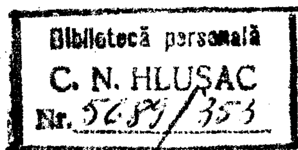
ROBERT ARDEN

AUR BLESTEMAT

(Gold in New - Frisko)

Traducere autorizată
de d-na
CLEOPATRA
MARINESCU

EDITURA
DANUBIU
BUCUREŞTI, STR. Dr. ISTRATE Nr. 10

AUR BLESTEMAT

de ROBERT ARDEN

CAP. I

NECUNOSCUTUL

New Frisco era un orăşel mic, departe, în nima pădurei, locuit totuşi de oameni cari ţineau la orânduială. Străinii cari veniau şi nu dădeau lămuriri precise asupra planurilor lor de viitor, nu erau bine primiţi deoarece locuitorii din New Frisco erau oameni prea discreţi ca să încerce cu întrebări meşteşugite să le afle intenţiile lor întunecoase. Fireşte că uneori se cam iscau părueli pe chestia asta şi ţevile revolverelor îşi spuneau părerea, dar asta, cum am spus, se întâmpla numai... uneori.

Mai toţi locuitorii erau bogaţi. Sărac nu era aproape nimeni deoarece creşterea vitelor şi negoţul cu lemne dădeau destule isvoare de trai, îngăduind tuturor să treacă peste orice criză.

Nu întotdeauna se ocupaseră locuitorii cu lucrurile acestea. Pe vremuri, aurul fusese marfa de căpetenie a regiunei. Vorbind de acele vremuri, ochii lor scânteiau cu vioiciune. Ei, altădată !...

Când Norton, părăsi diligența a cărei ultimă stație era New Frisco, nimic nu-i impresionă privirea. Examină, tăcut, strada principală, casele și oamenii, dar ca să fim sinceri nu-i făcură o impresie prea bună. La înfățișare, arăta ca un crescător de vite, dar oamenii se cam feriră de el, pentrucă — drace — avea parcă o privire de ucigaș.

Frank Norton nici nu bănui gândurile ce frământau pe oamenii din New Frisco, în privința lui, ci se gândi că orașul acesta aproape că nici nu se schimbase în ultimii cincisprezece ani.

Și cum sta așa, Frank zări deodată mutra lui Mr. Pepper, îndărătul unui geam. Mr. Pepper fuma o țigară și arunca asupra lui Norton priviri foarte neîncrezătoare. Cei doi bărbați se priviră vreme de o clipă, apoi Frank râse și-și văzu de drum.

Mr. Pepper se întrebă foarte curios cum se putea ca un târăie-brâu ca acesta să-și râdă de el, bancherul orașului, și se gândi dacă n'ar fi

cazul să deschidă ochii poliției asupra acestui vagabond.

Câțiva pași mai departe, Frank se pomeni în fața unei mari societăți de lemne, proprietatea lui Mr. Pepper și simți cum inima îi bate cu putere. Ridicol, devenia sentimental.

Peste câteva clipe, se îndreptă spre hanul „La Prințul de Walles".

In fața hanului se afla Mr. Bronson, hangiul, și Frank, după ce-l salută, îi spuse c'ar dori o cameră. Mr. Bronson îl măsură din cap până'n picioare și răspunse că are camere frumoase, dar acestea costă cinci dolari. Firește, se mai afla pe strada aceia un han, dar acesta era o o bojdeucă ordinară, care nu se putea compara cu „Prințul de Walles" !

— Nu te-am întrebat dacă se mai află vreo bojdeucă pe aici, unde se poate locui mai eftin! O să-ți plătesc cinci dolari pe săptămână, dar să știi că fac scandal dacă găsesc murdărie în cameră ! Arată-mi camera mea !

— Bine, răspunse hangiul, speriat.

Aproape că-i părea rău că ceruse numai cinci dolari. Străinul nu se tocmise deloc.

Camera, deși de modă veche, îi plăcu lui Norton.

— Mai doriți ceva ? îl întrebă Mr. Bronson.

— Well, aş vrea să mi se aducă cufărul dela staţie şi ţine banii pentru prima săptămână.

Frank scoase din buzunar un portofel soios şi întinse hangiului o bancnotă.

Lui Mr. Bronson începu să-i pară iar rău că nu ceruse cel puţin zece dolari pe cameră, dar nădăjdui că străinul va coborî în local, unde va ştie, el să-şi scoată pârleala.

Deabia eşi Bronson în prag, că un oarecare Stone, care deabia aştepta clipa aceia, veni în grabă lângă el.

— Vreun musafir nou, Bronson? Nu că zic, dar nu prea-mi place mutra lui. Eu i-aş fi cerut banii înainte!

Bronson râse şi-l lămuri pe celalalt că el deschisese noului sosit orice credit. Nu e bine să judeci omul după înfăţişare. Şi apoi, i-a văzut el cismele de călărie? Cine în New Frisco se poate lăuda cu asemenea cisme de cea mai bună calitate?

— Hi, hi, cârâi celălalt, le-o fi şterpelit!

— Ba sunt pe măsura lui, asta ar vedea-o şi un chior.

Stone nu se lăsă învins:

— Dar poate că nu le-o fi plătit?

Bronson nu răspunse ci râse şi privi în susul străzii. de unde tocmai răsăria un individ du-

când pe umeri un cufăr ce părea foarte greu. Cine avea asemenea cufăr, nu putea fi decât un gentleman. Că doar n'or fi cărămizi în el!

Intre acestea, omul care răspundea la numele de Frank Norton sta în camera lui pe pat, fumând şi trăgând din când în când câte o duşcă din sticla ce se afla pe masă.

Când Jim, servitorul, un băiat de vreo şaptesprezece ani, aduse cufărul, el nici nu se mişcă de pe pat.

— Cum te cheamă, băete?

— Jim, Sir.

— All right, Jim, văd că arăţi ca un băiat care ştie să-şi ţină gura.

— Da, Sir, noi servitorii hotelurilor ştim ce e aceea discreţia.

Jim citise cuvântul „discreţie" într'un roman şi era foarte mândru, deoarece nici Mr. Bronson nu ştia ce înseamnă. Acum putea dânsul să afle dacă străinul e un om cult, sau nu. Străinul trecu examenul strălucitor.

— Bine, bagă atunci de seamă. Am nevoe de un cal bun de călărie. Aş vrea să împrumut sau să-mi cumpăr unul. Ai putea să-mi spui unde e de găsit?

Jim se scărpină în cap.

— Burton are cai, Sir, căci se îndeletnicește cu vânzarea lor. Dacă v'ar închiria nu știu, dar de vândut, asta ar face-o sigur.

— Bine, mă voi duce să-l întreb. Nu vorbi însă nimic, nu vreau să se afle.

— No, Sir, eu sunt discret. Ști'ți însă unde locuiește Burton? La capătul străzii, în dreapta penultima casă!

Norton dădu băiatului câțiva cenți și peste câteva minute sforăia în lege.

Inspectorul de Lary era omul care învățase pe locuitorii din New-Frisko respectul legilor. Energic, avea inimă bună, era însă totuși de părere că ucigașii înrăiți trebuie achitați repede, spre a se economisi astfel timp și bani.

Când revenia dela serviciu, ostenit, ca vai de lume și se deda puțintel odihnei, nu-i plăcea să fie deranjat, pentrucă în aceste clipe se gândia la logodnica pe care plănuia s'o ducă la altar.

Cei doi polițiști ai săi — New Frisco nici n'avea nevoe de mai mulți — nu l-ar fi deranjat în ruptul capului, căci, dacă era vorba de înjurături, apoi nimeni nu-l întrecea pe șeful lor.

In ziua aceea, făcuse vreo patruzeci de leghe în șea. Tocmai voia să se odihnească nițel,

când apăru Mr. Pepper, care arătă polițiștilor că trebuie neapărat să-l vadă pe șeful lor. Văzând că aceștia se cam codesc, fără să stea mult pe gânduri se năpusti spre ușă și dete buzna în cameră.

Inspectorul de Lary se cam supără, fața sa arămie se mai întunecă puțin, dar pentrucă Mr. Pepper era unul din cetățenii cei mai de vază ai orășelului, se hotărâ să-și ia jos picioarele de pe masă. Jim de Lary nu-l prea înghițea pe bancher, pentrucă era de părere că toți oamenii cari au parale sunt niște pușlamale, însă se gândi că și de data asta e bine să se arate politicos.

— 'nă seară, inspectore, făcu Pepper, răsuflând greu.

— Bună seara, Sir. Cărui lucru datorez cinstea? Nu vreți să luați loc?

— Mulțumesc. Vin să-ți spun că astăzi a apărut un tip care nu-mi place deloc. Pare un om foarte primejdios! Poți să-l găsești la Bronson, căci și-a închiriat acolo o cameră.

— Asta nu spune nimic. Suntem într'o țară liberă. Sir, și fiecare are dreptul să pară cum dorește. Eu am văzut respectabili tați de familie jucând cu cărți măsluite. Alții arată ca niște căpcăuni, dar capătă totuși bătaie de ini-

mă atunci când văd vreo scărmăneală. Nu, Sir, eu nu pot bănui un om care s'a uitat, poate, cu prea multă atenție la banca d-tale. Mai întâiu să încerce o spargere.. și apoi!

Mr. Pepper rămase mut ca un pește, apoi deodată sări în picioare cu buzele tremurânde.

— Asta nu înseamnă că-ți îndeplinești datoria. Un cetățean vine la d-ta să se plângă și nici habar n'ai. Să știi c'o să mă plâng celor în drept, inspectore. Ești un...

— Stai, îl întrerupse de Lary cu o voce tunătoare, nu-mi spune cine sunt, pentrucă știu și singur! Sunt Inspectorul de Lary, dar dacă d-ta ești de altă părere, să știi că te poate costa vreo cincizeci de dolari amendă. Așa, că știi! Ușa aceia duce în dormitorul meu, cealaltă din stânga e pentru eșire. Bună seara, Sir!

De Lary căzu iar pe scaunul său, murmură ceva, pe care în propriul său interes nu vrem să-l reproducem și se adânci din nou în visare. In cele din urmă îl chemă pe Fergusson.

Fergusson era un băiat ferches pe care uniforma îl îmbrăca tot atât de bine, ca și pe Lary.

— Iertați-mă, n'am isbutit să-l opresc pe individ

— Stai drepti, vorbesc în interes de serviciu.

Fergusson își luă o poziție militărească.

— Ai tras cu urechea la ușă?

— Da, Sir.

— Rău ai făcut! Pe loc repauz!

Fergusson duse un picior înainte, rânji și-și băgă mâinele în buzunări.

— I-am spus-o haimanalei, nu?

— Foarte lămurit, Jim.

— Ai văzut omul despre care îmi vorbea el?

Fergusson încuviință.

— Cum arată? întrebă Lary curios.

Fergusson făcu o descriere amănunțită a lui Norton, arătând cu asta că nimic nu-i scapă.

— Un băiat energic de vreo douăzeci și cinci de ani. Poate fi inginer, căutător de aur, tâlhar... dar mai poate fi și un simplu călător.

— All right, îmi închipui acum cum arată, râse Lary. Șterge-o, vreau să mă gândesc. Mi s'a adus rufăria?

— Da... i-am spus bătrânei să calce cămășile mai bine, pentrucă te-ai logodit.

— Ce noroc că te am pe tine, răspunse Lary, așezându-se mai comod.

Fergussen închise ușa pe dinafară și inspectorul închise și el ochii. Fergusson de multe ori avusese poftă să afle dacă inspectorul dormea sau se gândia — dar niciodată nu isbutise.

In cele din urmă ajunsese la convingerea că dacă inspectorul dormea, apoi atunci dormea iepurește, deoarece de îndată ce auzia ușa scârțâind, săria în picioare, cu o întrebare gata la îndemână.

Peste o oră, în care vreme s'ar fi putut auzi musca, inspectorul se ridică și intră în camera cealaltă, ca să se îmbrace. Ras și spălat, arăta a fi un om de vreo treizeci de ani. Singurul lui cusur erau picioarele încovoiate, așa cum au mai toți călăreții din Vest.

Era un vânător de oameni de mâna întâia, obicinuit cu toate șmecheriile celor fărădelege, aspru cu alții, dar aspru și cu sine atunci când datoria i-o cerea.

Când eși în stradă, își îndreptă pașii spre casa unde locuia Burton cu cele două fiice ale sale, Kitty și Doris. Burton era un om care se îndeletnicea cu toate, numai parale să iasă, dela cai și câini, până la barace de tinichea pe care le livra în maximum trei zile dela comandă. Afară de asta mai avea și reprezentanța lui Ford, dar deocamdată, cum această industrie era în fașă încă, singurele lui cliente erau Kitty și Doris.

Kitty era logodită cu Lary, care după umila ei părere era singurul om cumsecade din tot

New Frisko. Doris, însă, nu prea era și ea de părerea asta, ci, dimpotrivă, susținea că inspectorul e un om la fel cu ceilalți. Asta din cauză că Doris avea o slăbiciune pentru orice venea în atingeree cu Uniunea.

Când Lary ajunse în curte, toată lumea era prezentă, inclusiv un străin care examina un cal. Lary îl salută pe Burton și acesta îi făcu cunoștință cu străinul.

— D. Norton, care dorește să cunoască împrejurimile.

— Mă bucură, răspunse inspectorul, scuturând mâna celuilalt.

După ce străinul se mai uită o vreme la cal, se întoarse spre Burton și îi spuse că vrea să cumpere animalul.

— All right, știam eu c'o să vă placă, căci e cel mai frumos cal din tot New Frisco. In ce privește prețul...

Burton îl apucă pe Norton de braț și se depărtă cu el.

In acest moment, Lary auzi cum Doris îi spune lui Kitty :

— Să vezi ce-o să-l mai săpunească tata pe acest greiere burtos !

— Doris, ar trebui să ai mai mult respect pentru tatăl tău. Afară de asta, străinul nu e

un greiere burtos, ci un adevărat cunoscător de cai. Spune-mi, Jim, arată el să fie un „grenhorn“ ?

Lary clătină din cap.

— Ba eu cred că e un om trecut prin ciur și prin dârmon. Ce mai faci, Kitty?

— Se plictisește sărăcuța atâta, răspunse Doris, încât astăzi deabia ce-am convins-o să nu se sinucidă.

— Jim, nu te uita la ea... dar într'adevăr e mare plictiseală pe aici. Aş vrea să trag o raită pe la Montreal sau Quebec !

— Și eu ? Eu trebuie să putrezesc într'un birou, să alerg până mă trec sudorile și să înghit kilograme de praf.

— Bagă-te în politică atunci, răspunse Kitty și o să fii ales, poate. Când mă gândesc că aici voi trebui să stau toată viața...

— In definitiv, n'ai tot ce-ți dorește inima?, se supără Jim. Peste două luni casa noastră va fi gata...

— ...și te vei putea plictisi și mai și... râse Doris.

Jim tocmai voia să-i răspundă, pentrucă socotia că ea era capul răutăților, dar în clipa aceia apărură Burton și străinul.

— Acum cunosc și eu slăbiciunile bidiviului,

strigă Burton, roșu la față și râzând. Dacă Mr. Norton ar vrea, l-aș lua cu plăcere tovarăș. Ca să-ți arăt că nu sunt supărat pentrucă mi-ai arătat toate cusururile mârțoagei, te rog să fii musafirul meu!

Norton ar fi avut poftă să refuze, dar tocmai atunci întâlni privirea lui Doris... și acceptă.

— Tata nu l-a putut bărbieri, șopti ea lui Kitty. Probabil că avea barba prea tare. Să știi, însă, că tânărul îmi impune.

Kitty nu răspunse nimic și-l privi pe Norton. Când acesta se depărtă, fata era roșie ca focul.

Lary băgă de seamă, fața lui se întunecă puțin și se uită spre Doris. Dar aceasta, care nu observase nimic, o luă pe sora sa de braț și-i șopti:

— Nu te mai uita așa la el! Il cunoști?

— Nu!

Kitty se uită spre Lary și intră repede în casă. Burton, care nu văzuse nimic, explica tocmai lui Norton caroseria unui nou Ford primit

— Să știi că-l cunoaște. Tare aș vrea să știu dece au roșit amândoi, făcu Lary.

— O fi o simplă întâmplare, Jim, nu mai fi și tu așa!

Lary nu răspunse nimic, ci se mai uită odată

la Norton. Era sigur că-l mai văzuse odată și absolut convins că omul acesta nu putea fi crescător de vite sau negustor de lemne. Frank probabil că simțise privirea inspectorului, deoarece se întoarse spre acesta, râse prietenos, dar ochii lui scânteiau și păreau foarte amenințători. Altul s'ar fi speriat de privirea aceasta, inspectorul însă nu, căci el deabia acum înțelese dece Mr. Pepper o cam sfeclise văzându-l pe străin. Tipul părea primejdios și trebuia deci supravegliiat.

Doris observase toată scena. Cu o mână energică își netezi părul de pe frunte și se adresă apoi lui Lary :

— Jim, ia nu te mai strâmba așa. Acum trebuie să mă duc să-i ajut lui Kitty să pregătească de mâncare, dar îți făgăduiesc că aflu. Până atunci, fii cuminte.

Lary nu răspunse nimic, ci se uită la cismele sale, ca și cum ar fi vrut să le ceară un sfat.

Intre timp, Norton își mai cumpără o șea, frâuri și alte lucrușoare, spunându-i lui Burton că vine a doua zi dimineața să-și ia calul și-l plăti cu dolari americani, pentrucă n'avea încă bani canadieni.

Intre timp, fetele sfârșind de pregătit masa, Burton și cu ceilalți doi intrară în casă și ne-

gustorul începu să înfulece de zor, fără să rostească un cuvânt. Lary, căruia îi trecuse pofta de mâncare, spiona tot timpul, cu coada ochiului, pe Kitty și pe Norton. Cei doi tineri băgaseră poate de seamă, deoarece nu mai dădură prilej la vreo eșire din partea inspectorului.

Doris făcu tot ce-i stătu în putință să-l vrăjească pe Norton și dovedi că și în New Frisco știu fetele să flirteze și să fie cochete. Și — aceasta fu cel mai interesant lucru al situației — deabia ce băgă Norton de seamă manevra fetei, că începu pe dată să-i facă curte, părând că uitase cu desăvârșire pe Kitty și logodnicul ei.

Kitty, ne putându-se stăpâni, arunca din când în când o privire către Norton și peste puțin ochii ei frumoși se voalară ușor.

Intre timp, Doris îl întrebă de Norton dacă a mai fost în New Frisco și cum el clătină din cap, ea se oferi să-i arate frumusețile orașului, o cinste pe care n'o acordase nimănuia până atunci.

Norton râse, mulțumi pentru bunăvoință, dar refuză, pentru că a doua zi dimineața intenționa să plece mai departe.

Kitty se înveseli pe dată și răsuflă mai ușurată, dar lucrul acesta, observat de Lary, îl ir-

tunecă iar. Inspectorul simțea din ce în ce mai mult că fata îl cunoaște pe străin și că plecarea lui e o ușurare pentru ea.

Inspectorul se întrebă îndurerat de ce îl mințise logodnica lui și dorea din tot sufletul să capete deslegarea tainei.

In timp ce Lary se cufundă în tristele lui gânduri, o discuție foarte însuflețită începu între Doris și Norton. Fata voia tocmai să lămurească străinului că ar face foarte rău plecând, deoarece ei i-ar fi plăcut să-l călăuzească.

— Miss Burton, dacă ții mult, am putea întrebuința Duminica pentru aceasta ?

— Cum, vii Duminica înapoi ?

Norton încuviință.

— Da și voi locui la „Prințul de Walles". De altfel în fiecare seară mă voi înapoia în oraș.

— Strașnic, făcu fata.

Lary se simți cotropit iar de gândurile sale negre, totuși întrebă râzând :

— Și cam cu ce ai de gând să te ocupi pe aic ?

— Voi călări, lămuri Norton liniștit.

Lary râse din nou, de astădată cu poftă, apoi adăogă :

— Dar asta nu e o ocupație

— Ba da ! D-ta nu călărești ?

— Mult chiar, dar așa îmi cere serviciul.

— Poate că la mine acelaș lucru e.

— Domnule Norton, n'ar dreptul să te întreb și firește că nici nu ești obligat să-mi răspunzi, dar tare aș vrea să știu ceeace vei face în timpul călăriei. Ce fac eu, știi doar!

— Inspectore, mi-e foarte neplăcut să ți-o spun, dar află că e vorba de o chestiune absolut particulară!

Burton puse lingura jos și râse.

— Ai un fel de a vorbi, domnule Norton, încât tare aș vrea să știu ce va eși de aici!

— Și eu la fel, răspunse Norton, sec.

Fiecare aștepta ca străinul să mai spună ceva, dar el nici nu se gândi la așa ceva, ci scoase din buzunar un pachet de țigări din care Burton luă una și cu tot necazul ce-l înăbușea Lary trebui să facă la fel.

Urmară câteva minute de tăcere, în care timp ai fi putut auzi și zumzetul unei albine. In cele din urmă, Norton se ridică, spunând că e vremea să plece și strânse mâinele tuturor. Doris se oferi să-l conducă până în stradă, deoarece era întuneric, dar n'ajunseră bine afară, că fata îl întrebă verde:

— Ia spune-mi cinstit: o cunoști pe sora mea?

Pe fața lui, ea nu citi altceva decât un râs ușor.

— Miss Kitty ? Dar de unde ? O văd azi pentru prima oară !

— Kitty e logodită cu inspectorul Lary și casa lor va fi gata peste vreo șase săptămâni, așa că doresc să fii un gentleman !

Frank Norton se uită țintă la fată.

— Mi-ai ierta o grosolănie ?

— Da. Inchipuie-ți că sunt un bărbat.

— Asta nu, pentrucă mâna mea ar fi prea grea pentru — trebue să recunosc — obrăjorul d-tale drăguț. Una însă să știi : Dac'aș cunoaște-o pe sora d-tale, metoda tăcerei ar fi cea mai tâmpită. In ce privește purtarea d-tale, e cea mai neobrăzată ce mi-a fost dat să văd. Dar, ca să fii sigură, îți spun cinstit că n'o cunosc pe sora d-tale mai de dinainte. Și altă dată, nu trebuie să mă înveți pe mine cum se poartă un gentleman !

— Și între bărbații din New Frisco se găsesc oameni neobrăzați, dar unul ca d-ta nu există. Imi pare rău că nu sunt un bărbat...

— Mie nu.

— Așa ! Ține !

Se auzi sgomotul unei palme căzută pe obraz

și Norton se depărtă râzând, în timp ce Doris intră repede în casă.

CAP. II

LARY SE INFURIE

A doua zi dimineața, Mr. Stone se și afla în mijlocul drumului, flecărind, ca de obiceiu. Acum avea recoltă nouă.

— Jim, servitorul dela „Prințul de Walles" a venit la mine și mi-a spus: Stone, eu cred că se petrec lucruri foarte misterioase la New Frisco. Străinul, care a venit ieri, a stat toată noaptea cu lampa aprinsă! „Jim", i-am spus eu, „asta fac și alții!" Stone, mi-a răspuns el, omul se uita la niște planuri. L-am pândit prin gaura cheii. Well, omul acesta...

— Botul, răcni Bronson.

— Ține-l tu, răspunse cismarul Stone, răsboinic.

— Să nu mi te pomenești între degete, îl amenință hangiul, apropiându-se de el. Lui Jim i-am tras o papară...

— Da, dar vezi că eu nu sunt Jim.

Palavragiul se întoarse iar spre ascultători.

— Așadar, Jim crede că omul acesta vrea să

construiască o cale ferată care să ducă până aici!

— Fleacuri, strigă un oarecare Blood, dece să facă autoritățile cale ferată pe aici? Ce am avea noi din asta? Ce? Vă întreb, doar! Mai multe impozite, poate! Mai multe impozite!

— Stai! strigă cismarul cu o voce, de parcă ar fi fost cine știe cine. Mai multe impozite, poate... dar și avantaje. Transportul lemnelor se va eftini, vor veni străini, căci clima noastră e dumnezeească, vom pune mână dela mână și vom clădi un hotel mai a cătărei, așa că Bronson n'o să mai poată jecmăni pe nimeni.

— Gloabă bătrână, îl amenință hangiul de pe pragul „Prințului de Walles".

— Da, gloabă, îl secondă căruțașul Blood, pentrucă minți, deoarece transportul nu se va eftini.

— Cine minte? strigă Stone încălzit și foarte mândru. Cine cutează să spună că cetățeanul Stone minte?

— Eu, strigă Blood, arătând un pumn uriaș, căci căruțașul era dotat cu o putere herculeană.

— Asta ar fi o mișelie, spuse careva, căci cismarul e un tip ușor de înfrânt.

— Mon Dieu, strigă Jean Forges, un cana-

dian francez, tot atât de prețuit ca lemnar ca și tâlhar. Bine ar fi! Dac'am avea tren, am putea pleca în fiecare Duminică la Montreal ca să dansăm. Eu optez pentru tren.

Acum apăru și polițistul Fergusson.

— Ei, oameni buni, spargeți gașca, ori vă închid pe toți, strigă el.

— Asta înseamnă că trăim într'o țară liberă? răspunse nemulțumitul Jean Forges. Nu ni se îngăduie nici micile trăncăneli de stradă. Și asta cine o face? O blestemată tunică roșie!

— O blestemată tunică roșie, ai spus? strigă Fergusson, sărind din șea. Stai că-ți scot eu asta din cap. Vino'ncoa, cocoșelule galic!

Și polițistul își lepădă tunica și-și sumeșe mânecile cămășei.

— Strașnic, răspunse Forges, sărind de pe un picior pe altul. Dar cu cine mă lupt? Lovesc în tine poliția canadiană, sau numai pe Mister Fergusson?

— Asta-i ceva particular, răspunse Fergusson, roșu de mânie.

Urmă o încăerare în toată legea, spre mai marea plăcere a curioșilor, cari uitară pe dată motivul pentu care se strânseseră.

Inspectorul Lary auzi hărmălaia, deși biroul de poliție se găsea ceva mai departe. Când se

uită pe fereastră și văzu tunica roșie agățată de șeaua calului în mijlocul unei mulțimi de oameni, înțelese foarte bine, așa că-l strigă pe polițistul Dickson care intrând înăuntru, lipi călcâile.

— Dickson, când se va înapoia Fergusson, îl legi și-l ții la închisoare douăzeci și patru de ore. Astăzi o să faci și schimbul lui!

— Am înțeles, Sir.

Dar porunca șefului nu se putu îndeplini, deoarece Fergusson nu veni înapoi. Cu propriile lui puteri nici n'ar fi putut-o face.

O lovitură năpraznică îl aruncă în praf, în timp ce Forges scoase un fioros răcnet de indian învingător. In cele din urmă, se găsiră suflete mărinimoase — în persoana lui Bronson și Blood — care ridicară pe istovitul Fergusson de jos și-l duseră la secție. Cismarul Stone își luă însărcinarea să conducă calul învinsului la poliție.

— Dickson, făcu Lary, văzând cortegiul ce se apropia, Fergusson nu va căpăta douăzeci și patru de ore, ci patruzeci și opt. Suplimentul e pentrucă s'a lăsat înfrânt!

— Bine, Sir! Dar mare necaz am pe acest Forges caree pretinde că dacă ar fi lăsat, ar

pune jos întregul Royal Canadian Mounted Poolice!

Dickson plecă să-l ia pe Fergusson în primire.

Văzându-l, Forges își băgă mâinele în buzunar, semeț:

— Ce-ar fi dacă Jean Forges ar băga degetele în chica voastră? Hei, ce-ar fi?

Când Fergusson își reveni, Lary îi spuse:

— Fergusson, te-am pedepsit cu douăzecișipatru de ore arest pentrucă te-ai bătut și cu douăzecișipatru pentrucă ai fost învins.

— Mulțumesc... cred că odihna îmi va face bine

— Allons, Monsieur le Capitaine, cârâi francezul în hohotele mulțimei, care se adunase sub fereastra inspectorului, allons, monsieur le Capitaine, te-ai învinețit la față. O mică ceartă cu ai d-tale?

— Dickson, făcu inspectorul, lepădându-și tunica sa roșie, o să-mi iau și eu douăzecișipatru de ore arest...

— Și după Dvs. va veni rândul meu, Sir...

— Ba nu... pentrucă trebuie să mai rămâie cineva care să facă schimbul de patrulă!

Când Lary apăru în stradă, râsetele amuțiră.

— Forges, glăsui el în tăcerea care urmă, țin să-ți dau o lecție. Ești gata?

— Yes, Sir, rânji Forges.

Rânjetul lui pieri însă curând, când băgă de seamă ce fel de scriere de mână avea Lary. Primul avânt al lemnarului, fu curmat de o stângă a polițistului, care nimeri direct în gură și nas. Forges deveni ceva mai prevăzător. La un moment dat, crezându-și protivnicul în scădere, Forges se repezi asupra lui, dar nu găsi decât gol și până să-și revie, un pumn năpraznic îi atinse bărbia. Francezul căzu jos, se ridică, simți că e cam amețit, căzu iar, se ridică și în cele din urmă se lăți la pământ cât era de lung.

Lary, uitând că el e șeful poliției orășelului, întrebă foarte liniștit dacă prin mulțime se mai afla vreun prieten al învinsului, dar nici unul nu se arătă, așa că inspectorul putu să intre foarte liniștit în casă și să-și pună tunica.

Văzând că Stone leagă calul lui Fergusson de jghiab, îl rugă să poftească sus, pentru a-i da amănunte asupra celor întâmplate.

— Prima bătaie, Sir, începu cismarul, a avut loc între mine și Blood, deoarece acesta m'a făcut de mincinos. Blood a avut mare no-

roc, deoarece atunci când am vrut să mă reped asupra lui, m'am poticnit de prag și căzui.

— Dar din ce vă luarăți? întrebă Lary.

Și el află îndată.

— Pentrucă un mucos de servitor, uitându-se prin gaura cheiei, a constatat că un străin a consultat niște hărți și planuri, din cauza asta s'au bătut doi cinstiți cetățeni din New Frisco? se supără polițistul. Pentrucă, ai trăncănit, a trebuit să-mi pedepsesc pe cel mai bun om al meu? Lasă, îți arăt eu ție, la primul prilej ce se va ivi. Din cauza ta, s'au întâmplat toate astea!

— Sir, trăim într'o țară liberă, unde este îngăduit oricui să-și spună părerea!

— Vezi-ți de ghete și închideți părerile în dulap. Eși afară! Dacă o să mai flecărești, te bag la mititica!

— O să mă plâng autorităților din Canada, amenință Stone, cu piciorul pe prag.

Lary aruncă după el o cutie goală de țigări, dar nu-l nimeri.

— Sir, spuse Dickson intrând, l-am legat pe Fergusson și am avut grija să nu-i lipsească nimic. M'a rugat să vă spun că-și va face pedeapsa noaptea, pentruca ziua să-și vadă de treabă.

— Ba să-l bagi la carceră, iar în patrulă plec eu. Să bagi de seamă ca Fergusson să nu capete vreun roman să citească, în timp ce e închis! Ca să-şi omoare vremea, poţi să-i dai şi armele, ca să şi le mai curețe!

Spunând aşa, eşi afară, încălecă pe calul lui Fergusson şi-şi văzu de drum. Intretimp, mulţimea se risipise. Strada era cu desăvârşire goală.

Tot călărind, gândurile lui Lary erau mereu la Kitty şi la străin. La plecare, o întrebase pe fată dacă-l cunoaşte pe Norton, dar când aceasta clătină, mută, din cap, el făcu, ceeace în genere se numeşte o scenă. Şi colac peste pupăză, îi pică şi Doris care făcu observaţia că acest Norton e un flăcău foarte neruşinat.

Şi din toate chestiile astea, tinerii se certaseră în lege, pentruca la urmă Doris să-i mai spună că nici nu merită o logodnică aşa cum e Kitty şi că n'are decât să-şi caute o alta. La vorbele acestea, Kitty se agăţă de gâtul lui, îi spuse „iubitul meu", o certă pe Doris care se îndepărtă în grabă, deoarece cum amândouă erau scoborîtoare dintr'o veche familie de pioneri, mai întotdeauna erau gata, gata să se înhaţe de păr.

Cum trecea tocmai prin dreptul unui tufiş,

deodată auzi sgomot de copite și Lary își aminti că datoria lui nu era să se gândească la Doris, Kitty și compania, ci să-și vadă de serviciu. Deaceia se uită prevăzător, în jurul lui.

La vreo cincizeci de pași depărtare, zări un cal legat de un copac. Recunoscu mârțoaga imediat. Era a lui Norton, Dar unde, oare, se afla acesta?

Lary își trase pălăria peste ochi, ceeace însemna la el că e gata de luptă, descălecă, își scoase revolverul și pătrunse în tufiș. Peste puțin îl zări pe Norton întins la rădăcina unui copac care, deși fusese trăznit, mai sta, totuși, în picioare. Străinul avea un revolver în mână, gata să tragă, la cel mai mic semnal.

— Pe cine dracu vrea să-l împuște? gândi Lary. Mi se pare c'am sosit la timp.

Incepu să lunece în spre Norton și cu cât se apropia mai mult, cu atât mai misterioasă devenea toată chestia.

Când Lary fu la vreo cinci pași de Norton, rupse, batjocoritor, liniștea acelei după amieze:

— Vă deranjez, Mister Norton?

Norton întoarse capul încet, mai curând speriat, decât surprins.

— Deloc, inspectore, rânji el. Sosești la vre-

me ca să-mi faci un mare serviciu. E exact ora patru şi douăzeci şi nouă de minute. Aşa-i ?

— Da, răspunse celălalt, mirat.

— Atunci mai avem un minut

— Şi apoi ?

— Trag ! îl lămuri Norton

— Asupra mea ?

— Dar de unde ! In aer !

Urmă o clipă de tăcere, apoi Lary râse.

— Ştii, spuse el cu veselie, eu am făcut serviciu la Montreal, pe vremuri. Intr'o zi prinserăm un flăcău în faţa unui magazin de haine. Ce vreţi ? ne întrebă el. Voiam doar să încerc un costum pe care aveam de gând să mi-l cumpăr mâine. Nu voia să spună că-l va fura !

— Patru jumătate, glăsui Norton. A venit clipa. Trag !

— Şi eu sunt pregătit !

Norton râse, degetele lui se apăsară pe trăgaciu şi o detunătură sfârtecă aerul, răscolind nisipul la vreo cincizeci de paşi depărtare.

— All right ! făcu Norton.

— Deloc ! răspunse poliţistul. Lasă arma jos, altfel te găuresc !

— E, te, te... şi eu credeam că trebuie neapărat să fii un răufăcător ca să vii în contact

cu poliția. Dorința d-tale e poruncă pentru mine, inspectore.

Și revolverul lui Norton căzu la pământ.

— Acum trei pași înainte, porunci Lary.

Norton se supuse și Lary ridică revolverul acestuia de jos.

— Imi este îngăduit să-ți spun că arma e descărcată ? întrebă Norton. Aveam numai un glonte în ea !

Lary se uită la armă și văzu că Norton spusese adevărul.

— Am voe să strănut ? întrebă Norton.

— Dracu să te ia ! Strănută cât vrei !

— Voi fi arestat și dus la răcoare ?

— Cine-ți vorbește de arestare ? Nimeni nu te va aresta.

— Așadar sunt liber ?

— Firește.

— Atunci scuză-mă o clipă. Aș vrea să văd unde e glontele...

Lary se uită tăcut după el. Căutarea dură câtăva vreme, deoarece gloanțele au uneori talent să se ascundă bine, dar în cele din urmă Norton isbuti să găsească bucata de plumb și privi îngândurat locul.

— Vezi ceva ? îl întrebă Lary.

— Nimic, deocamdată, răspunse Norton, de parcă s'ar fi trezit din somn.

Apoi Frank se hotărî şi-l privi pe poliţist drept în ochi.

— Vreau să-ţi destăinuesc ceva, dar trebuie să-mi dai cuvântul de cinste că rămâne între noi.

— Bine, ai cuvântul meu!

— Taina ar fi cam aceasta: La ora patru jumătate precis, trebuie de tras un foc de revolver fabricat Colt, model no. 8, dela vest spre est. Locul: pomul despicat de tunet, supranumit Gemenii, care se află la nord de New Frisco.

— Hm... făcu Lary, fiind sigur că în capul lui Norton ceva nu e în regulă. Mă rog şi dece e taina atât de complicată?

— Asta, inspectore, mai rămâne, încă, taina mea.

Inspectorul se gândi că poate Norton căuta vreun filon de aur, dar în nisipurile acestea nu se mai găsise nobilul metal de vreo cinci-zeci de ani.

— Nu cumva cauţi aur? îl întrebă inspectorul pe Norton, la o vreme.

— Nu, nici nu cred să se găsească. Dar ceeace ţi-am spus mai adineauri, era notat pe un

plan. Poate că omul care l-a făcut, a îngropat ceva.

— Asta s'ar putea.

Lary își luă pălăria jos și se scărpină în cap.

— Iartă-mă că am fost cam iute... n'aveam de unde să știu... se bâlbăi el, înapoindu-i revolverul.

— Nu ți-ai făcut decât datoria. Firește, însă, că chestia rămâne între noi.

Lary apucă mâna celuilalt, murmură un „bye, bye“ repede și se îndreptă într'acolo unde i se afla calul.

Frank Norton îl privi zâmbind, apoi îngenunchind, începu să pipăe nisipul cu degetele. După câtva timp, se sculă în picioare, își șterse sudoarea de pe frunte și se îndreptă spre cal. Când fu în spinarea lui, îl îmboldi spre New Frisco.

Era o după amiază năbușitoare. Deodată tăcerea de moarte fu curmată de fâșâitul unui tufiș și un bărbat își făcu apariția. Individul se numea Watson, era un locuitor din New Frisco și purta o barbă mare pe o față de derbedeu. Omul se ocupa cu mici găinării, dar numai atunci când mațele îi ghiorăiau de foame. Deoarece cetățenii din New Frisco erau de

părere că un om trebuie să muncească întotdeauna şi să nu fure niciodată — ceeace era foarte firesc — pe Watson nu-l puteau suferi deloc. Spre norocul lui, nici nu era luat în serios, deoarece peste puţin trebuia să împlinească vreo şaptezeci de ani şi cu un om bătrân nu voiau ei să se poarte prea aspru, cum ar fi făcut-o cu unul mai tânăr.

Bill Watson îşi vedea de treabă mai mult în afara orăşelului.

Aşadar, acest domn Watson se strecură afară din tufiş, se apropie de locul unde căutase Norton, descoperi o gaură, începu să sape alta alături, dar în cele din urmă, văzând că nu face nicio scofală, se sculă, îşi însemnă bine locul şi se pregăti să se depărteze.

Soarele era pe cale să apună, atunci când Watson se întoarse cu sapă şi lopată, uneite şterpelite dela un bătrân vânător, anume Walker. După ce se convinse că prin împrejurimi nu se află ţipenie de om, începu să lucreze şi săpă atâta vreme, până ce atinse stratul de piatră, de sub acela de nisip.

Nicicând nu muncise papa Watson atâta. Când sfârşi, se făcuse noapte deabinelea. Lumină cu un chibrit groapa, dar nu găsi urmă de aur sau de comoară. S'o fi înşelat, poate,

străinul? Scoase sticla de rachiu din buzunar, trase o dușcă, apoi începu să-și dea seama că făcuse o prostie săpând groapa. Dece să nu-l fi lăsat mai bine pe străin să caute. Oftă adânc, eși afară și începu să astupe groapa la loc. După ce șterse urmele muncei lui de peste noapte, începu să caute un loc unde să-și ascundă uneltele, care să-i servească atunci când va veni timpul. Adică, nu! Mai bine să vândă sculele astea, căci străinul desigur își va aduce pe ale sale.

Când ajunse la New Frisco, se făcuse miezul nopții. După ce-și ascunse uneltele la marginea orașului, se îndreptă voinicește spre hotelul lui Bronson. Desigur că străinul acolo locuia!

La „Prințul de Walles" era încă lumină și vreo duzină de cetățeni mai discutau întâmplările din cursul zilei. Firește, președinția o avea tot Stone, cismarul.

— Așadar, ne repezim amândoi unul asupra celuilalt, dar în clipa când să-i trag una sănătoasă, mă împiedec și cad. Asta fu salvarea lui Blood!

— Dar inspectorul ce-a vrut dela tine? întrebă unul.

Cismarul făcu o mutră tainică.

— N'aş trebui să vorbesc — dar dacă-mi făgăduiţi că vă ţineţi gura...

Fireşte, toată lumea îi făgădui.

— Inspectorul m'a întrebat dacă nu vreau să intru în serviciul poliţiei! Ca agent secret! Hei, inspectore, că doar nu sunt spion, îi răspunsei eu. O să fii bine plătit, îmi spuse el! Dar vezi că eu nu sunt spion, replicai eu. N'o să fie în paguba ta, îmi spuse el! Păcat că porţi uniforma asta, adăogai eu, altfel ţi-aş mai spune ceva. Numai uniforma mă împiedică! El nu-mi răspunse nimic, ci mă privi de sus până jos, apoi...

Dar în clipa asta privirea lui Stone se opri asupra lui Watson, care sta în prag, cu pălăria în mână.

— Bronson, întrebă bătrânul, fără să-şi piardă capătul, poţi să-mi spui dacă la tine locuieşte vreun străin?

— Cum arată? voi Bronson să ştie.

— Un flăcău înalt şi brunet.

— Norton, făcu hangiul, aruncând o privire semnificativă oaspeţilor săi. S'a dus la culcare de vreo două ore. Ce vrei dela el?

— Că doar n'oi fi vrând să te bag în toate tainele mele. Du-te imediat şi scoală-l... spune-i că-i vorba de... gaura din nisip!

In clipa asta se auzi vocea lui Stone.

— Hallo, Watson, nu vii să iei un pahar cu bere cu noi? Străinul n'o să coboare atât de curând!

— N'am timp. Mai întâiu afacerile și apoi distracțiile așa îmi spun eu întotdeauna!

— Dar ce fel de afaceri învârtești tu? îl întrebă Stone, mort de curiozitate.

Dar papa Watson nu-i răspunse, ci se adresă iar lui Bronson.

— Bronson, dacă nu-l trezești imediat pe străin... o fac eu.

— Și dacă face scandal?

— N'o să facă, dacă îi voi spune despre ce e vorba. E vorba de bani mulți, Bronson.

— Bine, mă duc să-l trezesc.

— E vorba de gaura din nisip... și de mină, mai adăugă Watson.

In cameră urmă o tăcere mormântală.

Deși cuvântul scăpase unui bătrân pungaș, cântări totuși foarte greu. O mină... străinul avea o mină! Străinul a găsit aur! Aur, aur, aur!

Primul care-și reveni, fu cismarul Stone.

— Watson, în ce regiune? Și nu uita că te-am poftit la un pahar de bere!

Papa Watson râse.

— Hi, hi, vrei să mă tragi de limbă? Dar, gentlemane, nimic nu vei afla dela mine. Numai străinul și cu mine cunoaștem mai bine chestia, încolo nimeni! Bronson, dacă nu te duci la el, mă duc eu!

— Mă duc, mă duc! răspunse Bronson care înțelese că trebuie neapărat să-l scoale pe Norton, de vreme ce e vorba de aur! Ce noroc pe omul acesta! Și ce noroc pe el că străinul locuia la dânsul! De mâine, localul lui va fi în permanență plin. Zece dolari pentru un pat voi cere, gândi hangiul, îndreptându-se spre camera lu iNorton.

— Ce dracu vrei? strigă vocea somnoroasă a acestuia.

— Sir, jos e un om care dorește să vorbească cu d-ta. Un om bătrân. Watson îl cheamă!

— Să vină mâine dimineața!

— E urgent, Sir. E vorba de mină!

— De care mină? întrebă Norton, ceva mai prietenos.

— De mina d-tale, Sir!

Norton râse.

— Păi ce, eu am mină, Mister Bronson?

— Sir, Watson a spus asta în fața unei duzine de clienți. Acum știe toată lumea c'ai găsit

aur. Vorbeşte cu Watson mai înainte ca să le destăinuiască el unde se află locul.

Bronson tăcu şi ascultă cu inima svâcnind. Auzi cum patul scârţăie, auzi cum pasagerul îşi pune cismele, apoi zăvorul fu tras şi Norton apăru în prag, în cămaşă, pantaloni şi cisme.

— Poate vrei să vorbeşte cu el în camera mea particulară ? propuse Bronson, gândindu-se că ceilalţi ar putea, poate, trage cu urechea.

— Fleacuri... eu n'am secrete.

Coborî scările. Şoaptele amuţiră şi toată lumea se uită la Norton de parcă ar fi fost trimisul unei alte lumi.

Papa Watson, care între timp poruncise şi sorbise un pahar mare de bere, se îndreptă spre noul venit.

— Numele meu e Watson, se recomandă el, foarte politicos.

— Să fii sănătos, n'am nimic împotrivă. Dar ce ţi-a venit să mă trezeşti acum, la miezul nopţii ?

— Cred c'ar fi mai bine să vorbim între patru ochi.

Norton oftă şi luă loc împreună cu Watson, într'un colţ mai depărtat.

— Ei, dă-i drumul acum, făcu Norton, fără să-şi dea osteneala să-şi micşoreze vocea.

— Sir, șopti bătrânul, te-am văzut astăzi undeva. Locul acela însă, l-am descoperit eu mai de mult! Căutai pe claimul meu ceva!

— Habar n'am! Nici n'am avut sapă în mână. Dar dacă ai un claim dece nu-l faci cunoscut?

— Ba l'am făcut!

— Minți, zise Norton, tare. Minți cu nerușinare.

Cismarul Stone și ceilalți, se priviră semnificativ. Mai aveau șanse să afle și ei locul unde fusese descoperit aurul.

— Eu credeam, Sir, că ne vom putea înțelege... sau mai bine să mă plătiți ca să-mi țin gura.

— Și dac'aș spune nu? spuse Norton, iar.

— Atunci vă trădez.

— Cui? întrebă Norton, foarte interesat.

—Lumei, răspunse bătrânul arătând cu mâna pe toți cei de față.

— Atunci... nu, făcu Norton ridicându-se. Și a doua oară să nu-mi mai apari în față, bătrân șantagist. Și nici pe locul meu să nu te prind! M'ai înțeles?

— O mie de dolari? întrebă Watson cu vocea înceată.

— Niciun cent, strigă Norton. Dacă n'ai fi

fost atât de bătrân, îţi dădeam eu ceva de cheltuială !

Norton măsură camera cu paşi mari, uşa se închise îndărătul lui şi se auzi cum urcă scările.

— Watson, îi strigă Stone, vino aici să stai cu noi ! Noi am fost întotdeauna prietenii tăi ! Vino !

Dar Watson clătină din cap.

— Nu, nu, voi vreţi să mă trageţi de limbă şi să-mi aflaţi taina !

Pe faţa lui Bronson se citi că luase o hotărâre.

— Oameni din New Frisco, le spuse el, deodată, ţin să vă fac o propunere.

— Tu şi propunere, făcu Stone dispreţuitor, invidios că nui venise lui mai întâiu ideea cu o propunere. Insfârşit, dă-i drumul, să vedem !

— Well, Bronson să vorbească, strigară ceilalţi, Bronson nu e prost ! Mister Bronson are cuvântul !

— Oameni buni,, ascultaţi-mă, făcu Bronson, luând loc pe un scaun. După cum ştiţi şi voi, străinul a găsit un loc şi bunul nostru prieten şi cinstit concetăţean Watson îl cunoaşte ! Nici unul din ei n'a anunţat acest claim autorităţilor. Oamenii din New Frisco pot să ajungă la

o înțelegere. Iubitul nostru Watson e un om fără mijloace și desigur că are nevoe de bani ca să-și legalizeze claimul! Să-i facem o pro punere: fiecare din noi, să-i dea câte 10 dolari... în schimb el se obligă să ne ducă imediat la locul cu pricina și pentrucă el a fost primul care a descoperit locul, va căpăta douăzeci de metri pătrați! Firește că asta trebue să se întâmple chiar în noaptea aceasta, urmând ca mâine dimineața să plece omul nostru de încredere la Edmonton, spre cele legale. Așa că, iubite prietene Watson, voi da poruncă să ți se aducă imediat o mâncare caldă, căci îmi pari foarte obosit, iar după cafeluță te va aștepta un cal afară! Ești de acord, prietene?

Dar papa Watson, care murise de foame până acum, voia ceva mai mult.

— O mie de dolari, spuse el răspicat.

Urmă o tăcere anevoioasă, fiecare socotindu-și în gând cam cât ar avea de plată, în caz că cerere abătrânului va fi încuviințată.

— Suntem treisperezece, mormăi Stone. Aproape optzeci de dolari de căciulă. Cam mulți bani, gândesc eu! Uite ce-i, Watson, fiecare îți dă câte cincizeci de dolari. Face șasesutecincizeci... și arată-ne acum ce mutră are un firicel de aur!

Papa Watson îşi şterse fruntea cu degetele lui murdare.

— Păi ce crezi tu că trag aurul după mine ? Daţi-mi banii şi v'arăt locul... iar primul claim va fi al meu !

— Dar dacă locul acela n'are aur şi bătrânul vagabond ne înşeală ? întrebă un oarecare Bliss.

— Ai auzit ce-a spus străinul, se răsti Stone. Nu mă las şantajat şi ţine-ţi botul, bătrâne... sau aşa ceva. Dar cum bătrânul Watson a fost întotdeauna un om cinstit, sunt convins că ne va arăta locul unde se află mina.

— Mai întâiu să-mi daţi banii, un beafsteak, o sticlă de whisky şi să mă lăsaţi să mă odihnesc o leacă. Una însă să ştiţi ! Nu fac un pas până nu-mi plătiţi ! Şi primul claim e al meu... s'o ştiţi !

Toată lumea se sculă în picioare.

— Stai, strigă Bronson, mai e ceva ! Străinul nu trebuie să simtă nimic. Dacă aude ceva, se aruncă pe cal şi ne depăşeşte. Lucru ce nu trebuie să se întâmple.

— Ascunde-i atunci calul, îi şopti Stone la ureche.

— Chiar aşa, făcu hangiul, hotărît. Am fost întotdeuana un om cinstit, dar acum chestia e foarte serioasă.

In prag fiecare îşi luă rămas bun dela ceilalţi şi se risipiră care încotro. Străinul, care sta lungit pe pat şi fuma, îi auzi. După ce ultimul muşteriu plecă şi îl auzi pe hangiu trăgând zăvoarele nu trecu mult şi auzul său prinse tropăit de copite. Se repezi la geam şi se uită în ogradă. Nu-i fu greu să observe că era vorba de calul său.

— Hallo, Bronson!

Calul se opri şi mogâldeaţa care-l conducea de căpăstru, la fel. Domni o tăcere adâncă, până ce Frank Norton vorbi iar:

— Bronson, n'ai voe să te atingi de cal. E al meu! Ai uitat-o poate?

— Nu, Sir... dar era puţin cam neliniştit şi atunci am vrut să-l mai plimb puţintel.

— Frumos din partea d-tale. Dar acum du-l iar la grajd.

Galben ca ceara, hangiul duse animalul în grajd.

CAP. III

La o răspântie de drumuri în afara oraşului, începură să se adune un număr de mogâldeţe. Pe cai, mai fiecare avea, sape, lopeţi, arcane, sârmă, cu ce să-şi îngrădească claimurile alese.

În puțină vreme, toată lumea fu prezentă, Bronson și Watson, doar, trebuiau să mai vină!

— Unde dracu întârzie Bronson și blestematul acela de vagabond? întrebă unul dintre călăreți.

— N'ar trebui să-i dăm hoțului acela bătrân atâția bani, șopti Stone. Să încercăm mai îttâiu cu zece dolari, așa cum a fost vorba la început.

— Chiar așa, întări Bliss. Se va îmbăta cu ei și ar fi păcat de sănătatea lui!

— Tăcere, uite-i că vin!

Dacă oamenii crezuseră că-l vor trage pe papa Watson pe sfoară, se înșelaseră.

— Un pas nu mai fac dacă nu-mi dați banii! strigă el de departe.

— Tăcere!

— Mai întâi să simt banii în buzunar! Vreau banii!...

— Dați-i, șopti Bronson, altfel va trezi tot orășelul.

Viitorii căutători de aur dădură bătrânului banii conveniți.

— O lampă, porunci energic, bătrânul vagabond.

— Nu vreau să se zărească vreo lumină, se rugă Bronson. O să-ți numeri banii mai târziu.

— Ba eu vreau o lampă, se împotrivi Watson.

Şi când i se aduse lampa, Watson găsi numai douăsute treizeci de dolari.

— Tâlhari, pungaşi, am ştiut eu asta, urlă el. Daţi-mi şi restul.

Bătrânul mai primi şi restul şi numără banii de trei ori până îi băgă în buzunar, apoi, punându-se în fruntea micei trupe, începu galopada în noapte.

Când ajunseră la pomul trăznit, zorile începuseră să mijească. Un vânt rece şi uscat mângâia feţele căutătorilor de aur.

— Aici să se găsească, oare, aur ? întrebă Stone, gânditor.

— Eu îmi iau primul claim. Voi luaţi-le pe celelalte, făcu Watson.

— Bine, dar numai douăzeci de metri pătraţi, nu mai mult. Intretimp, noi ceilalţi, ne vom împărţi locurile.

— Dáţi-mi atunci şi mie o sapă, porunci Watson.

— Cum, nu ţi-ai adus ? îl întrebă Stone, făcând o mutră de sfânt. Noi aven nevoie de uneltele noastre. Arată-ne numai locul pe care-l alegi tu şi ajunge.

Când papa Watson arătă locul pe care-l alesese, se întâmplă ceeace nu se aşteptase el, căci mai toată lumea voi să-i-l ia. Când Stone voi

să înfigă un țăruș, Bronson îl dădu jos. Infuriat, Stone îl lovi cu târnăcopul peste mână, Bronson îl lovi cu parul în cap și loviturile începură să plouă din amândouă părțile. In cele din urmă, Miller căpătă locul cel mai bun... pentrucă el fusese cel mai tare, iar ceilalți își fixară claimurile în jurul lui. Unii erau plini de sânge, alții de nădușală, iar cea mai mare parte avea cucuie pe cap.

Numai papa Watson stătea mai la o parte, tunând și fulgerând împotriva oamenilor din New Frisco, cari se purtaseră ca niște șobolani cu un biet bătrân ca dânsul.

In cele din urmă, Miller se răsti la el:

— Tacă-ți fleoanca, pungaș bătrân, altfel îți fac de petrecanie.

Și bătrânul trebui să tacă, deoarece văzu în jurul lui fețele amenințătoare ale oamenilor, apucați de acea cunoscută beție a aurului. Orice urmă de omenie dispăruse de pe fețele oamenilor. Erau acum niște animale.

Stone aruncă nisipul pe claimul vecinului său. Bronson înfuriat îi arătă pumnul. Prietenii de ieri deveniseră dușmani acum și fiecare își examina, pe furiș vecinul, ca să vadă dacă acesta găsise ceva, socotind că locul tovarășului e mai bun. La cel mai mic semn, s'ar fi re-

pezit, iar unul asupra celuilalt, pentrucă fiecare să capete o bucată de pământ cât mai mare.

Soarele se urcă sus de tot, căldura deveni din ce în ce mai mare, stomacul începu să-și reclame drepturile, dar cine să se gândească la merinde, atunci când aurul sta peste tot și aștepta, doar, să fie desgropat.

Papa Watson se retrăsese într'un colț, unde, din când în când, încerca să înfiereze răutatea oamenilor. Lacrimile îi curgeau cu îmbelșugare pe obraz, dar nimeni nu se uita la el. Își blestemă prostia pentrucă băgase pe nespălații aceștia în „afacerile lui particulare", dar acum nu mai avea ce face.

In timp ce oamenii din New Frisco munceau de zor, iar Papa Watson își blestema, plângând, prostia, deodată se auzi sgomot de copite. Muncitorii se opriră o clipă din lucru, iar bătrânul rânji.

Noul venit nu era altul decât străinul care din prostie respinsese oferta prea cinstitului Watson. Dacă căutătorii de aur crezuseră că de uimire Norton va cădea din șea, văzându-i acolo, se înșelaseră.

— Bună dimineața, zise el. Cald azi, nu ? Dar

ce faceţi aici? Săpaţi o pivniţă? continuă el, descălecând.

— Sir, îi răspunse Bronson, noi am luat claimurile în posesie. In pământ se găseşte aur!

— Nu zău? Imi pare bine!

Oamenii făcură ochi mari, surprinşi, iar papa Watson se apropie şi el.

— Eu i-am adus aici, Sir, pentrucă n'ai vrut să mă iei de tovarăş.

— Bătrâne, n'aveam nevoe de tovarăş, pentrucă şi singur îmi voi duce treaba la bun sfârşit!

— Acum e însă prea târziu, deoarece „şobolanii" au pus mâna pe tot pământul. Ei, n'ar fi fost mai bine dacă făceai tovărăşie cu prea cinstitul Watson?

— Nu prea pricep ce vrei să spui, răspunse Norton, descălecând.

Hohote puternice de râs îi răspunseră. Străinul acesta ştia să se stăpânească de minune, dar fără îndoială că juca teatru.

— Gentlemeni, râdeţi de mine şi eu nu ştiu pentru ce, ale cui sunt pământurile astea?

— Sir, răspunse Bronson, pământurile acestea aparţin guvernământului canadian. Mâine, omul nostru de încredere va fi la Edmonton şi chestiunea va fi lămurită!

— Vă înşelaţi, domnilor. Pământul pe care vă aflaţi acum nu mai aparţine guvernământului. Pământul aparţine unui oarecare Frank Norton, care vă interzice să mai călcaţi pe el! Dacă vreţi, puteţi să vă cumpăraţi claimurile dela el. Cinci mii de dolari douăzeci de metri pătraţi!

Răspunsul fu iar hohote puternice de râs.

— Oricine ar putea spune asta, se răţoi Stone cismarul. Nu, tinere, pământul acesta e luat acum de noi! De noi! Şi nu înţelegem să ni-l sufli!

— Vă las încă o oră aici, apoi vin că v'alung! Good bye!

Calul se aşternu pe goană, urmărit de un târnăcop, trei hârleţe, cinci înjurături şi o sumedenie de pietre, dar nu fu atins de niciuna, dimpotrivă, Norton râse cu atâta poftă, încât îi veniră şi lacrimile.

Ajuns la New Frisco, el se îndreptă direct spre poliţie, unde, după ce îşi legă calul afară, îi spuse lui Dickson că doreşte să-i vorbească inspectorului.

— Ce vreţi dela el? întrebă Dickson, dornic să afle motivul acestei vizite.

— Mi-am cumpărat un loc aici, prin apropiere şi câţiva oameni din New Frisco s'au apu-

cat să-l găurească. Deoarece pământul e al meu, țin să-l găuresc eu în persoană, și nu alții!

Dickson, care nu înțelese mare lucru din vorbele astea, gândi că ele pot fi numai de resortul inspectorului, așa că bătu la ușa acestuia, spre a-i comunica, că e vorba de Norton și de niște găuri în nisip, pe cari numai străinul ar vrea să le facă, dar nu poate, deoarece e împiedecat.

— Nu pricep ce vrei să spui, îi răspunse Lary ocupat să deschidă corespondența. Spune-i să intre!

Norton intră, strânse mâna inspectorului, care îl rugă să aibă puțină răbdare până ce sfârșește cu chestiile de pe masă.

— Și acum, cu ce te pot servi? îl întrebă Lary, în cele din urmă.

Norton scoase din buzunar o coală mare de hârtie, scrisă pe ambele fețe și prevăzută cu sumedenie de ștampile, pe care i-o dădu inspectorului s'o citească.

— Ei, drăcie, ai cumpărat toată paragina aceea? Omule, ai făcut cea mai mare prostie! Numai nisip crește pe acolo!

Se ridică în picioare și se apropie de perete unde se afla o hartă a Statului, o consultă o clipă, apoi râse:

— Cinci mii de metri pătraţi în jurul copacului trăznit. Felicitări! Altceva mai tâmpit nici n'ai fi putut găsi. Dar, însfârşit, cu ce te pot ajuta?

— Inspectore, cineva m'a spionat eri, aşa că astăzi când m'am dus acolo, am găsit vreo duzină de inşi, cari pretind că au pus ei stăpânire pe claimuri. Aş vrea să intru în legalitate cu ei!

— Care vasăzică, pământul d-tale a început să fie săpat?

— Cam aşa.

— Şi cine sunt ţicniţii aceia?

— Bronson şi vreo duzină de puşlamale pe cari nu-i cunosc.

— Ştii ceva? Fă aşa că toată lumea să-ţi dea ceva, pentruca suma cu care te-ai ars, să mai scadă puţin.

— Cine-mi dă pe claim cinci mii de dolari poate să sape cât i-o plăcea.

Lary se uită surprins la Norton.

— In definitiv, faci ce vrei. Pe oamenii aceia, însă, îi voi alunga. Deaceia sunt aici.

Indreptându-se spre uşă, îşi chemă ajutorul. Dickson apăru.

— Calul meu! porunci Lary.

Peste zece minute, ultimele case dela margi-

nea orășelului se aflau cu mult îndărătul lor și cei doi oameni galopau în toată legea.

— Caraghioși oameni pe aici, făcu Norton la o vreme. De abia au mirosit că e vorba, poate, de o avere, și se poartă de parcă ar fi niște smintiți. Când am plecat, au aruncat pietre după mine, făcându-mă porc!

— Și atunci te-ai lăsat în grija mârțoagei! rânji celălalt.

Frank Norton simți că i se urcă sângele la cap.

— Mă crezi fricos?

— Nu te cunosc.

— Atunci o să-ți dau prilejul să mă cunoști. Cu revolverele mele aș fi putut foarte bine să gonesc nepoftiții de pe pământul meu. Ca să-ți spun drept, nici n'am nevoe de d-ta, inspectore, ci numai de ochii d-tale. Pun rămășag cu d-ta pe o sută de dolari, că până într'un sfert de oră, sunt singurul proprietar ale așa numitelor claimuri. Mă prind că toți vor căpăta aripi, de îndată ce voi arăta o mutră serioasă. De inspectorul de poliție aveam nevoe numai ca martor. Ca să vadă că trag numai în legitimă apărare. Dacă, după aceia, voi fi tras la răspundere, știu că s'or găsi mulți martori mincinoși la Edmonton, dar cu un inspector de poliție ca martor,

am să scap cu fața curată. Ții rămășagul?

— Păi ce crezi? C'am înnebunit? Tii, dar grozavă sete de sânge mai ai. Ai poate vreo veche socoteală de lămurit? In tot cazul, chestia cu rămășagul îmi dă de gândit! Ce-ai face dacă aș ține rămășagul și pe urmă aș depune mărturie împotriva d-tale? Te cureți, atunci!

— Inspectore, chiar dacă nu ți-ar place fațada mea și m'ai trimite la toți dracii sunt sigur, totuși, că nu vei spune decât adevărul.

Lary înțelese că n'are nicio noimă să prelungească discuția asta.

— Să ne grăbim, făcu el scurt, dând pinteni calului. Norton îi urmă pilda și amândoi galopară în tăcere.

După o muncă încordată de nenumărate ore, oamenii din New Frisco constatară că nici urmă de comoară nu era prin nisip. Până și pojghița de piatră de sub aceia de nisip o sfârtecară, fără să găsească ceva.

Intrucât munca aceasta cerea un timp mai îndelungat, opriră lucrul pentru a se sfătui cine să fie omul lor de încredeere. Papa Watson voi să ia și el parte la sfat, dar ceilalți îi puseră în vedere că întrucât nu și-a ales niciun claim, n'are ce să caute printre căutătorii de

aur. Bătrânul, neavând încotro, trebui să stea mai la o parte. Unde mai pui că i se dăduse prea mulți bani. Ei, dacă s'ar fi găsit ceva aur, se schimba povestea... dar așa!

— Să ne luăm banii înapoi și să-l gonim, propuse Miller. Dacă găsim ceva, o să-i dăm un comision oarecare și gata... iar dacă nu găsim nimic, să piară din fața ochilor noștri.

Propunerea, firește, fu primită cu unanimitate.

— Hei, Watson, ia fă-te 'nco a, strigă Bliss, prietenos. Ne-am răsgândit. Iei și tu parte la sfat!

Papa Watson începu să simtă că atmosfera devine cam grea. Se sculă în picioare și rămase cam nehotărît.

— Vino 'ncoa, Watson, strigă acum și Stone. Uite ne-am răsgândit și vrem să-ți dăm și ție un claim.

Papa Watson nu se lăsă însă convins, ci începu să facă pași mici, deandaratelea.

— Lăsați, mai trec eu mâine pe aici. Astăzi e prea cald ca să mai lucrez!

— Vino 'ncoa... sau venim noi la tine, se supără Miller.

Papa Watson nu răspunse, ci luă pur și sim-

plu picioarele la spinare. O doua oară nu-l vor mai păcăli, ei!

Oamenii se luară după el și începu o goană turbată, presărată cu mii de blesteme și înjurături.

Watson, deși bătrân, știa să fugă. O viață întreagă nu făcuse altceva. De la o vreme, însă, cei șaptezeci de ani începură să se facă simțiți. Nădușala îi curgea șiroaie. Bătrânul știa prea bine că nu fuge pentru cele câteva sute de dolari, ci era vorba de sănătatea oscioarelor sale, chiar. Câțiva bolovani căzură la dreapta și la stânga lui, răscolind nisipul. Desnădăjduit, încercă să le arunce banii, dar atunci își aduse aminte că-și prinsese punga de buzunar, cu un ac de siguranță. Ca să-l desfacă, trebuia să se oprească, dar pentru asta n'avea curaj. Își continuă deci goana, dar atunci când simți că puterile îl părăsesc, văzu deodată un nor de praf, zări o tunică roșie, mai făcu vreo câțiva pași, apoi se prăbuși la pământ.

Norton și Lary ajunseră lângă el, înaintea urmăritorilor.

— Ei drace, făcu Lary, am crezut că vor să-l linșeze. Să nu tragi, Norton și mai ales să nu te lași tras din șea. Dacă vor să pună mâna pe vagabond, lovește-i cu cisma peste bot! Dar să

rămâi în șea! Asta va face cât o jumătate din izbândă!

— Nici grijă, răspunse Norton rece, mă simt într'o dispoziție teribilă!

Foarte liniștiți, amândoi își traseră revolverele afară din toc. Urmăritorii, văzând pe cei doi călăreți gata de luptă, își mai încetiniră goana. La vreo douăzeci de metri de cai, se opriră, nehotărîți. După ce se mai sfătuiră o clipă, mai făcură câțiva pași, dar se opriră. Prea erau îndreptate revolverele celor doi asupra lor.

— Cine mai face un pas, îl ucid ca pe un câine! făcu Lary.

Urmăritorii făcură atunci vreo doi pași înapoi. Paza bună trece primejdia rea. Lary clipi spre Norton și râse, apoi glăsui, serios:

— Ce înseamnă asta? Ce vreți dela Watson?

Ce voiau dela Watson, nici ei nu știau. In tot cazul n'ar fi putut s'o spună — nu, dimpotrivă. Deoarece însă toți începură să vorbească în cor, firește că nu se înțelese nimic din hărmălaia ce se iscă.

Lary așteptă, răbdător, iar Norton își aprinse o țigară.

Urmă o tăcere lungă, pe care Stone o curmă, căci își luă inima 'n dinți:

— Omul ăsta, începu el arătând în spre Wat-

son, care între timp se sculase în picioare și sta între cei doi călăreți, omul acesta ne-a înșelat. A luat dela noi șasesutecincizeci de dolari — pe care îi vrem înapoi!

— I-a furat? întrebă Lary surprins. Dela cine?

— Ne-a furat, răspunse Stone, cam nesigur. Ne-a furat câte cincizeci de dolari de căciulă.

— Și cum se face că v'a furat exact cincizeci de fiecare?

— I-am încredințat banii aceștia.

— Nu pricep. Dece ați făcut asta?

Stone tăcu și se uită nesigur în jurul lui. Tovarășii lui nu știau însă ce să răspundă. Intretimp, Watson, revenindu-și, înaintă spre a-l lămuri el pe inspector:

— Sir, începu el, oamenii aceștia s'au repezit eri asupra mea, ca să le spun unde e locul unde străinul a făcut gaura în nisip, făgăduindu-mi câte cincizeci de dolari de nas, dacă-i conduc într'acolo. Mi-au dat și i-am condus. Asta-i! Când am vrut să-mi aleg și eu un claim, m'au aruncat cât colo. Mă dădui deci mai la o parte, gândindu-mă la nerecunoștiința și necinstea oamenilor, în timp ce ei săpau pământul, dar cum nu găsiră nimic, voiră să le dau banii înapoi. Deaceia se țineau ei după mine!

— Bine, cam la asta m'am gândit și eu. Stone, ce ai de răspuns? I-ai dat banii ca să te conducă la pământul pe care se afla străinul eri?

Cismarul tăcu, lăsând altuia grija de a răspunde.

— Așadar, continuă Lary, i-ați dat banii ca să vă facă un serviciu... și după ce v'a făcut serviciul, ați încercat să-i luați banii înapoi! Asta înseamnă furt! Afară de asta ați aruncat după el bolovani cari l-ar fi putut omorî! Asta înseamnă în termeni legali „încercare de omucidere"! Ambele delicte se numesc tâlhării! Judecătorul din Edmonton va hotărî ce pedeapsă meritați!

— Să fim pedepsiți pentru derbedeul acesta care trăește numai din găinării? se supără Miller.

— E cetățean canadian, îi răspunse Lary și legea îl ocrotește și pe el la fel ca pe ceilalți. Cine se atinge de el e un porc neobrăzat — având în vedere că Watson e un om bătrân — și în al doilea rând un contravenient al legii! Și dacă nu-ți ții botul, Miller, vei fi primul viitor ocupant al carcerei polițienești!

Miller tăcu chitic.

— Așadar... i-ați dat sau ba, de bunăvoe, lui Watson. Haide, spuneți, i-ați dat bani ca să-i

puteți fura străinului locul ?

Tăcere ! Chestia devenia din ce în ce mai încurcată.

— Da, pentru asta i-am dat bani lui Watson, spuse Stone în cele din urmă. N'are decât să-și rețină partea mea de cincizeci de dolari. Am căpătat în schimb un claim !

— N'are decât să se ducă la dracu cu toți banii, strigă și Miller.

Ceilalți spuseră la fel, așa că cazul Watson părea lămurit.

— Stop, râse inspectorul. Vreau să știu dacă i-ați dat banii ca să v'arate un pământ aurifer, sau să vă conducă la bunul străinului. Chestia asta trebuie s'o aflu negreșit !

— Eu i-am dat banii, răspunse Stone, pentru-ca să-mi arate locul... unde probabil străinul găsise aur.

— Atunci trebuie să-l scoatem pe Watson afară din poveste.

— Să se ducă la dracu, făcură ceilalți. Nu vrem sâ mai avem nici în clin, nici în mânecă cu el.

— Atunci înseamnă c'ați pierdut banii ! Pământul, să știți că aparține străinului, care mi-a dovedit-o ! Puteți însă cumpăra claimurile dela el ! Cât ceri, Mister Norton ?

— Pe locul unde au săpat ei, un claim de douăzeci metri pătraţi costă cinci mii de dolari, răspunse Norton, rece. Cine mi-i plăteşte înlăuntru unui termen de douăzecişipatru de ore, poate lucra mai departe! Cine nu, să dispară! Fireşte, am claimuri şi mai eftine... dar nu cred să se găsească ceva pe ele!

Tăcerea de până atunci se sparse şi se iscă o gălăgie de nedescris. La un moment dat, oamenii înfuriaţi se apropiaseră într'atât de cei doi, încât Norton ridică arma. In cele din urmă hărmălaia se mai micşoră, aşa că cei doi călăreţi îşi putură băga revolverele în tocuri.

Cismarul Stone ceru cu insistenţă să vadă documentul de proprietate al străinului şi Norton nu se lăsă mult rugat.

Stone se apropiă, dar scopul lui era să-i ardă un picior bătrânului Watson, dar n'apucă bine să-l ridice şi pumnul lui Norton îl izbi drept în faţă. O lovitură cum nu căpătase Stone de când era. O lovitură straşnică, care-l trimise, peşcheş, drept în braţele tovarăşilor săi. Ca să fim sinceri trebuie să adăugăm că lovitura îl expedià în ţara viselor, iar atunci când îşi reveni, găsi doi dinţi lipsă la apel. E drept, însă, că niciodată aceşti dinţi nu fuseseră bine înfipţi în gingii.

Dovada aceasta de putere îi făcu pe căutători să tacă molcum şi să nu mai spună nimic străinului.

— Luaţi-vă uneltele şi ştergeţi-o, porunci Lary. Dar repede, căci mai am şi alte treburi astăzi !

Ce mai puteau face, sărmanii ? Jurară în sinea lor că se vor răsbuna şi se înapoiară la claimuri, cu Lary, călare, în urma lor în timp ce Norton rămase să vegheze somnul lui Stone.

Leşinatul îşi reveni peste vreo zece minute, privi pe Norton cu nişte ochi rătăciţi şi-l întrebă, liniştit, ce se întâmplase cu el. Era al doilea knock out în acea zi, aşa că fireşte, nu putea să-şi reamintească de toate.

— Ai vrut să-l loveşti pe Watson, îl lămuri Norton şi când acesta ţi-a repezit un picior, te-a făcut harcea parcea.

Stone îşi pipăi bărbia, scuipă sânge şi când se uită mai atent în palmă, descoperi două piese din aparatul său de mestecat.

— Doi dinţi ? îl întrebă Norton, cu o caldă compotămire.

— Yes. N'aşi fi crezut niciodată că bătrânul vagabond poate da lovituri atât de straşnice. Dar o să mi-o plătească !

— Chiar acum ? întrebă Norton, foarte inte-

resat. E un prilej minunat, Watson ar fi tare mulţumit.

— Nu, nu prea sunt astăzi în formă. Mai bine să-mi spui Sir, dacă e serioasă chestia cu cei cinci mii de dolari!

— Te cred; doar n'ai fi vrând să dau averi pe nimica!

— Aşadar, crezi că se află acolo un zăcământ important de aur? întrebă cismarul cu nişte ochi înfriguraţi.

— N'aş putea răspunde la întrebarea asta... sunt convins însă că regiunea aceasta mă va face bogat. Te rog însă să-ţi ţii gura şi să nu mai spui cuiva!

— Sir, eu ştiu să tac ca peştele şi să păstrez o taină. Ţin doar să vă fac propunere: dacă vei avea nevoe de un ajutor... gândeşte-te la mine.

— Bine, vom vedea. Deocamdată uite că-ţi vin prietenii.

— Prietenii?... Niciodată nu mi-au fost. Au stat pe capul meu ore întregi ca să iau şi eu parte la aventura asta. Dar ce vrei? Omul e slab... şi în cele din urmă m'au convins!

— Aşa m'am gândit şi eu când te-am văzut îi răspunse Norton, foarte serios. Imediat mi-am spus că nu poţi fi decât un gentleman. Vezi-ţi

acum de oameni, Mr. Stone, Mai stăm noi de vorbă şi altădată.

Când Stone se apropie de ceilalţi, mai prinse încă ultimele recomandaţii ale lui Lary:

— Cine vrea să vadă actul de cumpărare al străinului, să poftească la poliţie. Cine vrea să sape în taină, se face vinovat în faţa legilor. Vă fac deci atenţi că patrulele mele vor trece fără încetare pe aici. Şi încă ceva: dacă vă veţi mai lega de bătrânul Watson, vă aşteaptă ore foarte grele.

Şi dând pinteni calului, poliţistul se apropiă de Norton, în timp ce căutătorii de aur, osteniţi, infometaţi, insetaţi, şi cu banii luaţi, se îndreptară în tăcere spre casă.

— Am stat de vorbă cu acest Norton, începu Stone când cei doi călăreţi se îndepărtară. Cumsecade băiat. Cred c'o să intru în legături de afaceri cu el. Singur, n'o să-şi poate îngriji claimurile. Ştiţi, are nevoe de un tovarăş. Well, mai stăm noi de vorbă.

— Nu minţi, prostule, îi spuse Miller, foarte drăgălaş. Intâiu, te loveşte că-ţi boldeşti ochii la stele o jumătate de oră şi pe urmă vii să ne spui că are de gând să te ia tovarăş!

— Habar n'aveţi voi de logică! Ce putea să facă el, devreme ce Watson mi-a lipit scatoalca?

— Watson? Nu mai spune!

— Fireşte... că doar cine altul!

Un râs nebun urmă după acest scurt dialog şi când Stone voi să ştie dece râd oamenii de el, află fără întârziere.

CAP. IV.
SE INCURCĂ IŢELE

— Tare aş vrea se ştiu dece te-ai agăţat de pământul acesta! Aur în tot cazul n'o să găseşti!

— De vreme ce am dat bani pe el, îmi voi face plăcerea să-l sap, inspectore.

— Treaba ta, mormăi acesta, văzând că n'are nicio noimă să prelungească discuţia cu un încăpăţânat ca acest Norton.

Călăriră, în tăcere, în urma oamenilor din New Frisco. Watson se ţinea lângă Norton. După o bucată de vreme, Norton coborî de pe cal şi-i spuse lui Watson să se urce el în şea.

— Eşti un hoţ bătrân, nu-i vorbă, spuse el, râzând, dar vezi că ai şaptezeci de ani.

— Adică... să mă urc eu pe cal?

— Da, omule, urcă-te... eu o să merg pe jos.

— Păi eu nu m'am urcat pe cal de treizeci de ani. Să ştii c'o să mă răstoarne.

Neavând încotro, bătrânul se urcă în şea, iar

Norton își trecut căpăstrul în jurul brațului.

Lary privi scena cu ochi gânditori.

— Oaia asta bătrână a iscat tot tărăboiul și acum îl lași să călărească el în locul tău! Caraghios om mai ești, Norton!

Când ajunseră în New Frisco, tot orășelul fremăta. Vestea se răspândise de dimineață. Femeile celor plecați avuseseră grijă de asta. Dar mare fu dezamăgirea tuturora când aflară că un străin cumpărase locul pe care, după toate probabilitățile, zăceau averi grozave. Deși nu se înapoiaseră acasă nici măcar cu o uncie de aur, toată lumea era totuși convinsă că pământul în care săpaseră era plin de metalul acela prețios, atât de căutat.

Trei ore după înapoierea bărbaților, nu se vorbea în New Frisco decât de aurul care nu putea fi scos la iveală, deoarece un străin fusese mai destoinic și mai deștept decât întregul orășel.

Numai bătrânii clătinară neîncrezători, din cap; ei trăiseră epoca aceia neuitată când la New Frisco se găsise aur și știau foarte bine că în jurul copacului trăznit nici fărâmă din nobilul metal nu se afla.

Din cauza acestei neîncrederi, bătrânii pierdură și dramul de respect ce li se dădea, fură

ocărâţi şi făcuţi de tot felul. Se găsise aur... şi n'aveau decât să spună că pofteau.

Chiar Mister Josua Moore, care conducea marele ziar „New Frisco Evening Post" — şi care se învârtea în sferele cele mai înalte şi era deci atotştiitor — după umila sa părere — şi mai deştept ca oricare altul, chiar acest Josua Moore era convins că se găsise aur. In consecinţă, începu o campanie fioroasă împotriva străinului pripăşit, tună şi fulgeră împotriva acelor „gangsteri ai capitalismului" şi scrise tot felul de trăznăi.

In ziua aceia, după ce scrise a nu ştiu câta ediţie, văzând că ştrengarii care-i distribuiau ziarul nu sosiseră încă, luă teancul de hârtie, subsoară şi începu în persoană să distribuie abonaţilor un număr, al cărui articol de fond era: „Reportajul fidel asupra descoperirei aurului în apropierea Copacului Trăznit".

Deabia plecă şi Mister Josua Moore trebui să se înapoieze pentru a tipări o altă ediţie, căci ziarul îi fusese literalmente smuls din mâini, deoarece toată lumea dorea să afle adevărul, negru pe alb şi ziaristul tună şi fulgeră iar împotriva faptului că tocmai un străin trebuise să descopere aurul şi nu un prea cinstit locuitor din New Frisco. Ba la un moment dat, se între-

bă dacă nu e cazul ca actul eliberat de autorităţi, lui Norton, să fie anulat.

Intre acestea, papa Watson, intrat acum sub ocrotirea legii şi de care nimeni nu se mai putea atinge, se ospăta regeşte la Bronson. In cele din urmă, ca să fim, sinceri, se îmbătă deabinelea.

Când Watson, Norton şi Lary intraseră în acea după amiază în oraş, bătrânul se mai afla călare. In întâmpinarea lor, veni bunul Burton care-i pofti pe cei doi tineri să intre la el în casă. Norton încuviinţă îndată, iar Lary făgădui că peste o oră va veni şi el. In ce priveşte pe Watson, el primi poruncă dela străin să ducă calul la Bronson. Watson, care pe dată se simţi ceva mai singur, îşi îngădui să-l întrebe pe Norotn dacă ar avea ceva împotrivă să stea şi el la Bronson, căci numai aşa se va găsi mai în siguranţă.

Norton se gândi puţin, apoi îi răspunse:

— Bine. Ia-ţi o cameră la Bronson şi după ce o să te speli, să te bărbiereşti şi să-ţi pui alte haine, ca să văd dacă voi avea ceva de făcut pentru tine.

Aşa stând cazul, Watson intră în magazinul lui Burton, să cumpere deacolo tot ce avea nevoe, şi după ce făcu târguelile lăsă la vredni-

cul negustor aproape cea mai mare parte din averea sa, neluând cu el decât vreo cincizeci de dolari. Apoi, scos ca din cutie, se urcă iar pe cal, urmat fiind de Lary, care râdea neîncetat. Nici nu trebuie să mai descriem uimirea care se aşternu pe feţele tuturora când îl zăriră pe Watson înţolit ca un cocoş şi călare pe calul străinului. La întrebările curioşilor, el răspunse că în cele din urmă străinul se hotărîse să-l ia de tovarăş.

Bronson se grăbi să-l servească regeşte, nădăjduind că astfel va reintra în posesia banilor daţi, dar fu cât pe ce să cadă jos leşinat, când auzi neaşteptata cerere a pasagerului:

— Aş vrea să fac o baie, spuse Watson cu o voce tare, care, prin ferestrele deschise, se auzi până în stradă. Vreau să fac o baie cu apă şi săpun! Apoi să ai grijă să chemi şi bărbierul! Trebuie să fac asta, de vreme ce sunt tovarăşul străinului!

Oamenii erau obicinuţi cu minciunile bătrânului, dar când auziră ce porunci năzdrăvane da, fură convinşi că de data asta spunea numai adevărul.

Numai cismarul Stone nu se lăsă convins. Străinul îşi bătuse deci joc de dânsul şi după toate astea îl mai alesese şi pe Watson drept

tovarăş? Inima lui sinceră şi cinstită nu putea să îngăduie asta. Dealtfel, întorşi acasă, căutătorii de aur povestiseră păţania cismarului, care acum nici nu mai putea scoate nasul pe uşă, căci îndată era luat în râs de cunoscuţi.

Papa Watson, înţelegând că orice nouă situaţie în lume trebuie să fie plătită cu mari jertfe, îşi luă inima în dinţi şi sări în putina cu apă pusă la dispoziţia de Bronson. Când, ras, tuns şi frezat intră în local, vagabondul îşi dete cu părerea că e un gentleman de cea mai curată speţă.

Peste puţin se făcu în jurul bătrânului un cerc mare, deoarece toată lumea era curioasă să ştie cum devenise el tovarăşul străinului. Şi papa Watson, în elementul lui ,croi o minciună după alta.

— Căutare de aur fără specialist, nu se poate. Străine, îmi spuse el ,vrei să-mi ajuţi ? Well, răspunsei eu, dar numai în calitate de tovarăş. In regulă, spuse el, strângându-mi mâna. Mâine eşim împreună !

— Hallo, făcu Blood, căruţaşul, dacă veţi avea nevoe de transportat aurul, g... deşte-te la mine !

— Nici nu vă daţi seama ce câştiguri o să fie

pentru mine... că doar nu degeaba mi-am dat osteneala să-mi fac o baie.

Papa Watson mai încercă să spună ceva, dar nu avu vreme, căci adormi cu capul pe masă.

Bronson și Jim îl transportară, cu băgare de seamă, în camera lui.

Intre acestea, Norton se afla la Burton.

— Ce-i cu povestea de astăzi? întrebă Burton.

— Mai întâiu trebuie dovedit că am aur acolo. Cred că într'adevăr am eu ceva în pământul acela, dar nu ceeace cred oamenii.

Mister Burton se uită gânditor la Norton, trase din țigară, apoi spuse:

— Haide, nu te ascunde. Ai act în regulă la mână, poliția te ocrotește, dece să te mai ascunzi, dar?

Norton oftă și se întoarse spre Doris, care, ca fată modernă, părea să fi uitat de mult incidentul de alaltăeri.

— Zău, Miss Doris, habar n'am că se află ceva aur pe pământul meu. Oamenii aceștia din New Frisco s'au smintit, nu alta!

Burton se sculă și trecu în camera cealaltă ca să-și ia o țigară.

— Supărată? glumi Norton.

— Nu, dar să știi c'ai fost cam îndrăzneț.

Meritai să capeţi una peste cap. Cum ai şi căpătat, într'adevăr, chesta e lămurită.

— Ce caraghios! Dacă un bărbat spune vreodată adevărul, e pălmuit.

— Ce adevăr? scânteiară ochii fetei.

— Spuneam doar... că ne iubim...

— Ce tot flecăriţi acolo? întrebă Burton, intrând.

— Muştele au devenit foarte supărăcioase, îl lămuri fiică sa.

— Muştele? Păi nu văd niciuna.

— Ba pe mine m'a pişcat una chiar acum, pretinse Doris. Dar am omorît-o. Trebuie să fie colo, lângă canapea.

Burton se lăsă pe scaun şi începu să povestească lucruri de demult, din vremea primei beţii a aurului. Pe vremea aceia veniau mereu oameni cari erau siguri că vor mai găsi ceva, crezând că vor da în New Frisco peste un nou Klondike.

Deodată, Mister Burton se opri şi se uită pătrunzător la oaspele său.

— Ţi-e faţa umflată, Sir! Te-ai înţepat cu ceva?

— M'o fi înţepat vreo muscă.

— Trebuie să-ţi pui imediat o compresă

rece. Doris, du-te și adu o foaie de varză. Asta răcorește!

Doris râse și se duse să aducă foaia de varză, și reveni peste puțin.

— Ce mâini destoinice ai, Miss Doris? făcu Norton în timp ce fata-l oblojea.

— Fetele trebuie să se priceapă la toate, îl lămuri Burton. Și ca să revin, pe mine tot beția aurului m'a atras încoace, dar ajungând aici, m'am apucat de comerț. Astăzi sunt un om lipsit de griji, dar să știi c'am muncit, nu glumă. D-ta, Mister Norton, ai mai căutat aur pe undeva?

Norton încuviință, șovăitor.

— Da, în Alaska, în Endicoatt Mountains, acum vreo trei ani.

— Nu mai spune! făcu Burton, interesat. Se spune că s'a găsit într'adevăr aur pe acolo.

— Da, câțiva s'au îmbogățit. Eu mi-am scos doar cheltuielile.

— Ai avut ghinion. Ai mai fost pe undeva?

— Da, în Brazilia, la fluviul de aur. Dar nu merita osteneala.

— Ții, dar multe cunoștințe trebuie să mai ai!

— De, mai știi! Dar eu văd că în New Frisco se fac afaceri bune și cu lemnele!

— Asta e o meserie primejdioasă. Asul lor

era un anume Mc. Grather. Dar ce ai, Sir? Ai pățit ceva?

— Nu, nu, lumina e de vină. Așadar acest Mc ...cum îi mai spune?

— Mc Grather. A început-o ca simplu lemnar și a ajuns departe. Avea și ferestraie.., dar într'o bună zi, totul a sburat în aer. Eu am fost singurul care i-am dat vreo zece mii de dolari,, ceilalți se temeau de bancher. Dar după vreo cinci zile, Mc Grather veni la mine și-mi dete banii înapoi. Nu mai avea ce face cu ei. Era bancrutar. Ce s'a întâmplat apoi a fost o mârșăvie... Mc Grather a trebuit să lase aici totul baltă și să dispară că soție și copil. Oamenii de aici și-au bătut joc de el și din nenorocirea lui au făcut cântece de petrecere.

Norton se uită cu priviri întunecate la cismele lui pline de praf, apoi oftă.

— Nu s'a mai auzit nimic despre el?

— Prea puțin. Cică femeia lui a murit. Era o femeie gingașă. Afacerea asta i-a dat lovitura mortală. Vezi d-ta, nu vreau să mă umflu acum ca broasca din fabulă, dar țineam tare mult să-l ajut pe acest Mc Grather. I-am spus atunci să ia cei zece mii și mi-i va înapoia când s'o putea, dar el, prea mândru, mă refuză. Sir, era un om și jumătate. A plecat de aici sărac ca un

şoarece de biserică. Bancherii au pus stăpânire pe bunurile lui. Omul care l-a ruinat pe Mc Grather, nu mai e atât de puternic ca atunci, dar bani mai are şi azi...

— Mă faci curios. Cine-i omul acesta, oare? râse Norton.

Burton păru că se trezeşte din somn.

— Pah, n'are ce să te intereseze pe d-ta, un străin, spuse el, în cele din urmă. Ia staţi... mi se pare că vin Lary şi Kitty.

— Iar se ceartă, spuse Doris.

— Semn că vor face o bună căsnicie, filozofă Burton. Oamenii cari se ceartă mai întâiu, se adoră mai târziu...

Când Lary, îmbrăcat cu uniforma lui de vizită intră la Burton în casă, o surprinse pe Kitty, trăgând cu urechea. Văzându-l, ea se sperie, Lary se supără arătându-i că o fată bine crescută nu face aşa ceva şi atunci veni răspunsul surprinzător:

— Dar nici nu mă gândeam să trag cu urechea!

— Ba da! De când e străinul acesta aici, ai o purtare foarte ciudată!

In clipa aceia, apăru Doris care îi rugă să se facă tăcere.

— Jim, o s'o cerţi pe Kitty atunci când vă veţi căsători.

Jim se făcu roşu ca focul.

— In definitiv, adăogă Doris adresându-se surorei sale, dece nu vii să-i dai măcar bună ziua acestui Norton !

— Nu e treaba ta !

Tocmai la aceste vorbe, se deschise uşa şi Burton îşi arătă nasul.

— Copiii, aţi uitat c'avem vizită !

— Povesteşte mai departe, se rugă Burton, atunci când Lary şi Kitty îl salutară pe Norton. Aşa dar ,în Brazilia sunt şerpi cari se dau la om ? Nu zău, fericită ţară e atunci Canada noastră.

— Numai că unii oameni sunt cam neobrăzaţi... făcu Doris.

— Iar iarna avem animale sălbatece în pădure, crezu Lary că trebuie să spună şi el. Dar vezi că ursul canadian te lasă în pace dacă nu-i faci nimic. Dar ia spune, Mister Norton, când începi cu căutatul ?

— Mâine dimineaţa. Dar mare brânză n'o să fac.

— Aştia iar încep să vorbească de aur, se supără Doris. Kitty, vino mai bine la bucătărie.

— Şi acum, ce gătim ? mai întrebă Doris când ajunseră în bucătărie.

— Beafsteak şi salată de castraveţi.

— Merge. Şi ca deşert ? Facem un tort cu fructe din California !

— Nici nu mă gândesc. O să ne vină apoi în fiecare seară în vizită...

— Kitty, băiatul tău vine în fiecare seară, Dacă vreau să-l îndop pe Norton cu fructe californiene, e dreptul meu ! Vreau şi eu să mă distrez şi să nu mă sgâiesc tot timpul la tine şi la Lary. Norton cu felul lui romantic de a fi, îmi place grozav !

— Doris, şopti Kitty, ia pe oricare altul, dar pe acesta lasă-l în pace. O să fiu bucuroasă când o să plece !

— Aşadar, îl cunoşti ?

— Nu ştiu, îşi trecu Kitty mâna prin păr. Zău nu ştiu...

— Kitty, eu sunt sora ta şi niciodată n'am avut secrete una de alta. Mi-am pus în gând ca băiatul acesta să danseze odată cu Doris Burton şi tu te impotriveşti. O lady nu se poartă aşa ! De unde-l cunoşti ?

— Dar nici nu ştiu dacă-l cunosc !

— Când l-ai cunoscut ? Când am stat doi ani la Montreal ca să ne desăvârşim educaţia ?

După câte îmi amintesc, singurele tale păcate de pe atunci, era să intri într'o cofetărie, să mănânci trei prăjituri şi să plăteşte una. Crezi oare că Norton e detectiv şi a venit să te ancheteze pentru fărdelegile tale de atunci ?

— Doris, nu mă mai chinui. Chiar dacă l-aş cunoaşte, nu l-aş trăda. Dar pentrucă nu-l cunosc, nu-l cunosc !

— Frumoasă cuvântare ! Aşa dar nu vrei să-l trădezi? Dece . E poate un gangster? Ar fi straşnic de interesant ! Inchipuie-ţi... să prade banca lui Pepper şi eu să fiu martoră ! Straşnic, nu? Judecătorul să-mi spuie : Miss Burton, apropie-te şi depune mărturie. Eu mă apropii, plâng şi suspin şi atunci judecătorul îmi spune: Toată lumea poate vedea că puşlamaua i-a frânt inima şi deci nu-l va trăda ! Cu toate acestea, hai să-i gătim o budincă de griş, să ne ţie minte.

— Doris, au mi-am pus în gând să tac, deşi îţi jur că nu-i vorba de conflict de dragoste. Ia din grişul adus eri, miroase mai frumos ! Dacă va surveni catastrofa, Jim va înţelege şi mă va ierta. Ia o altă farfurie. Aceia de smalţ e crăpată. După părerea mea, Dumnezeu va trebui să fie milostiv cu câţiva oameni din New

Frisco, căci se vor întâmpla lucruri teribile. Eu, însă, am jurat să tac.

— Atunci adu-mi beafsteakul, făcu Doris, supărată că sora sa nu vrea să-i spună nimic și că-i vorbește numai în enigme.

Kitty suspină de câteva ori și aduse beafsteakul.

CAP. V.

A U R

— Nu se poate, făcu Frank Norton, sorbind cafeaua de dimineață, ca eu să călăresc și tu să mergi pe jos. Deaceia ți-am cumpărat eri un cal, ca să te urci pe el. Și acum, du-te la Burton, ia uneltele pe cari le-am târguit eri și să ne punem pe treabă!

— Yes, Sir!

De îndată ce Watson părăsi camera, coborî în curte și se adresă, poruncitor, lui Jim:

— Jim, pune șeaua pe cal. Ce te boldești așa la mine când îți poruncesc? Care, întrebi? Păi, firește că pe al meu. Ce, un gentleman se duce la lucru pe jos?...

Prin fereastra larg deschisă, Norton auzia toată discuția.

— Dar Mister Norton îngădue?

— Mii de blesteme, ia te uită ce mă 'ntreabă

haimanaua, dacă prietenul şi tovarăşul meu îmi îngăduie? Bagă de seamă, afurisitule, tot ce-ţi spune Mister Watson, e ca şi cum ţi-ar spune Mister Norton. Şi acum pune şeaua pe cal, altmintrelea te croiesc!

Urmară cinci minute de tăcere, după cari uşa grajdului se deschise şi se auzi tropăit de copite.

— Pare cam neliniştit azi, îşi dete papa Watson cu părerea. Ţine-l bine, până mă urc pe el. Ţine-l bine, ţi-am spus! Du-l mai spre perete şi ţine-l de căpăstru!

In cele din urmă, papa Watson isbuti să se urce în şea. Peste puţin, Norton auzi copitele calului lovind pietrele curţii. Peste o jumătate de oră papa Watson se înapoiă, ţinând de căpăstru un al doilea cal. Norton îl cumpărase în ajun, deşi Burton îi atrăsese atenţia asupra unor defecte caracteristice ale animalului.

Intr'adevăr, deabia se apropiă calul cumpărat de acele pe care-l călăria Watson şi se iscă o luptă între cele două animale, încât bătrânul se vedea în tot momentul prăvălit în ţărână.

— Ţin'te bine, Watson, vezi să nu te dea berbeleaca, îi recomandă un mucalit.

— Lasă, ştiu eu că mă invidiezi c'am devenit cineva, şobolanule! răspunse ţâfnosul bă-

trân. Tare ţi-ar place să schimbi cu mine.

Un hohot vesel îi răspunse.

— Nimeni nu se gândeşte să se schimbe cu tine, bătrâne vagabond, făcu cismarul Stone, apărând pe prag.

— Ei aş? Vezi, eu am căutat aur şi acum culeg roadele muncii mele. Dece n'ai făcut şi tu la fel?

In timp ce Watson flecărea astfel, un om se strecură în restaurant. Pe om îl cunoaştem. E Josua Moore, ziaristul. Pătrunse în local exact în clipa când Norton se scula şi-şi lua pălăria.

— Morning. Sir, eu sunt dela „New Frisco Evening Post" şi vin să aflu câte ceva despre personalitatea d-voastră.

— N'am timp pentru aşa ceva, răspunse Norton rece. Dar, în definitiv, ce vrei?

— Cine eşti şi cum îl chema pe tatăl d-tale? răspunse Josua potrivindu-şi ochelarii pe nas.

— Sunt copilul nelegitim al Prinţului de Yale. Iţi ajunge?

— Sir, răspunse Moore aspru, probabil că nu cunoşti puterea presei din New Frisco. Lasă deci glumele la o parte, căci cititori mei vor să ştie cine eşti.

— Atunci spune-le următoarele: sunt un copil găsit. Stăteam atunci pe o bancă în parc şi

cântăm un şlagăr de pe Broadway. Trebuie să fi avut pe vremea aceia vreo şase luni.

— Aşa dar, origine obscură, făcu Josua Moore, luându-şi notiţe. Asta nu-i ruşine. Ce şcoală ai făcut?

— N'am şcoală. Am fost un copil minune. Am ştiut totul dinainte.

— Mister Norton, văd că dispreţuieşti influenţa ce-aş putea avea asupra vieţei d-tale viitoare, aici în New Frisco.

— Ei bine, vino altădată, ca să mă gândescu până atunci la răspunsurile ce va trebui să ţi le dau.

Norton îşi puse pălăria pe cap, dar când ajunse la uşă, se opri:

— Mister Moore, dacă mai publici încăodată măgăriile pe cari le-am citit aseară în ziarul d-tale, te leg de coada calului meu şi te târăsc la Edmonton.

— Mister Norton, ameninţi un om de seamă mea? Asta te-ar putea costa tare scump!

— Voi plăti atunci ,râse Norton. Scrie ce vrei, dar numai minciuni nu. Altmintrelea nu-ţi va place deloc atunci când te voi vizita la redacţie. Good bye!

Când eşi afară, în jurul calului nărăvaş, adus de Watson dela Burton. se formase un cerc

de gură cască. Toţi voiau să-l vadă pe Norton aruncat jos din şea. Dar oamenii se înşelară, deoarece, dintr'un salt, tânărul fu în şea. Animalul se ridică în două picioare, dar Norton îl izbi vârtos cu pumnul între urechi şi-i înfipse pintenii în burtă. Calul dându-şi seama că are de aface cu un călăreţ foarte brutal, după câteva sărituri deşuchiete, se potoli, începu să tremure din tot corpul, înţelegând că omul care se afla pe spinarea sa era cel mai tare.

Peste câteva clipe, Norton, urmat de Watson, străbătea liniştit şirul de gură cască.

— Nu zău, străinul nu e făcut din cârpe, îşi dete cu părerea Blood, căruţaşul.

— E un om brutal, pretinse Josua Moore.

— Ba să mă ierţi, calul e o bestie, îi răspunse Blood.

— Iertare, ştiu că te pricepi la cai, făcu ziaristul. Dacă te-ai pricepe şi la altceva !...

Şi Josua îl privi dispreţuitor, deoarece căruţaşul nu cumpărase niciodată un ziar dela dânsul.

Intre timp, cei doi călăreţi eşiseră din oraş. In timp ce tânărul se lăsă pradă gândurilor lui, capul lui Watson era plin cu aurul pe care-l vor găsi odată.

— Ştii de ce boală suferă omenirea? întrebă Norton deodată.

— Nu. Pe mine mă dor şalele, nu mai pot călări, am uneori dureri de cap, tremur şi în general nu mă simt bine. Pe vremuri eram un călăreţ straşnic... dar acum nici pe cal nu mă pot ţine.

— Nu la asta mă refer. Voiam să spun că lumea suferă de... prostie.

— Se poate, Sir replică Watson care nu voia să se împotrivească..

Era o dimineaţă frumoasă şi călduroasă. Undeva o ciocârlie îşi înălţa în slăvi trilurile ei minunate.

Când cei doi călăreţi ajunseră la pomul trăznit, dintr'o singură privire, Norton înţelese că în cursul nopţii trecute, mâini misterioase îşi găsireă de lucru, iar, pe pământul lui. Pământul era şi mai adânc răscolit ca în ajun. Norton răse şi se uită la Watson.

Bătrânul, care se credea tovarăş la claimuri, nu se putu opri să nu se supere:

— Aştia trebuie să fie şobolanii din New Frisco, cari, ziua fac pe sfinţi şi noaptea vin să ciordească! Dracu să-i ia! I-auzi, dom'le, să vină să fure din aurul nostru...

Norton îşi legă calul, apoi coborî în groapa

cea mai adâncă, aceia care fusese săpată de Miller. Când Watson se aplecă şi el asupra gropii Norton îi dete toate lămuririle trebuincioase:

— Watson, eu nu cred să găsim aici nisip aurifer. Cel mult o vână care duce adânc în pământ. Bolovanii cari îi arunc eu afară din groapă, fărămiţează-i d-ta cu ciocanul. Dacă ţi se pare că vreo pietricică conţine un firicel de aur, pune-o la o parte.

— Bine, Sir, răspunse bătrânul, foarte mândru de însărcinarea încredinţată.

O bucată de vreme, cei doi oameni munciră cu încordare, fără vreun rezultat pozitiv. Deodată, mâinele bătrânului începură să tremure. Ceva strălucise între degetele sale. Când se uită mai bine, văzu un nugget, un nugget absolut de prima calitate.

O clipă Watson se întrebă dacă trebuia să-l pitească, dar aproape în acelaş timp apăru, deasupra marginei groapei, chipul lui Norton, care-l supraveghiase.

— Ai găsit ceva, Watson?

— Da... afurisit să fiu dacă nu ţin în mână o bucată de aur!

— Cred atunci că am descoperit o vinişoară. Pune bucăţica la o parte şi să ne vedem de treabă mai departe!

Peste câtvă vreme, Watson mai găsi vreo trei nuggete mai mititele, le piti repede într'un buzunar și anunță găsirea unui altui nugget.

— All right, îi răspunse Norton, n'avea grijă... vom mai găsi.

Intr'adevăr, peste puțin, cu un urlet de triumf, Watson mai anunță găsirea a cinci bucăți, dar avu grijă să dosească șase. Lucrară astfel, fără odihnă, până pe la vreo trei după amiază. Watson era foarte mulțumit de recoltă. In buzunar avea cincisprezece nuggete de aur — dar avusese grijă să pună la o parte, pentru împărțeala cu Norton, alte douăzeci de bucățele de aur.

La un moment dat, Norton sări afară din groapă și Watson rămase cu gura căscată, căci tânărul avea în mână o pungă mare de piele — și punga era plină ochiu.

— Atâtea — ai găsit d-ta?

— Pentru început nu e mult!

Tânărul aruncă în pungă și nuggetele găsite de Watson se apropie de cal, băgă punga în geanta șeii și se aruncă și el sus.

Watson se arătă foarte nemulțumit. Strânsese doar vreo douăsute de grame de aur, iar punga străinului cântărea cel puțin două kilograme. Nu zău, nu e dreptate în lume. Unul care are bani,

haine și cal, găsește atâta aur iar el, care era atât de sărac, nimic. Ce ți-e și cu norocul capitaliștilor ăstora, gândi bătrânul uitându-se cu jind la geanta, care, după părerea sa conținea o comoară.

— Sir, punga...

— Conține niște pietricele pe cari vreau să le examinez la microscop. Watson îl privi neîncrezător.

Că acești doi oameni erau așteptați la New Frisco cu multă nerăbdare, e dela sine înțeles. Că acești doi oameni nu arătau altfel, decât cum arătaseră dimineața, e foarte firesc.

Norton era liniștit ca de obiceiu, papa Watson rânjea însă mulțumit gândindu-se că se vor mai ivi, poate, prilejuri, să pună ceva pietricele la o parte.

In fața băncei orășelului, Norton își opri calul, sări jos din șea, scoase punga de piele din geantă și pătrunse în imperiul lui Pepper. Ce dracu o fi însemnând asta? se întreba lumea. Numai un om care vrea să depună ceva, intră, într'o bancă.

Mister Pepper se cam sperie, văzându-l, dar zărindu-i punga, se liniști ca prin farmec și veni în întâmpinarea mușteriului, râzând prietenos.

— Sir, te rog să mă ierţi, dar ţineam doar să ştiu dacă ai un safé în bancă?

— Imi pare rău, dar n'am decât o cassă de fier. Dacă doreşti, poţi să-mi laşi tot ce-ţi doreşte inima şi-ţi dau o chitanţă!

Norton şovăi.

— Imi pare rău, dar obişnuiesc să depun numai la safeuri.

Işi puse pălăria pe cap şi voi să iasă, dar Mister Pepper nu se putu stăpâni să nu-i mai pună o întrebare.

— Aur, Sir?

— Hm, făcu Norton, nehotărît.

— Eu nu sunt curios, făcu Mr. Pepper, deşi obrazul lui desminţea afirmaţia, ţineam doar să ştiu dacă locul pe care l-ai cumpărat îşi merita preţul.

— Nu, nu-şi merita. Nici păşuni, nici păduri. Nisip doar. Nimeni nu vrea să-l cumpere dela mine!

— Ai săpat azi pentru prima oară? întrebă Pepper, cântărind punga, în gând.

—Da şi am găsit nişte pietricele pe cari vreau să le examinez mai întâiu. N'au nicio valoare!

— Yes, pricep.

— Ah, gândeai că e aur?, rânji Norton. Nici

măcar o bucăţică, că să-mi plătesc cina. Pământul meu o fi având orice, numai aur nu!

— Yes, pricep şi fără ocoluri. Dar dacă ai de gând să sapi cu maşini moderne, ţi-aş putea mijloci eu ceva.

— Eşti foarte binevoitor, Sir, dar cred că nu merită cheltuiala.

— Aş putea să te finanţez, adăugă bancherul cu înfrigurare.

— Sir, am fost şi în Nord şi 'n Brazilia şi ştiu bine. Nu merită osteneala. Bună seara!

Pepper se mai uită o clipă la uşa care se închisese în urma lui Norton, apoi, apropiându-se de fereastră, văzu cum acesta băga punga, la loc, în geanta şeii. Mister Pepper rânji. Auzi, pietricele fără valoare în safe!... Să ducă pe altul ,nu pe el, bancherul oraşului.

In timp ce bancherul se mai gândea încă la ciudata vizită deodată se deschise uşa şi apăru d-na Dolly Pepper.

D-na Dolly Pepper era o femee frumoasă de vreo treizeci de ani şi era stăpânită de trei patimi: îi plăcea pokerul, wkisky şi călătoriile, fără să mai vorbim de idilele ei sentimentale. Gurile rele pretindeau că-şi înşală bărbatul, din când în când, dar gurilor rele n'ai ce-le face.

D-na Dolly Pepper îl văzuse pe Norton, dela

fereastră și dela început băgase de seamă că e vorba de un flăcău minunat, cu o față energică și care ,având așa pungă dolofană în mână, nici sărac nu putea fi. Amintindu-și deci de articolele din ziarul lui Josua Moore, se gândi că n'ar fi păcat mare dacă ar pofti odată la ea pe acest tânăr fără relații, care se plictisea desigur de moarte în acest monoton New Frisco. Era însă prea deșteaptă ca să-i spună, deodată, bărbatului, ei, ce dorește.

— Acesta e tânărul care a cumpărat locul de prin prejurul copacului trăznit și care s'a apucat să caute aur, îi lămuri soțul ei.

— Arată ca un mocofan. Ce avea în pungă?

— Aur. Voia să închirieze dela mine un safe.

— Ei, îmi pare bine că l-ai asvârlit afară, Peppericule.

— Ba, dimpotrivă, nu l-am asvârlit afară, căci îmi face impresie că e un om foarte cult, iubito!

— Cultura nu poate avea nicio legătură cu o mutră necioplită ca a lui, răspunse d-na Pepper.

— Nu cred, deși aș vrea.

— Iubito, eu cred că aș putea câștiga ceva de pe urma lui...

Discuția nu mai putu continua, deoarece ușa fu dată de perete cu putere și în prag apăru

papa Watson, pe care aurul din mână nu-l lăsa în pace. Misler Pepper se apropie de ghişeu.

— Ce-i, Watson?

— N'ai vrea să-mi dai nişte dolari în schimbul acestei aur?

Watson strecură mâna prin ghişeu şi deschise pumnul.

— Well ,aur, aur adevărat, spuse Mister Pepper. Iubito, vino să te uiţi şi tu.

„Iubita" se apropie şi privi aurul din mâna bătrânului.

— O sută de dolari face asta, Mister Watson. E mult aur acolo?

— Milioane, zău aşa. Dă-mi suta aceia de dolari !

Mister Pepper se execută.

— Crezi dar că e o mină bogată ?

— Cred ? Dar sunt sigur. Mister Norton nu vrea să admită însă, pentruca şobolanii — vreau să spun locuitorii oraşului — să-l lase în pace.

— Aha, înţeleg. Uite ce-i, Mister Watson, când mai ai aur, treci pe la mine. O să-ţi dau preţul cel mai bun, aşa cum e socotit în cursul Băncei Naţionale a Canadei.

— Nici nu-i nevoe de asta. Gentlemenii nu se înşală între ei. Good bye !

In prag, papa Watson îşi aminti de ceva.

— Sir, am uitat să-ți spun că nimeni nu trebuie să afle că eu am venit la d-ta și am schimbat aurul acesta. Adică nu nimeni, ci numai Norton. El nu-mi îngăduie s'o fac... deocamdată. Dar vezi că mie îmi place mai curând bancnotele.... decât pietricele de aur!

— Dragă prietene, îi râse Pepper binevoitor, asta e doar secret profesional. Ai cuvântul meu de cinste!

—All right, mormăi Watson și trase ușa după el.

— Iubito, făcu bancherul după plecarea bătrânului, pricepi acum dece țin să intru în legături de afaceri cu Norton?

— Mai întâiu să îngrijești să-și cumpere haine ca lumea, dacă vrei să-l poftești la noi.

— Țin să să te porți drăguț cu el, ca să-i placă la noi. Gândește-te cât aur am putea câștiga de pe urma lui. Ca să fiu sincer, mi-ar place mai mult să-i cumpăr mina. Mai întâiu, însă, aș vrea să ne dăruiască încrederea lui.

— Bine, Peppericule, ca să-ți fac plăcere o să mă port frumos cu el când o să-l aduci. Dar cine-ți spune că va veni? Mai bine uite ce sfat îți dau eu. Du-te la Bronson și comandă un pahar de bere și prinde — prilejul să-i spui că ne-ar face mare plăcere dacă ar pofti odată la

noi la masă. Spune-i că ai nevastă tânără şi drăguţă, care ar fi fericită să poată să stea de vorbă cu un om mai deştept, căci pe aici sunt numai ţărani. Eu sunt sigură că dacă o să-i spui că ai nevastă drăguţă, vine precis. Cunosc eu bărbaţii !

— Tii, deşteaptă femeie mai am. Imi pare bine că vrei să te jertfeşti în interesul afacerilor mele. Dacă facem afacerea, îţi cumpăr o minunată brăţară pe care am ochit-o la Studebaker în Edmonton ! All right, darling !

D-na Dolly Pepper se înapoiă foarte mândră în apartamentele ei, sigură fiind că viitorul ei flirt era pe cale bună, plus că va căpăta şi un dar pe care-l dorea de mult, care avea să facă pe toate doamnele din New Frisco să crape de necaz...

Mister Josua Moore, fu cât pe ce să cadă jos din scaun când văzu că în redacţie intră cel mai influent om din New Frisco.

— Ce cinste, ce cinste ! Cu ce vă pot servi?

— Moore, făcu Mister Pepper răspicat, aş dori ca în viitor să inserezi în ziar ultimele cursuri de bursă. Dar cum se face că ai o redacţie atât de sărăcăcioasă? Ei, lasă, lasă, voi avea eu grijă de d-ta ! Să bagi însă de seamă ca la aur, cursul să fie ceva mai scăzut decât la

Montreal sau Chicago. Cred că m'ai înțeles, nu? Despre redacție și oarecari reclame, vorbim noi mai târziu!

Josua Moore făcu o plecăciune până la pământ.

— Veți fi foarte mulțumit. Vă rog doar să-mi trimiteți câte o notiță cu cursurle de bursă, clipi ziaristul din ochi.

Mister Pepper râseașa cum numai un bancher știe s'o facă.

— Poți găsi la mine la bancă informațiile. In calitate de bancher nu mi-e îngăduit s'o fac eu.

— Ințeleg, Sir. Cu mine n'aveți nicio legătură.

Plecând dela ziar, Mister Pepper se îndreptă spre „Prințul de Walles". Inainte de a intra își dădu seama că dacă el, Mister Pepper, face asemene demers, asta e semn că Norton a devenit o personalitate a orășelului.

Bronson nu pierduse din ochi, toată vremea, pe ciudatul său pasager și nu mai puțin ciudata sa pungă, de care acesta nu se despărțise în ruptul capului. Tare mult ar fi dat el să fie un indian tânăr care să se poată strecura pe urmele mușteriului, fără să fie simțit.

Afară de Bronson, și alți oameni se interesau de Norton, de o pildă, Stone, Jim servitorul,

Miller şi alţii. Până acum fuseseră cu toţi cetăţeni cumsecade ai orăşelului, dau aurul acela blestemat îi zăpăcise.

De îndată ce Norton dispăru, Stone şi Miller, se duseră în grabă la Bronson, pentru a ţine sfat.

Şi în timp ce aceştia puneau ţara la cale, îşi făcu şi Mister Pepper apariţia. Din primul moment, bancherul se simţi ceva mai uşurat, văzând că Norton lipseşte şi uitând aroganţa lui obicinuită, luă şi el loc la masa celor trei.

După ce vorbiră de vreme, lună, stele, soare şi alte chestii mai mărunte, Mister Pepper începu să sondeze. Din cele ce urmă, bancherul înţelese că cel mai deştept lucru din partea sa ar fi să cumpere, fără să mai stea pe gânduri, întreg terenul din jurul pomului trăznit, chit că ar trebui să dea şi cinci mii de dolari pe un claim. Ar fi dorit să vorbească şi cu Norton. Din păcate, însă, vremea trecea şi acesta nu se lăsa văzut.

CAP. VI.

Norton, între timp îngropă punga undeva în stepă şi se înapoiă, mulţumit, în oraş. Era probabil foarte mulţumit, deoarece mai tot timpul fluieră diferite melodii. Soarele, la asfinţit, tri-

mitea ultimele sale săgeți. Norton admiră o clipă priveliștea, oftă și fluieră apoi mai departe.

Când se apropie de marginea orășelului, se gândi la Doris Burton și conchise că era o fată frumoasă și plină de temperament, așa cum numai în Canada se poate găsi. Nu e vorbă, ar fi avut poftă să-i facă lui Burton o vizită, dar vedea că ora era cam nepotrivită. Unde mai pui și purtarea celeilalte fete, Kitty!

In timp ce se gândea cum ar putea s'o vadă pe Doris fără să se facă de râs, calul lui nărăvaș îi dete un motiv, căci încercă să facă câteva sărituri și să-și dea stăpânul jos din șea. Norton, care era un călăreț desăvârșit, știu și de data asta să-l stăpânească și atunci când se îndreptă spre Buron, știa și pentru ce o face.

Prima ființă pe care o văzu, sosind acolo, fu încântătoarea Doris.

— Cui datoresc cinstea? întrebă Doris, fără prea multă entuziasm. Ți-a plăcut budinca de griș atât de mult încât ai venit și azi să mănânci una?

— Ei, parcă numai aici poți să mănânci ceva bun? Voiam să vorbesc cu tatăl d-tale referitor la calul pe care mi l-a vândut eri, dar chestia nu e chiar atât de urgentă. Bună seara, Miss Doris!

Şi făcu aşa de parcă ar fi voit să se întoarcă, dar din doi paşi uriaşi, Doris fu lângă el şi-i puse mâna pe braţ.

— Stai, Mister Norton, am glumit doar. Tii, dar supărăcios mai eşti! Ştiu că n'ai venit pentru mâncare, deoarece un milionar ca d-ta care umblă cu aur în buzunare, nu face vizite pentru aşa ceva. Fireşte însă că mi-ar face mare cinste dacă ai vrea să guşti dintr'o friptură de pasăre pe care am gătit-o! Vezi? Tânăra squaw se face mică în faţa Marelui Şef.

— Dacă aş avea guriţa d-tale, n'aş mai avea nevoe să caut aur! Mai bine spune-mi unde e tatăl d-tale!

— E în curte şi e foarte ocupat. M'a rugat să te primesc eu.

— Dar de unde ştia c'o să vin?

— Dela mine, îl lămuri Doris, sigură de ea. Am fost sigură c'o să vii... atât pentru cal, cât şi pentru budinca de griş. Vezi, eu am fost foarte sigură că n'o să poţi încăleca animalul acesta nărăvaş.

— Fetiţo, te înşeli. L-am făcut blând ca un mieluşel, dar mi-e teamă că n-o să-l pot vinde, deoarece, afară de mine nu ştiu dacă se mai găseşte careva să-l încalece. Ai priceput, micuţo Doris ?

— Micuța Doris a priceput. Dar micuța Doris pretinde că orice bun călăreț l-ar putea încăleca. Numa bărbat să fie ! Ce spui de mirosul ăsta care vine din bucătărie ?

— E strașnic... dar d-ta îmi placi mai mult. Mi-ar place să rămân aici, dar țin să-ți atrag atenția c'o fac mai curând pentru d-ta, decât pentru friptură !

— Limba marelui Șef e ascuțită și o amețește pe biata sclavă cu vorbele. Ea îl roagă să poftească în lagăr.

— Dar dacă Șeful, care e străin răpește pe micuța squaw care e floarea tribului ei ?

— Micuța squaw va mușca și sgâria, atunci, Intră în wigwam, îndată va veni și tata să fumeze cu d-ta luleaua păcii. Dar oricâtă nevoie ai avea acum de mine, cred că friptura mă dorește mai mult, așa că sbor în bucătărie. Pe masă poți găsi ziarul care se cam ocupă de d-ta. Citește-l și savurează-l.

— L-am citit și am și avut o discuție cu prea onorabilul Mister Moore, râse Norton Ținea cu tot dinadinsul să-mi ia un interview, dar eu i-am spus să-și vadă de treabă și să mă lase în pace.

Norton intră în casă, iar Doris se duse în bucătărie să stropească puțintel friptura, pentruca

apoi, aruncându-se într'un jilţ, să se lase pradă gândurilor.

In poziţia asta o găsi Kitty.

— Iar a venit? întrebă Kitty fără altă introducere. Garantat că tu l-ai poftit.

— Păi, n'am drept? Kittyşor, eu n'am secrete faţă de tine; să ştii că m'am îndrăgostit de el!

— Doamne Dumnezeule, se sperià Kitty cu adevărat? Dacă el e într'adevăr acela pe care-l cred eu, mare zarvă va fi în New Frisco. Şi dacă nu e el acela, apoi să ştii că e un aventurier. Sărmană Doris, cred că nu e adevărat ce mi-ai spus?

Doris se strâmbă ca un copilaş.

— Dracu să-l ia, Kitty, dar cred că dacă m'ar lua în braţe şi m'ar săruta, m'aş face moale, moale...

Pe faţa Kittyei se întipări o mare grijă.

— Numai necazuri aduce cu sine. Acum asta a mai lipsit... să te îndrăgosteşti tu de el!

— Mai bine mi-ai spune de unde-l cunoşti! Ştii că mie nu-mi plac tainele... şi nu mai pot! Mi-e atât de drag!

Mister Burton se miră mult atunci când îl văzu pe Norton. Că tânărul venia pentru Doris n'avea sărmanul om de unde să ştie, deoarece — mai toţi părinţii sunt la fel — pe fiică-sa

o socotia drept o fetiță încă. Socoti doar că armăsarul nărăvaş era cauza vizitei, și se arătă gata să-l ia înapoi. Eventual să-l schimbe cu un altul.

Norton clătină din cap.

— Nu, făcu el, țin doar să-mi ajuți să-l vând, atunci când va veni vremea.

Burton încuviință. Nici nu merita să se mai vorbească de asta, mai mult îl interesa pe el cum au decurs săpăturile.

— Nimic... nimic până acum,

Burton râse neîncrezător. Cu douăzeci de minute mai înainte fusese la el un om care-i spusese chestia cu punga de aur. Negustorul se simți cam jignit. Dece să-l mintă străinul pe el? Afară de asta nici Watson nu-şi ținuse gura şi dacă ar fi fost să se ia în considerație numai zece la sută din ce spunea şi tot ar fi fost deajuns, deoarece el nu vorbia decât de „milioane". Burton nu-i mai puse deci nicio întrebare, văzând că nu poate afla adevărul.

In general, masa nu fu atât de veselă ca aceea din ajun. In cele din urmă, Norton spuse că e obosit și se sculă dela masă.

Doris fu aceia care-l conduse prin gangul întunecos, până la ușă. La despărțire, Norton îi dădu mâna.

— Dece ai fost atât de rea astăzi, fetițo?

— Deloc Am glumit doar. Vezi să nu te împiedeci de ceva pe stradă. Iluminarea e defectuoasă! Ei, lasă-mă în pace! Asta e o nerușinare...

Mai departe nu putu sărmana Doris să spună nimic, deoarece se produse catastrofa... și Norton o sărută.

Când își deslipi buzele de ale ei, cu un salt Norton se depărtă de lungimea mânuței fetei, îi strigă că și el a glumit acum și dispăru în întuneric. Un moment, Doris rămase lipită de ușă, mânioasă de slăbiciunea arătată, apoi un zâmbet șăgalnic îi înflori în colțul buzelor.

Când Mister Pepper părăsi „Prințul de Walles", găsind că o așteptare mai lungă îi poate căuna, la eșire se ciocni nas în nas cu Frank Norton.

— Vai ce întâmplare fericită, făcu el, bucuros fiind că nu-și pierduse seara degeaba.

Norton rămase în picioare, cu pălăria în mână, părând că nu-și mai reamintește de celălalt.

— Pepper e numele meu. Sir, spuse bancherul, puțin cam jignit pentrucă tânărul nu-l recunoscuse. Bancherul Pepper!

— Ah, Sir, iartă-mă, făcu Norton întinzându-i

mâna. Acum îmi reamintesc. Veniţi des pe aici?

— Nu, Sir, clătină bancherul din cap, câteodată, numai. Acum toată lumea vorbeşte înăuntru de aurul d-tale. Toţi sunt porniţi şi fiecare croeşte planuri cum ar putea pune mâna pe bunul d-tale. Noroc că am venit eu ca să-i mai potolesc o leacă, spunându-le să-şi vadă de treabă. Chiar şi lui Moore, ziaristul, i-am spus că dacă mai scrie articole atât de murdare la adresa d-tale, voi avea eu grijă ca ziarul lui să nu se mai citească în New Frisco.

— Tunete, răspunse Norton surprins, dar te interesezi, nu glumă, de treburile mele.

— Ca să fiu cinstit, nu pentru d-ta o fac, ci pentru o mai cinstită comportare a concetăţenilor mei, oftă Pepper. In definitiv, toţi sunt băeţi buni ,numai aurul le-a cam sucit capetele. Vezi d-ta, mi-ar place să mai stăm puţin de vorbă. Nevestei mele — am o femeie elegantă şi frumoasă, aleasă din protipendada din Montreal—şi ei i-ar place să-ţi facă cunoştiinţa. Ai călătorit mult înainte de a veni aici?

— Da, am fost prin America de Sud.

— Dar asta-i ţara preferată a lui Dolly. Nu zău, trebuie negreşit să te cunoască şi dânsa. Vii mâine la noi? Aş vrea să-i spui nevestei mele dacă America de Sud e într'adevăr paradisul pe

care obicinuiesc să-l descrie romancierii în operele lor. D-ta citeşti romane, Sir?

Norton aruncă asupra lui Mister Pepper o privire scrutătoare, apoi clătină din cap.

— Nu, citesc doar ziarele!

Mister Pepper îşi frecă bucuros mâinele.

— Vezi, eu am spus întotdeauna că un om serios nu poate citi decât ziarele... şi cursul bursei, dacă-l interesează!

Norton căscă.

— Ei când ne faci cinstea unei vizite? Nevastă mea şi cu mine vom fi foarte fericiţi văzându-te venind la noi! Pe mâine, nu?

Mistress Dolly Pepper începu pregătirile pentru masa de seară, încă de pe la orele cinci. In faţa oglinzei ,stătu cam vreo oră şi optsprezece minute, încercând să-şi vopsească buzele, cât mai artistic. După ce această chestiune fu rezolvată, începu capitolul îmbrăcămintei. După câteva ore şi această chestiune fu rezolvată, aşa că, satisfăcută, femeia îşi aprinse o ţigară şi se uită în oglindă. In cele din urmă, foarte mulţumită de felul cum arăta, pătrunse în încăperile rezervate băncei.

— Ce mai faci, Peppericule? spuse ea soţului său, întrerupându-l dela lucru.

— Hm... făcu el, examinând-o cam speriat. Nu ţi se pare că decolteul e prea mare?

— N'ai fi vrut să-mi pun o rochie închisă până la gât şi un şorţ de bucătărie pe deasupra?

— Nu, iubito, dar vezi că musafirul nostru o să vie îmbrăcat cu o simplă flanelă şi cu cisme prăfuite... şi fireşte...

Mistress Pepper bătu cu piciorușul în duşumea.

— Mă duc să mă bag în pat, căci întotdeauna îmi strici tu buna dispoziţie! Ce? Vrei s'arăt ca o mahalagioică?

— Nu, iubito, dar vezi dacă-ţi puneai rochia aceia verde cu mânecuţe, parcă tot mai bine îţi venea!

— Nu... rămân aşa sau mă bag în pat. Simt că m'a şi apucat durerea de cap. Da, da, am durere de cap... mă duc să mă bag în pat.

— La dracu, rămâi aşa cum eşti şi gata, răspunse bancherul înciudat. Şi vezi să fii drăguţă cu străinul.

Femeia îi aruncă o privire supărată şi se duse la bucătărie să vadă dacă toate sunt în regulă. Bucătăreasa, care răspundea la elegantul nume de Magdalena, asuda de mama focului, jumulind păsările pentru friptură.

— Ei, cum îţi plac? întrebă d-na Pepper.

— Straşnic... deşi eşti puţintel cam goală! răspunse grasa bucătăreasă, examinând-o. O să răciţi, d-nă!

Mistress Pepper trânti uşa şi se urcă în camera sa. Oamenii aceştia simpli habar n'aveau cum se îmbracă azi o femeie. Se aşeză în faţa oglinzei şi începu să-şi dea cu lac pe unghii.

Intre acestea, Mister Pepper îşi făcea socoteala averei şi foarte nemulţumit constată că toată averea sa lichidă se ridica numai la suma de nouăzeci şi patru de mii de dolari. Văzând că situaţia sa nu e totuşi atât de nenorocită, închise registrele în cassa de fier şi se pregăti să încuie localul. Se făcuse ora şapte. In clipa când voi să tragă zăvorul, apăru papa Watson.

— Sir, aş vrea să mai schimb ceva aur, făcu bătrânul, punând pe ghişeu un pumn de pietricele de aur, pentru care primi iar o sută de dolari.

— Cum se face că ai întotdeauna un pumn de aur?

— Eh, astea sunt bucăţele atât de mici, încât pe Norton nici nu-l interesează. Watson, îmi spune el deobiceiu, ia-le şi vinde-le, căci nu valorează mult. D. Norton le ia pe cele mai mari. Astăzi şi-a umplut o pungă care valorează pe puţin zece mii de dolari.

— Damned, mulţi bani, suspină bancherul.

— Să vezi, astăzi a venit unul la noi şi ne-a oferit cinci mii de dolari pentru un claim?

— Cine era? întrebă Mister Pepper.

— Precis nu ştiu, dar e de pe aici. A vrut să-i dea cinci mii, dar Norton i-a spus că întretimp s'a răsgândit, că nu mai vrea să vândă niciun claim, va aştepta mai bine până ce va fi în stare să-şi cumpere maşini. Ca să fiu scurt, Mister Pepper, omul a plecat cu codiţa între picioare.

Mister Pepper îşi frecă, gânditor, bărbia.

— Hm, da, îmi închipui eu...

Papa Watson mai vorbi câtăva vreme, apoi plecă. Bancherul intră imediat în camera soţiei sale şi avu o lungă convorbire cu ea.

„Iubita" îi înţelese repede planul.

— Cum s'ar spune, ai vrea să-i cam sucesc capul. Peppericule ? Dar dacă nu voi isbuti ?

— Iubito, sunt în joc mari interese. Dacă iau pământul, devenim putred de bogaţi Ne vom cumpăra un Ford, poate chiar un Lincoln, o să avem un şofer în uniformă... închipuie-ţi numai !

— Dar o să-mi pierd reputaţia dacă flirtez cu el ! făcu Dolly cu o mutră nevinovată. Renumele meu, Peppericule !

— N'au gurile rele decât să trăncănească ce vor voi, bine că noi doi vom şti adevărul. Acum pregăteşte-te să-l primeşti tu. Uite-l că vine!

Dolly oftă. Ce însărcinare grea avea de îndeplinit!

Cam tot în vremea asta, un om intră în grajdul lui Bronson ca să puie şeaua pe cal. Omului i se spunea Watson şi uneori papa — deşi pentru porecla asta n'avea niciun drept.

— Mă duc să mai plimb calul niţel, îi spuse Watson lui Bronson, ca să-şi lămurească purtarea.

Cam tot în vremea asta un om mărşăluia prin stepă cu un sac gol în spinare. Sacul urma să fie umplut.

Cam tot în vremea asta, în localul poliţiei stăteau la taifas trei inşi vorbind de toate în general şi de găsirea de aur la New Frisco, în special.

Peste o jumătate de oră, omul cu sacul făcuse o bucată bună, Watson călare, urma acelaş drum; iar unul din poliţişti, sculându-se în picioare, spuse:

— Mie îmi face impresie că se pune la cale o mare măgărie.

Cam tot în vremea asta, acasă la Mister Pepper mâncarea fu servită. Dolly făcea onorurile

de gazdă, aruncând lui Norton, din când în când, priviri ce trebuiau să-l zăpăcească cu totul. Mister Pepper îl bătea prietenește pe umăr, poftindu-l să mănânce și în cele din urmă începu să-i spună pe nume.

Astfel trecură vreo două ore în care timp n'am avea nimic de semnalat, afară doar că se făcuse noapte deabinelea. Apoi se întâmplară felurite lucruri:

Mister Pepper coborî în pivniță să aducă o sticlă de whisky, pentru care lucru îi trebui un timp mai îndelungat. Lntre timp, Dolly, punând mâna cu unghiile lăcuite pe brațul lui Norton, îl lămuri că nu e atât de fericită în căsnicie, cum ar părea dela prima vedere. Era mai tânără și deci mai dornică de plăceri decât soțul ei, Mister Pepper, care era totuși un om de afaceri foarte serios! Norton îi spuse „sărmană Dolly" și îi mângăie mânuța, care se ascunse ca o păsărică printre labele lui mari.

— De multe ori îmi pare rău că m'am măritat, spuse ea și din întâmplare, nu minți.

Cam tot în vremea asta, omul cu sacul în spinare ajunse la claimul pomului trăznit și începu să meargă în patru labe, de teamă să nu cadă întro capcană. Dar cum nu se afla nicio capcană, omul putu să ajungă în liniște la groa-

pă, unde, aprinzând o lanternă, începu să lucreze. In sac își adusese ciocan, sapă și târnăcop.

Tot pe la ora aceia, lui papa Watson, care călărea prin stepă, îi trecu prin gând că n'ar avea ce să-i strice dacă s'ar duce la claim să-și umple și el o pungă cu aur.

Aproape în acelaș timp cel mai mare în grad dintre polițiști spunea celorlalți:

— Drept n'avem să ne amestecăm, dar nimeni nu ne poate opri să ne băgăm și noi nasul, o leacă, pe acolo. Țin doar să văd un firicel de aur și atât. Fergusson o să mă însoțească. Pune dar șeile și nu uita să iei și o lampă electrică!

Intre acestea, Mister Pepper isbuti să găsească sticla de whisky și eși din pivniță. Peste puțin, sticla se goli, așa că Mister Pepper coborî iar în pivniță s'aducă alta. Dolly profită de prilejul acesta ca să-și bage mânuța iar între labele lui Norton, spunându-i că Mister Pepper deși o ocrotește ca un tată, n'o poate face, totuși, fericită. Deși cuvintele acestea fură rostite într'o nesuferită duhoare alcoolică, conțineau totuși o întreagă porție de adevăr.

— E un om cumsecade, dar puțin cam bătrân pentru d-ta, Dolly. Mai curând te-ai potrivi cu mine!

Dolly, simți până în cele mai ascunse fibre

ale ființei sale, că omul spunea adevărul și că dela această ființă putea căpăta tot ceeace Mister Pepper îi făgăduise. Și în clipa aceasta, Dolly trecu de partea protivnicului, lucru ce-i înlesni dealtfel și șederea prelungită a lui Mister Pepper în pivniță.

— Trebuie negreșit să-ți vorbesc, îi spuse Dolly, după un sărut lung și pătimaș. Trebuie să te fac atent asupra mai multor lucruri !

— Ei asta-i ? râse Norton.

— Mâine, șopti ea, căci începuseră să se audă pașii lui Mister Pepper, da, mâine seară trebuie să ne vedem neapărat.

Norton n'o mai putu întreba dece, deoarece în clipa aceasta pătrunse în încăpere Mister Pepper, cu o altă sticlă în mână.

Cam tot în vremea asta, papa Watson se apropiă atât de mult de copacul trăznit, încât din când în când începu să zărească niște raze luminoase. Fără să stea mult pe gânduri, sări de pe cal și-și scoase revolverul, Acum, când nu mai era un simplu vagabond, ci un gentleman, putea să poarte și arme la el ! In timp ce se apropia de groapă, mâna lui tremura atât, încât țeava revolverului descria cercuri mari prin aer.

In cele din urmă ajunse la groapă și aruncă o privire înlăuntrul ei. Omul din ea lucra fără

încetare, Papa Watson întinse revolverul spre el și cârâi:

— Stai, băete și sus labele!

Omul scăpă târnăcopul din mâini și ascultă porunca, tremurând de spaimă. Papa Watson văzând ce efect au cuvintele sale, deveni mai îndrăzneț:

— Dacă faci o mișcare, s'a zis cu tine! Hoțule!

Omul din groapă n'avea poftă să moară, așa că nici gând să se impotrivească.

— Ții, păi ăsta e omul care a vrut să cumpere un claim... și acum vine să ciordească... ca un șobolan de noapte! Bine că te-am prins în cursă!

— Mister Watson, sunt dispus să-ți plătesc ceva, numai să mă lași să plec O sută de dolari, dacă uiți vizita mea aici.

— Nici pentru o mie! se rățoi Watson, care se simțea stăpân pe situație. Te predau poliției ca să te bage la carceră.

— Dar Watson, știi doar că sunt un cetățean foarte bine văzut în orășel... și apoi eu n'am venit aici să fur, ci doar să văd dacă într'adevăr se găsește aur, așa cum pretind oamenii. Nici nu mă gândiam să iau ceva cu mine!

— Dar sacul? cârâi Watson. Pe mine nu mă

duci! Eşi afară şi dacă faci o mişcare suspectă, te trimit la Scaraoţki!

Omul începu să se caţere pe pereţii gropii, dar papa Watson îşi dădu prea târziu seama în ce primejdie se va afla în caz că acestuia îi va veni poftă să-l atace. Deaceia crezu că trebuie să-l mai ameninţe:

— O mişcare suspectă şi te sdrobesc ca pe un câine! Să nu fugi că altfel vin mâine cu flori la înmormântarea ta!

Hoţul nu dădu niciun răspuns ci eşi afară din groapă.

— Ce să fac acum?

— Stai, trebuie să mai judec puţin cazul.

Deodată, omul se repezi asupra bătrânului, acesta trase un foc... şi în clipa următoare cei doi bărbaţi se tăvăliau la pământ.

— Hoţule! Ucigaşule! urlă Watson.

— Well, poate ai dreptate, canalie bătrână ce eşti, dar o să te învăţ eu minte să duci oameni cinstiţi la închisoare. Pe niciunul nu vei mai duce, vagabondule!

Papa Watson, ştiind că luptă pentru propria sa viaţă, se svârcoli cu puteri întreite, făcu ce putu, dar celălalt, care era un om de vreo patruzeci de ani, fu cel mai tare. In cele din ur-

mă, bătrânul simți cum niște degete de fier îl înlănțuie beregata.

Papa Watson începu se horcăie. Deodată se auzi un tărăboi teribil, mâinile protivnicului său se deslipiră din jurul gâtului, greutatea corpului acestuia se ridică de pe pieptul său și când își îndreptă privirile în sus, hoțul se afla încadrat de doi oameni ai poliției.

— Mi se pare, spuse Lary, că am venit la vreme ca să împiedecăm o crimă. Tragi la cea mai mică mișcare suspectă, Fergusson!

— Am înțeles, Sir!

Lary se apropie de Watson.

— Ah, bunul și drăguțul Watson! Și domnul e McKinley, un gentleman din cap și până în picioare. Ce voiai dela Watson, Sir? Imi face impresie că voiai să-i ajuți să dea ortul popei!

McKinley tăcu, dar Watson, care-și revenise, se plânse:

— Voia să mă achite, inspectore.

— Cam așa ceva am bănuit și eu. Pentruce?

— Sir, uite, astă seară îmi veni poftă să trag o raită pe la claim. Imi înșeuiai deci calul și am venit încoace. Și când vin, ce văd? Pe domnul, săpând în groapă și adunând bucățele de aur! Sus mâinile, îi spusei și afară cu tine. Și când eși afară, se năpusti asupra mea.

Urmă o clipă de tăcere. Lary aştepta ca McKinley să confirme acuzarea, dar acesta tăcea chitic. Era un om de statură mijlocie şi cu faţa brutală.

— McKinley, te arestez. Mâine dimineaţă te voi trimite la Edmonton, pentru tentativă de furt şi omucidere. Imi pare rău că trebuie să trimit acolo un om cu reputaţia d-tale, dar n'am ce-ţi face. Pune-i cătuşele, Fergusson!

McKinley se lăsă încătuşat, fără să rostească un cuvânt.

Lary, care sări în groapă, se adresă lui Watson:

— Ale cui sunt uneltele? Ale şefului d-tale?

— Nu, ucigaşul le-a adus cu el!

— Trebuie să le luăm atunci.

Lary băgă uneltele în sac, apoi mai puse diferite întrebări lui Watson.

— Aşadar, de aici scoate Norton aurul?

— Da, Sir.

Când eşi din groapă, întinse sacul cu uneltele prizonierului.

— McKinley, tu le-ai adus, tu să le duci înapoi.

— Cu mâinele încătuşate? râse acesta.

— N'ai decât să le duci pe umeri, răspunse Lary, punându-i sacul pe umeri. Watson, un-

de-ţi e mârţoaga ? Incalecă şi tu McKinley, să alergi înainte, vesel, caşicum ai fi găsit cincizeci de pfunzi de aur.

In timp ce Watson se îndrepta spre cal, Lary se apropie de Fergusson.

— Mare porcărie aici, şopti Lary. Dacă găseşti un dram de aur în groapă, îmi dau demisia. Nu pot înţelege de unde are Norton aurul de care tot oraşul vorbeşte Misterioase lucruri, Fergusson ! Ar trebui să-l mai tragem niţel de limbă pe Watson.

Intre acestea se apropie şi Watson.

— Ei, aţi scos mult aur din gaura asta ?

— Două genţi doldora, fără să mai socotesc mărunţişul pe care Norton mi l-a dăruit mie.

— Ce fel de mărunţiş ? Ai ceva la d-ta ?

— Nu... le-am schimbat la Pepper. Bancherul spune că e aur foarte bun.

— Dar cum arată mărunţişul ?

— Din bucăţele mici de tot. Norton spune că n'au nicio valoare pentru el.

— Dar el pe care le reţine ?

— Numai pe celea mari. Le-am văzut şi eu... că doar deaceia sunt tovarăş cu Norton.

— Păi dacă e vorba aşa, în câteva săptămâni devine cel mai bogat om din Canada, făcu Lary gânditor.

— Poate vrei să spui din America, întări Fergusson.

Cam tot pe vremea asta, domnul şi doamna Pepper, precum şi Frank Norton, se chercheliseră rău de tot. Mă rog, se chercheliseră atât de tare, încât bancherul începu să-i spună lui Norton „dragă Frank“ iar Dolly „dragă băiete“. Barem cu Dolly, nu mai era nimic de făcut.

— Dragă băiete, făcu ea la un moment dat, sughiţând, canalia asta bătrână vrea să ne înşele şi să pună mâna pe groapa noastră de aur... hup... deoarece ne-am hotărît să fugim împreună... hup... nu pot... fireşte... hup... să îngădui asta. Dimpotrivă... hup... să băgăm de seamă să ne îmbogăţim cât mai repede... hup...

Mister Pepper se făcu roşu ca focul:

— Dolly, te-ai îmbătat şi nu ştii ce vorbeşti! Nimeni nu vrea să-l înşele pe Frank! Să ştii, Frank, că noi ne-am vorbit să-ţi cumpărăm tot pământul, dac'o să vrei să faci aşa ceva. Vrei să-l vinzi?

— Nu, strigă Dolly în locul lui Frank, nu vindem, nu vrem să ne înşele nimeni.

— Dolly, strigă Norton, când bărbaţii discută, tu să-ţi ţii gura. Ai înţeles? Dacă mi se o-

feră o sumă frumoasă, vând locul şi plec, căci m'am săturat aici!

— Douăzeci de mii? întrebă Pepper.

Norton râse.

— Glumeşti, desigur! Nu, băiete, nu's atât de beat! Pământul face mai mult. Pentru o sută de mii, sunt gata!

Mister Pepper îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Şi apoi ce vreţi dela mine? Pământul nu valorează nimic. Nu găseşti pe el decât nisip. Mai bine nu mă duce în ispită, căci n'am nevoe de bani. Pământul nu valorează nimic, îţi spun, dar absolut nimic!

— Cincizeci de mii! făcu Pepper, rece.

Norton făcu o mişcare, nehotărîtă, cu mâna.

— Lasă-mă în pace cu dolarii tăi, îţi spun. Locul n'are nicio valoare.

Lui Norton sudoarea îi curgea şiroaie pe frunte. Se vedea că înlăuntrul lui se dă o luptă.

— Şasezeci de mii!

— Nu, făcu Norton sorbind o gură de whisky, nu, nu vreau.

— Şaptezeci şi cinci de mii, făcu Pepper cu ochi scânteietori.

Norton tăcu. Pepper repetă suma.

— Vom vorbi și mâine... acum sunt beat. Tot nu putem face azi nimic. Lasă-mă în pace cu dolarii tăi afurisiți.

— Da, lasă-l în pace, cârâi și Dolly.

Dintr'un salt, Norton se sculă în picioare.

— Lasă-mă și tu în pace. Vreau să plec.

— Mai bine să ne urcăm în Fordul meu și să te duc la notar, la Edmonton. Prietene, îți cumpăr pământul și devii om bogat. Luăm și o sticlă de whisky cu noi, așa c'o să fie o călătorie veselă.

— Nu vreau, mormăi Norton, obosit.

— Gândește-te ce o să poți face cu atâția bani. Un automobil... femei frumoase.

— Dragă băiete, vorbi și Dolly care abia se mai ținea pe scaun canalia asta bătrână te păcălește. Locul valorează mai mult!

— Da, ai dreptate, răspunse Norton ca într'un vis.

Pepper o apucă de mână pe Dolly și-i spuse, supărat, că e primejdios să se amestece în treburile bărbaților. Femeia nu-i mai răspunse nimic, căci se prăvăli jos pe parchet.

— Haide, îi spuse el lui Norton, fără să se mai uite la femeie. Mașina ne așteaptă.

Norton se ridică sughițând.

— S'o lăsăm moartă, mai bine.

— Eu spun să ne purtăm ca bărbații, nu ca babele.

— Ei bine, fie, răspunse Norton, resemnat.

Mister Pepper trebui să-i sprijine bine, altfel Norton s'ar fi prăbușit la pământ. In cele din urmă, cu chiu cu vai, ajunseră la mașină.

— Urcă-te, Frank.

Norton mai încercă încăodată să amâne plecarea.

— Doar nu-ți poți lăsa femeia neînsuflețită pe dușumea ! Trebuie să rămâi cu ea !

— Servitoarea va sta lângă ea, răspunse Pepper căruia îi era acum indiferent ce se va întâmpla cu soția lui. Ai contractul de cumpărare la tine ?

— Da, răspunse Norton, slab. Dar primesc numai bani ghiață. Polițe nu iau !

— Bine, mormăi Pepper, șovăind. Atunci mai așteaptă puțin — să mă duc s'aduc banii.

Se repezi în casă, dar în drum se lovi de grasa Magdalena.

— Ce cauți aici ? o întrebă el.

— Știți cine a fost arestat ? întrebă bucătăreasa fără să-i răspundă la întrebare... Mc. Kinley !

Pepper rămase înlemnit.

— Da, pentru încercare de furt și omucidere.

A pătruns în claimul lui Norton, a furat aur şi l-a ucis pe paznic, pe bătrânul Watson. Când a vrut s'o şteargă cu sacul pe umăr, Lary şi Fergusson au pun mâna pe el. Acum e la închisoare.

— Bine. Vezi ce e cu nevastă mea, dar nu-i spune nimic. Mâine dimineaţă te duci la Lary şi-i spui să facă pază bună, deoarece aurul e al meu deacum înainte! O să ţii minte?

— Dar, spuse Magdalena, care era mai mult grasă decât deşteaptă, după câte ştiu eu, aurul e al lui Mister Norton!

— Asta nu te priveşte, răspunse bancherul supărat. Să-i spui ce ţi-am poruncit eu acum. Ai înţeles? Du-te acum la nevastă-mea căci nu prea îi e bine!

Când Pepper reveni din casă cu banii, inima îi bătea cu putere. Mai toată vremea se temuse ca Norton, profitând de lipsa lui, să n'o şteargă. Dar tânărul, care isbutise probabil să se urce în maşină, sforăia în lege.

Mister Pepper sări la volan şi maşina se urni din loc, apoi razele lunii luminară panglica albă a şoselei care se întindea cât vedeai cu ochii. Gândurile bancherului erau foarte încâlcite. Nu numai din cauza alcoolului. In ultimii doi ani îi mersese teribil de prost. Salvarea îi era acum

numai la Norton. Dar dacă acesta, trezindu-se, refuza să-i facă vânzarea?

Fordul sbura nu alta. Stâlpii de telegraf se înşiruiau cu repeziciune, iar maşinuţa înghiţea milă după milă. Astfel trecu noaptea şi Norton se trezi atunci când răsări şi soarele.

La întrebarea lui unde se află, Pepper îl lămuri pe deplin.

— Lasă-mă, dom'le, în pace cu vânzarea asta, se supără Norton.

Mister Pepper îi reaminti atunci că băuseră „bruderschaft", că acum sunt prieteni, că pentru el ar fi mult mai bine să vândă pământul şi să primească banii, îi vorbi de impozitele care-i vor cădea pe cap, de cheltuielile grozave cu întreţinerea personalului şi a maşinelor şi multe alte.

— Dar eu nu vreau să-mi vând pământul, se împotrivi Norton.

Ceeace ar fi vrut acum, ar fi fost o cafeluţă tare, amăruie, după aceia se vor duce să dejuneze la Hotelul Queen Mary.

Norton tăcu, ca un copil îmbufnat.

Maşina se opri în faţa casei unui notar din Edmonton şi Pepper se întoarse spre nespălatul şi nebărbieritul său pasager.

— Incă ceva, Frank. In contract o să punem

numai suma de cinci mii de dolari. Restul de șaptezeci de mii ți-i dau direct în mână. Știi, spunem așa că ți i-aș fi datorat.

— Mie nu... poate lui tata.

Bancherul rupse o filă din carnetul său și o întinse lui Norton.

— Scrie aici chitanța.

Norton oftă de parcă ar fi fost o femeie pe care un curtezan o plictisea și scrise :

„Am primit șaptezeci de mii de dolari, drept „acoperirea unei datorii ce-o avea Mister Pep-„per față de tatăl meu, al cărui unic moșteni-„tor sunt.

Frank Norton".

— In regulă. Când vom fi la notar, îmi dai chitanța și eu îți dau banii. Vino !

— Ba nu. Eu vreau să-mi dai banii imediat !

O clipă domni mare liniște, căci fiecare se temea să nu fie înșelat de celălalt.

— Văd, făcu Norton mulțumit, că afacerea nu se face. Pepper, tu ține-ți banii și eu pământul... și hai acum să dejunăm. Fac eu cinste !

— Nu, eu am încredere în tine.

Stropi mari de sudoare apărură pe fruntea bancherului când întinse tânărului teancul de bancnote.

Norton oftă, se uită o clipă îngândurat la bani, apoi, fără să-i mai numere, îi aruncă în geantă, sări din mașină și pătrunseră în casă. Mister Wingard, notarul, salută pe cei doi, ceru contractul lui Norton, dictă un altul, Norton îl iscăli, Mister Pepper făcu la fel, notarul autentifică și, astfel, bancherul deveni singurul proprietar al pământului. Cei trei gentlemeni își strânseră mâinele, notarul își băgă onorariul în buzunar, apoi cei doi contractanți se îndreptară spre hotelul Queen Mary.

In drum, Norton opri mașina în fața Băncei Naționale a Canadei unde intră puțin, apoi își continuară drumul.

Dejunul se desfășură în bune condițiuni, cei doi deveniră mai prieteni ca oricând, se bătură peste burtă și genunchi și în cele din urmă se hotărâră să ia câte o cameră, spre a se odihni. La ora patru după amiază, cei doi se aflau iar în mașină și ajunseră în New Frisco târziu de tot.

CAP. VIII

INCĂ O LOVITURĂ

Oamenii cari păzesc respectarea legilor în diferite colțișoare ale Canadei, au mai multe drepturi decât oricare altă poliție din lume. Un

inspector și chiar un sergent dela orice post depărtat, poate fi un mic rege în sectorul lui.

Lary, înainte de a trimite pe McKinley la Edmonton, ținu, cu tot dinadinsul, să afle toate dedesubturile afacerei. Așadar, chiar în după amiaza aceia, ceru să i se aducă arestatul pe care îl întrebă, cu o mutră foarte aspră, cum de putuse el să facă, ceeace făcuse.

McKinley era un om energic. Noaptea petrecută în carceră în loc să-l descurajeze, dimpotrivă îl oțelise. El răspunse deci inspectorului că nici nu se gândise să fure aur, iar sacul îl avea numai pentru ca să-și țină uneltele în el. De unelte avea nevoe ca să afle dacă într'adevăr pământul conținea aur, deoarece părerea lui era că se petrece o mare găinărie la New Frisco, găinărie pe care voia s'o limpezească... firește cu ajutorul poliției.

McKinley își luase o poziție de apărător al cinstei și onorabilităței.

Lary închise ochii și se gândi puțin. McKinley trăia de mulți ani la New Frisco, dând pildă de cinste și omenie. Că acum se găsea într'o poziție foarte delicată, era poate din cauza curiozităței sale, curiozitate explicată prin beția aurului despre care se vorbea în ultimul timp în orășel.

— Cum explici atunci chestia cu Watson ? Am impresia că dacă nu apăream la timp, îl ucideai !

McKinley clătină din cap.

— M'a amenințat și m'a făcut de tot felul, atunci când sta cu revolverul înaintea mea. Am vrut să-i dau o lecție. Poate că l-aș fi lăsat în nesimțire — dar în niciun caz nu l-aș fi ucis !

Deodată, în camera de alături se iscă un tărăboi strașnic, ușa fu isbită de perete și în camera pătrunse Magdalena, grasa bucătăreasă a lui Mister Pepper, care păși hotărîtă, după ce repezise cât colo pe Fergusson.

— Ce înseamnă asta ?

— Pretinde că vrea să vă comunice ceva foarte important, răspunse Fergusson, luând poziția dictată de regulament.

— Ce poftești ? o întrebă atunci Lary pe bucătăreasă.

Magdalena își înfipse pumnii în șolduri.

— Eu nu îngădui, Sir, să mi se vorbească astfel. Sunt o fată cumsecade.

— Bine, bine, lasă astea ! Spune-mi acum ce vrei.

— Am venit să v'aduc salutări dela Mister Pepper și să vă spun că aurul pe care acesta

— ea arătă cu degetul în spre McKinley — l-a furat, să fie păzit cu străşnicie.

— Ce aur? întrebă Lary, surprins. Nu ştiu de care aur vorbeşti!...

— Hahaha, mă faci să râd. Tot oraşul ştie, numai poliţia nu. A furat un sac plin dela Norton şi l-a ucis şi pe Watson. Deaceia e închis acum. Aurul pe care l-a furat eri, aparţine acum lui Mister Pepper!

— Atunci dece n'a venit Mister Pepper în persoană?

—A plecat astă noapte cu Mister Norton la Edmonton.

— Bine... atunci când s'o înapoia, să-i spui că vreau să-i vorbesc. Poţi să pleci acum. Ce mai vrei? făcu el atunci când văzu că Magdalena se uită la McKinley şi nu se urnea din loc.

— Mă uit şi eu la ucigaşul acesta!

De data asta, Lary se supără foc.

— Fergusson, dă-o afară!

Lui Fergusson nu-i prea dădea mâna să facă aşa ceva, deaceia cam şovăi. Noroc că Magdalena îşi luă tălpăşiţa fără să mai stea de vorbă, altfel ar fi fost lată rău.

— Acum recondu-l pe McKinley în celulă, porunci Lary.

Fergusson îndeplini ordinul.

— Cât timp ai de gând să mă ţii acolo? întrebă McKinley.

— Voi vedea, ţipă Lary atât de tare, încât se cutremură tot biroul.

Peste puţin, Fergusson bătu la uşă.

— Scrie blestematului aceluia de Norton o nu mai puţin blestemată invitaţie. Să poftească aici, porunci Lary. Toată chestia asta a cam început să-mi cadă pe nervi. Vreau să se sfârşească odată cu aurul acesta, înainte ca toţi oamenii să nu se ucidă între ei. Voi închide pe toţi aceia care vor mai rosti cuvântul claim! M'am săturat!

— Bine, Sir!

— Totul are o margine şi dacă nu ne oprim, cine ştie câte crime se vor întâmpla.

— Ce-ar fi să-l arestăm şi pe acest Norton puţintel?

Lary se trânti pe un jilţ.

— Asta nu se poate. N'am niciun motiv, dar pe toţi dracii, Fergusson, voi găsi eu unul.

Tot New Frisco vorbea, fără încetare. Flecarii nu-şi mai găseau locul. Palavrele sburau din gură în gură. Fusese o zi foarte rodnică. Mai întâiu, povestea cu Mc Kinley, apoi aceia cu Mister Pepper. Povestea cu Mister Pepper

se răspândise grație flecărelii Magdalene, care, dimineața în piață, dăduse sfoară 'n țară de tot ce se întâmplase peste noapte în casa stăpânilor ei: că Mistress Dolly alergase goală, prin casă, că au băut până căzuseră toți beți morți, că stăpâna sa îi spusese că Mister Pepper e o canalie bătrână, că voia să divorțeze de el și să se mărite cu Norton, că bancherul voia să-l păcălească pe Norton și că acesta nu se lăsase păcălit și alte asemenea lucruri.

Vorbele acestea alergau din casă în casă, din baracă în baracă, lățindu-se cu iuțeala fulgerului.

Cine ar fi crezut asta din partea lui Mister Pepper? Că femeia lui nu era ușă de biserică, asta se mai știa. Dar el? El? Bancherul? Asta era un scandal de care și poliția ar fi trebuit să se intereseze!

La auzul acestor vești, Doris simți că pământul îi fuge de sub picioare, dar cele două surori nu spuseră nimic, de parcă nu le-ar fi păsat nimic de toată chestia asta. Sărmana Doris își reveni, deabia atunci când o lacrimă izvorită din ochi și ajunsă în vârful nasului, căzu cu un plici răsunător pe lucrul ei de mână. Ea curmă tăcerea, spunând cu o voce pe jumătate înăbușită:

— Cine ar fi crezut... așa măgărie!

Kitty, încetă pentru o clipă să muștruluiască aluatul:

— Eu nu cred o iotă din toată povestea asta. Cred că e altceva la mijloc. Ceva mult mai rău!

— Ce poate să fie ceva mai rău? întrebă Doris, care începu în mod oficial să plângă. Alaltăeri seară, înainte de a pleca... m'a sărutat, suspină ea, supărată! Il urăsc... l-aș împușca acum!

Și Doris începu să plângă mai amarnic încă.

— Canalia! M'a sărutat și a doua zi s'a dus să bencheluiască cu o femeie care pe deasupra mai e și măritată. Ii rup picioarele dacă mai îndrăznește să calce pragul casei noastre!

Gândul acesta o mai liniști, deoarece își șterse lacrimile își suflă nasul și încetă să mai plângă.

— Crede că sunt o fetiță și că poate face cu mine ce vrea dar se înșală. Dacă-l văd pe stradă, mă fac ca și cum nici nu l-am băgat în seamă și dacă-mi vorbește, îi spun: „Ei, dom'le, eu îți mai datoresc ceva... și-i trag câteva palme să mă țină minte!

— Asta nu trebuie s'o faci. Vrei ca lumea să vorbească despre noi?

— Ţie ce-ţi pasă? Pe mine m'a sărutat, doar!

— Dar de tăticul nostru nu-ţi pasă? Când va auzi că Norton te-a sărutat.... cu sila, Doris?

— Hm.

— Să vezi ce-o să se mai întâmple atunci.

— Bine, dacă-l văd, mă uit la el de sus până jos şi trec, dispreţuitoare, înainte!

— Nici asta nu se poate.

Şi Kitty îşi văzu mai departe de cocă.

Seara, când Lary veni în vizită, se văzu cât colo că nu e bine dispus.

Când Burton îl întrebă care e adevărul cu McKinley, Lary îl lămuri: cuvântul „aur" îl zăpăcise pe acesta, ca pe mai toţi ceillaţi.

— Aur, aur şi încă odată aur! Oamenii înebunesc când aud cuvântul acesta şi nu-şi mai dau seama de nimic, murmură Burton cu filozofie.

— Am dat ordin ca Norton să vină mâine dimineaţa la mine, pentruca să-i spun părerea mea!

—Dar, în niciun caz, nu poate fi socotit răspunzător Norton, de nebunia vremelnică a oamenilor. Dacă a găsit aur...

— Da... dar vezi că n'a găsit.., cârâi Lary, căruia i se păru c'a spus prea mult.

Urmă o tăcere apăsătoare. Burton nu mai

puse nicio întrebare, deşi ardea să cunoască adevărul.

— E un scandal ce se petrece acum în oraş, făcu Lary, la o vreme. Fiecare locuitor se socoteşte obligat să scornească o altă poveste şi poveştile se ţin lanţ. Afară de asta se mai spune că McKinley l-a ucis pe Watson. Trăncăneli, doar, nu altceva. Ţi se pare, la un moment dat, că ai de a face numai cu tâmpiţi. Şi ce se mai vorbeşte de Pepper şi de Norton !...

— Ei, făcu Burton, aruncând o privire spre fiică-sa, probabil că tot o fi ceva la mijloc.

— Fleacuri. Au băut, femeia le-o fi ţinut isonul, căci se pricepe, devreme ce a fost damă de consumaţie la un bar şi pentrucă s'a pilit şi ea, a flecărit. Asta-i. Il socotesc pe Norton drept un mare pungaş... dar în chestia asta n'are nici o vină. Şi după cum v'am spus vreau să-i deschid ochii mâine dimineaţă. Să nu creadă că Royal Canadian Mounted Police poate fi trasă pe sfoară. Să nu-şi închipuie că nu i-am ghicit eu jocul !

Burton clătină din cap.

— Ciudat. Mie mi-a făcut o impresie foarte bună. Nici nu-mi vine să cred c'ar putea face lucruri incorecte !

— Mie nu mi-a plăcut dela bun început, lă-

muri Lary. Are un fel ciudat de a câștiga prietenia oricărui om — dar să știi că e teatru asta, nu altceva. Nu pot să vă spun totul, dar în patruzecișiopt de ore voi descoperi comedia.

Nimeni nu băgă de seamă că Doris își mai revenise, atunci când cei doi bărbați spuseseră că Norton nu poate fi atât de rău, precum sporovăia orășelul.

A doua zi dimineața, Frank Norton își făcu apariția la poliție. Era ras, spălat și odihnit.

— Hallo, inspectore, făcu Norton întinzând mâna lui Lary. M'ai chemat, nu?

— Mister Norton, făcu acesta rece, făcându-se că nu observă mâna, te-am chemat referitor la pământul din jurul copacului trăznit. Vreau să aflu tot adevărul.

Norton râse.

— Care adevăr? Am vorbit eu vreodată de aur? Nici nu m'am gândit să-mi bat joc de oameni Mi-am cumpărat o bucățică de pământ, am săpat în el cât am poftit și firește că am gonit oamenii cari veniseră să sape pe proprietatea mea ! Ai ceva să-mi reproșezi la asta?

— Dece ai cerut atunci cincimii de dolari pentru o bucățică de loc? Cu asta ai făcut pe oameni să creadă că pământul valorează ceva și de aici a pornit toată povestea. In calitatea mea

de poliţist, m'am dus să examinez pământul şi am constatat că nu se află în el fir de aur.

— Mă rog, Ţin doar să-ţi atrag atenţia că pământul nu mai e al meu. L-am vândut!

— Şi cine a fost prostul care....

— Mister Pepper. El vrea să aducă maşini şi să caute aşa cum scrie la carte.

Lary clătină din cap.

— Când îşi va reveni lumea din prostia ei? Ce ai câştigat la afacerea asta, Mister Norton? Ştiu, nu eşti obligat să-mi răspunzi. Te întreb asta numai aşa, particular!

— Intrebi în calitate de inspector, sau ca Mister Lary simplu?

Era foarte cald în dimineaţa aceia. Lary îşi scoase tunica şi o puse pe spătarul scaunului.

— După cum vezi, l-am pus pe inspector de spătarul scaunului, glumi el.

— In regulă, răspunse Norton al cărui chip strălucea. La vânzarea nisipului de pe pământ, am câştigat şaptezecişidouă de mii de dolari. Trebuie să-ţi mărturisesc că sunt foarte mulţumit!

Lary deschise gura şi, câteva clipe, uită s'o închidă. Se uită la Norton, la documentele de pe birou şi în cele din urmă clătină din cap.

— Damned, ce mai proces va ieşi de aci. Imi

scot însă pălăria. Mister Norton, nu ești un mic negustor — așa cum te-am prețuit eu — ci unul mare!

— Ți se pare! Ce mai face Burton?

— Nu te privește, răspunse inspectorul, liniștit.

— După câte înțeleg, vrei să mă cruți de o vizită acolo.., după cele întâmplate.., Îmi pare foarte rău...

— Ce mai calea valea? ridică Lary vocea L-ai înșelat pe Pepper... asta-i!

—Bine, să admitem... dar în cazul acesta am înșelat cea mai grozavă canalie care a trăit vreodată pin meleagurile acestea!

— De unde știi asta?

— Știu, asta ajunge. Numai felul cum mi-a cumpărat pământul, o dovedește. E un bandit care se slujește de lege pentru a-și atinge scopurile. Dar eu, eu îl voi duce la ștreang, inspectore!

Norton se ridică de pe scaun. Ochii îi străluceau.

— Cum îndrăznești să-mi spui așa ceva?

— Lary, ai spus că acum vorbesc cu Mister Lary, nu cu inspectorul. Spune-mi acum cinstit. Dac'ai fi avut o bucată de pământ și cine-

va ar fi venit să-ţi bage în mână un milion pentru ea, ce-ai fi făcut?

— Degeaba încerci să mă prinzi. Cu afacerile astea poţi să-ţi frângi gâtul.

Norton se opri la fereastră şi aruncă o privire în stradă.

— Ia vino o clipă aici, inspectore!

Lary se apropie de Norton şi privi şi el în stradă. Jos se afla o întreagă coloană de muncitori şi două camioane pline de unelte, fără să mai vorbim de uneltele pe cari oamenii le aveau asupra lor. Camioanele aparţineau lui Blood care alergau de colo până colo să vadă dacă totul e în regulă, dând sfaturi şi suduind de câte ori i se înfăţişa prilejul.

— Observi ceva? întrebă Norton. Mister Pepper n'are atâta încredere în oameni ca mine, căci a dat poruncă să se împrejmuiască locul cumpărat cu sârmă ghimpată. Uite-l că vine — însoţit de jumătatea lui.

Mister şi Mistress Pepper apărură în Fordul lor. In fundul maşinei putea fi văzut şi Papa Watson, care de îndată ce auzise de cumpărarea survenită, alergase la noul proprietar ca să i se pună la dispoziţie.

Acum vagabondul se uita dispreţuitor la oamenii din jurul lui, bucurându-se mult că

merge cu mașina și nu mai avea nevoe să se obosească pe cai, Mister Pepper îl angajase cu un salariu de două sute de dolari pe lună, crezând că pușlamaua e de meserie.

Pepper se uită la muncitorii cari mișunau în jurul lui și-l întrebă pe căruțaș :

— Totul în regulă, Blood?

— Well, Sir!

— Atunci dați-i drumul !

Caii se opintiră în copite, roțile scârțâiră în osii și caravana se urni din loc, străbătând șirul de curioși. Locuitorii nu aflaseră încă de planurile bancherului. Doar prezența lui Watson în mașina lui Pepper, le mai dete de gândit.

— Ei? întrebă Norton.

— De necrezut. E nemaiauzit ce se petrece. Poți să pleci, Mister Norton. Ceeace i-ai spus lui Mister Lary rămâne între noi, deși inspectorului îi e teamă că afacerea nu se va sfârși cu una, cu două.

— Atunci la revedere, Lary ! făcu Norton, ducând mâna la pălărie.

— Bye, bye. Tare sunt curios să știu dacă mai rămâi în New Frisco !

— Clima îmi priește. Am pus pe mine vreo trei kilograme, răspunse Norton, deschizând ușa și plecând.

Lary mai rămase o clipă, la fereastră uitându-se la mulţimea ce discuta în stradă, apoi se întoarse şi-l strigă pe Fergusson.

Acesta apăru ca la comandă.

— Iar ai tras cu urechea? îl dojeni şeful.

Fergusson tăcu.

— Văd că nu te poţi desbăra de obiceiul ăsta. Ia spune-mi mai bine ce se petrece în stradă, căci eu habar n'am! Una ştiu... până ce o să apară Mister Pepper cu reclamaţia, Norton o să dispară! Mamă! ce tămbălău o să mai fie. Parcă văd ce-o să fie: Norton o să rămâie cu banii, Pepper cu pagubele şi noi cu blamajul. Singura noastră şansă ar fi ca Norton să aibă neobrăzarea să rămână în New Frisco.

— După părerea mea.., cred c'o să rămână!

— Atunci precis că nu ne va scăpa!

Peste cinci ore, minunata tăcere din jurul copacului trăznit, fu curmată de sgomote de săpi, târnăcoape şi vociferări, Muncitorii lui Pepper porniseră la lucru, după ce împrejmuiseră lotul cu sârmă ghimpată. Papa Watson arunca porunci în dreapta şi 'n stânga, de parcă asta ar fi făcut toată viaţa. Şi o făcu atâta vreme, până ce, scoşi din sărite, muncitorii îl ameninţară că-i mută fălcile din loc, dacă nu se duce dracului. Văzând aşa, Watson se apro-

pie de perechea Pepper, care sta în fața gropilor, ca hindușii înaintea pagodelor.

— Mister Watson, nu vreau ca nimeni să pătrundă pe claimuri și deaceia să ai grijă să supraveghezi toată lumea, spuse bancherul.

Apoi, fără să mai adauge ceva, sări într'o groapă și începu să examineze pietrelele. Peste o jumătate de oră eși fără a fi găsit ceva, dar aproape imediat coborî iar. Firește că găsi imediat o explicație, pentru ca să se consoleze. Aurul se afla mai la fund și avea nevoe de o sapă ca să dea de el. Watson, foarte serviabil, îi aduse propria sapă a lui Norton și bancherul coborî iar în groapă. Probabil însă că aurul stătea mai la fund, deoarece nici acum nu-l găsi, deși bietul om era numai o apă. După o bucată de vreme, Dolly îi strigă de sus:

— Ai găsit ceva, iubitule?

— Incă nu. Mi-e teamă că n'am nimerit claimul cel bun. Mister Watson, știi precis că Norton a găsit aici aurul? Aici e oare vâna despre care mi-ai vorbit?

— Da, sigur... aici a găsit Norton aurul.

Auzind așa, Mister Pepper începu să muncească și mai îndârjit încă. După o oră întreagă de muncă neîntreruptă, bancherul reapăru la marginea gropii, plin de nădușală.

— Probabil că din cauză că nu prea am multă experiență, căută el s'o liniștească pe nevastă-sa. Te pomenești că am dat peste aur și nici n'am băgat de seamă. Watson, coboară și aruncă bolovanii afară.

Papa Watson coborî în groapă, spălă bolovanii într'un fel de lighean, așa cum văzuse și pe Norton făcând... dar nici de data asta nu se găsi nimic. Pietrele rămâneau pietre și nisipul nisip. Vagabondul începu să nu se mai simtă în largul său. In definitiv, bancherul cumpărase pământul numai în urma pălăvrăgelii sale. Bătrânul începu să miroasă că la mijloc era ceva putred.

In ajun, când Norton plecase cu Pepper la Edmonton, Watson căutase aur și nu găsise nimic, deși lucrase peste zece ore.

Murdar și plin de nădușeală, încetă și el lucrul, în cele din urmă.

— Iubitule, n'ai găsit nimic? se auzi iar vocea lui Dolly.

Intrebarea asta, absolut gratuită, îl supără grozav pe Pepper.

— Iubito, îi răspunse el, mi-ai face o mare plăcere dacă ai lua mașina și te-ai înapoia acasă. Pricepi ce vreau să spun ?

Dolly nu înțelese decât că Mister Pepper

voia ca ea să dispară şi deaceia socoti că e bine să se arate jignită. Făcu deci un botişor de iepuraş şi se îndepărtă imbufnată. Mister Pepper nici nu băgă de seamă, fiind foarte ocupat cu căutarea aurului.

— Watson, ia coboară iar.

Watson coborî, munci ca un disperat, dar nici firicel de aur nu găsi. Sudoarea îi curgea şiroaie pe corp. In cele din urmă, bătrânul vagabond începu să se gândească dacă n'ar fi vremea s'o ia din loc... tot aşa cum desigur, făcuse şi Norton.

Intre acestea, Dolly, la volanul maşinei, se înapoia în oraş, luându-se după urmele lăsate de camioanele lui Blood. Gândurile femeiei erau la Norton. Plecase din oraş? Se mai afla acolo?

Cum sta aşa cufundată în gândurile ei, deodată văzu un călăreţ care trăgea cu sete dintr'o ţigară, în timp ce calul păştea iarba bogată a pajiştei. Când se apropie mai mult, recunoscu în călăreţ pe Norton.

Inima începu să-i bată cu putere. Inebuni aproape de bucurie la gândul că Norton o aşteptase, poate, pe dânsa.

— Dolly... ce mai faci?

Dolly se făcu roşie ca para focului de plăcere.

— Dolly, continuă Norton, m'am gândit să plecăm împreună. Dacă n'ai nimic împotrivă, du-te acasă, împachetează-ți lucrurile la cari ții mai mult, bagă-le în mașină și ia-o la drum. In definitiv, ce o să mai faci în băltoacă asta unde numai fericită nu ești ?

— Da, fericită nu sunt, întări Dolly, așteptând ca Norton să descalece și să-i spună câteva cuvinte dulci, dar Norton nici nu descălecă, și nici cuvinte dulci nu-i spuse.

— Cel mai bun lucru e să te îndrepți spre Statele Unite, o lămuri el liniștit. Te duci la Edmonton și de acolo iei trenul pentru Chicago. Bani ai?

— Pentru început, da, răspunse Dolly, care cunoscuse mulți bărbați, dar pe niciunul care să fi avut sângele rece al lui Norton.

— Lasă-i soțului tău câteva rânduri. Spune-i că ai găsit omul căruia i te potrivești mai bine și deaceia să nu te mai caute, pentrucă n'o să te găsească. Vrei ?

— Cât timp va trebui să te aștept? întrebă Dolly, al cărui sânge aventuros fierbea cu mai multă putere în vine

Ea nu mai era Mistress Dolly Pepper, ci Dolly Patschoviak, poreclită Dolly cea țicnită,

care jucase un rol mare în viaţa de noapte a nenumărate oraşe.

— Vreo patrusprezece zile. Notează-ţi adresa mea : Cornicks Hotel, 143 Michigan Avenue.

— Vezi să nu întârzii, îl făcu Dolly atent. Nu sunt atât de bătrână ca să nu pot găsi un altul!

Măştile căzuseră. Amândoi se simţeau acum mai uşuraţi.

— O să ducem o viaţă frumoasă, micuţo, râse el. Bani am berechet !...

— Dece nu vii acum cu mine? Patrusprezece zile e vreme lungă. Nici nu ştiu dacă o să-mi ajungă banii până atunci !

— Atunci să-ţi mai dau ceva.

Norton băgă mâna în buzunar, scoase un teanc de bancnote şi le strecură prin fereastra maşinei.

— Ţine o mie de dolari, fetiţo şi nu uita să-i scrii bătrânului aşa precum ţi-am spus. Eu vin mai târziu, pentrucă nu vreau ca Pepper să creadă c'ai fugit cu mine. Pleacă deci... dar numai în cazul când nu ţi-e teamă că-ţi va fi dor de barcher şi casa lui.

— Băiete, niciodată nu m'am gândit să putrezesc aici. Tu eşti omul pe care-l aşteptam... şi mi-e teamă chiar să nu mă îndrăgostesc de tine !

— Atunci nu mai pierde vremea și pleacă... și nu uita că trebuie s'ajungi la timp la Edmonton.

Dolly îi întinse mâna el o apucă și o sărută acolo unde bătea pulsul — semn că e om de lume, — se mai priviră odată ochi în ochi, apoi mașina se depărtă.

Norton se uită după ea, și oftă. Nici el nu știa dece.

Peste puțin, se îndreptă spre New Frisco și mai ajunse la timp spre a vedea cum Fordul bancherului dispare într'un nor de praf.

— Allright, făcu Norton, tare. Pilula a fost amară... dar a trebuit să fie înghițită.

*
* *

— Bronson, eu cred că banca pe care o aveți aici, nu prea e sigură. Pepper vrea s'aducă mașini care să sape pământul. Eu dacă aș avea bani la el, nu i-aș lăsa acolo, zise Norton gânditor. Afacerile astea sunt primejdioase și înghit bani nu glumă. Firește, însă, că mă și pot înșela !

Bronson se scărpină în cap, îl privi pe Norton gânditor și râse.

— Pepper se scaldă în bani !

— In Edmonton, se vorbește cu totul altfel

despre el. Dar, în definitiv, pe mine nu mă privește chestia asta.

— In tot cazul îți mulțumesc. Vorbele d-tale le voi spune și prietenilor mei, firește însă, că sub pecetea discreției.

— Eu să-ți spun cinstit, mi-ar pare rău să știu că ai bani la el. M'ai îngrijit ca un părinte.

— Mă rog, face omul ce poate, răspunse Bronson, mișcat de atâta recunoștință.

Norton se despărți de hangiu și intrând în camera sa, se aruncă pe pat, pentru a se odihni puțin.

O bucată de vreme, Bronson se plimbă îngândurat prin local, apoi, hotărît, se îndreptă spre ușă. Spre dânsul tocmai venea cismarul Stone. In ultimul timp nu prea-i dăduse acestuia mare atenție, dar, în sfârșit, putea acum să stea cu cineva de vorbă.

— E adevărat că Pepper a cumpărat pământul din jurul copacului trăznit? întrebă Stone. Credeam că sunt numai trăncăneli.

— Din păcate e adevărat. Măi Stone, ai noroc că n'ai bani.

— De, eu nu sunt hangiu ca să-mi pot jecmăni mușterii ! Dar dece mi-ai spus asta ?

— Well, pentrucă oamenii fără bani, nici

griji n'au, îl lămuri Bronson, foarte mirat că cismarul se scaldă azi în ape mai puţin turburi. Cumpărând pământul, Pepper şi-a luat mari răspunderi. Adică, dece să stau şi să pălăvrăgesc aşa! Mai bine mă duc să-mi ridic banii! Voi fi mai sigur.

„Pepper o să se simtă jignit, gândi el îndreptându-se spre bancă, dar nu-mi pasă. In definitiv, nici nu-mi vizita localul".

Cam tot în acea vreme, cismarul Stone îşi lepăda şorţul.

— Vezi de sfârşeşte ghetele învăţătorului, îi porunci el calfei. Eu am alte lucruri de rezolvat!

Apoi cismarul o luă, întins, spre prietenii săi, pentru a-i preveni de noua primejdie ce se ivise.

Intr'un oraş mare, veştile proaste se lăţesc în mai puţin de o oră, deoarece ai la dispoziţie telefoanele care-ţi înlesnesc lucrul acesta. In New Frisco, cu o necrezută repeziciune, vestea se răspândi în câteva minute şi toată lumea află că banca lui Mister Pepper nu mai e atât de sigură.

Funcţionarul lui Mister Pepper plăti, fireşte, fiecăruia la cerere. Din nenorocire, el n'avea în

cassă decât douăzeci şi opt de mii. Ceilalţi bani se găseau în cassa de fier şi cheia o avea numai stăpânul său.

La ora şase se aflau în hallul băncei zece deponenţi. La ora şapte, o sută. Aceşti o sută, necrezându-l pe casier că Mister Pepper avea cheia, îl ameninţau şi înjurau pe bietul funcţionăraş, încât acesta, sărmanul, tremura din toate mădularele, fiindu-i teamă, în tot momentul, să nu cadă pradă furiei depunătorilor. Căci el ştia prea bine că teama de a pierde economiile sale, îl înebuneşte mai întotdeauna pe om.

Ba unul se duse chiar la Magdalena, bucătăreasa, căreia îi oferi zece la sută în caz că-i scoate ea banii şi grăsana îl descurajă şi mai mult, comunicându-i că doamna plecase cu maşina şi că luase cu ea, desigur, tot bănetul din casă, deoarece cufărul pe care-l dusese în automobil, fusese foarte greu.

Fireşte, vestea asta îndârji şi mai mult oamenii. Pumnii se ridicară în sus, vociferările deveniră mai groaznice şi numele „Judecătorului Lynch" (linşarea de către mulţime) începu să fie rostit din ce în ce cu mai multă insistenţă. Oamenii cari, cu câteva ore mai înainte, îşi scoteau respectuoşi, pălăria, în faţa lui Mi-

ster Pepper, erau acum gata să-l spânzure de primul pom întâlnit în cale.

Tărăboi mai mare făceau aceia care aveau depuși dela o sută la cinci sute de dolari, căci ei economisiseră banii cu mai mult chin și osteneală.

Casierul începu să priceapă că viața îi e în primejdie. Și dacă nu viața, dar oscioarele sigur de tot! Dacă ar fi fost după dânsul, de mult ar fi luat-o din loc, dar erau atâțea ochi ațintiți asupra lui, încât nici nu cuteza măcar să se miște.

— Domnilor, vă asigur că în tezaur mai avem destul bănet. Numai că nu eu țin cheia. Numai Mister Pepper o are!

— Gura, banditule, i se răspunse. Dacă până în zece minute nu apare Pepper cu cheia, sare tezaurul în aer. Numai așa vom ști dacă banii noștri se află acolo!

— Bravo, așa, întăriră alții. Aruncăm totul în aer. Impreună cu canalia de casier! Well, împreună cu casierul!

Șasezeci de ceasornice fură scoase din buzunar și potrivite. Casierul privi cu groază toți acei ochi fioroși care-l desbrăcau cu privirea.

— Incă cinci minute, cârâiră câteva voci.

In hall, se aflau acum sumedenie de oameni

cari nicicând n'avuseseră cont la bancă, dar stăteau și ei acolo, lacomi să privească un spectacol senzațional.

— Incă trei minute!

In această clipă, apăru Lary cu ajutoarele sale. Fusese un mare noroc că Dickson și Fergusson nu plecaseră în patrularea lor obicinuită.

— Inapoi, tună polițistul, împărțind pumni în dreapta și'n stânga și isbutind, în cele din urmă, să ajungă la ghișeu. Ce-ați înebunit? Doar nu puteți distruge banca, pentrucă Pepper nu e aci! Inapoi! Inapoi!

Imitând pilda șefului lor, Dickson și Fergusson cu pumnii și coatele, își croiră drum până la el. Fergusson voi să scoată revolverul din toc, dar Lary nu-l lăsă.

— Lasă jucăria, îi șopti șeful, altfel în douăzeci de minute praf și pulbere se alege din tot.

Apariția polițiștilor mai domoli furia oamenilor.

— Vrem banii noștrii! se răstiră vreo douăzeci de inși. Vreți să ocrotiți un înșelător? Lăsați-ne să ne luăm banii din tezaur!

— Oameni buni, purtați-vă ca oameni, le strigă Lary.

Când gălăgia se mai potoli, el putu vorbi mai departe:

— Dacă banii se află în tezaur, nimeni nu se poate atinge de ei! Dacă nu se mai află, toată furtuna asta n'are nici o noimă. Mister Pepper trebuie să apară în tot momentul, căci nu s'a dus decât până la copacul trăznit.

— O fi înțeles cu nevastă-sa, făcu cineva. Mie mi-e teamă că nu se va mai înapoia!

— Fleacuri! Pentru asta n'ar fi avut nevoie să plece cu două camioane încărcate cu sârmă ghimpată. Păi voi vă dați seama cât valorează casa asta și toate proprietățile lui? Credeți că un om ca el poate fugi cu cele câteva miișoare de dolari pe care le-ați depus voi? Și apoi nu vă dați seama cât valorează proprietățile lui? Cel puțin douăsute de mii de dolari. Și la cât, oare se urcă depunerile voastre? La o sută de mii! Ce-ați înebunit? Pentru o sută de mii...

Mai departe nu putu vorbi Lary, deoarece din fund se auzi o voce limpede și lămurită:

— De unde știi că toate proprietățile lui nu sunt ipotecate?

— Da, întări poporul înfuriat, n'ai de unde cunoaște toate dedesubturile afacerilor lui! Nici noi nu le cunoaștem! Vrem banii... nu ne

privesc afacerile lui. Vrem bănișorii noștri munciți din greu!

Fiecare începu să urle la rândul lui și o furtună de țipete se ridicară spre cer.

Degeaba încercară Lary și polițiștii să-i potolească. Mulțimea îi îngrămădi lângă ghișeu, peretele subțirel din scânduri și sârmă cedă și năvălitorii căzură în nas, unul peste altul.

Ingrozit, casierul, care era cam fricos din fire, începu să urle după ajutor.

Dar și răbdarea polițiștilor se sfârși și, ca la comandă, își scoaseră revolverele. Urmă, o clipă, o liniște ca de mormânt și în momentul când nebunii voiră să se repeadă asupra forței publice, de afară se auzi un urlet scos de sute de guri:

— Vine Pepper!

CAP. IX

REVOLTA SE CALMEAZĂ

Mister Pepper nu prea era bine dispus, atunci când făcu cale întoarsă, însoțit de coloana sa de muncitori. Muncise toată ziua ca un disperat și nu găsise măcar nici o uncie de aur. Nici o uncie, pe câtă vreme Norton se înapoiase

zilnic cu o geantă plină. Gânduri negre sfârtecau creerul lui Pepper. Fusese înşelat desigur. Hoţul adusese aurul din altă parte, făcuse aşa ca Watson să găsească bucăţele în valoare de câteva sute de dolari, vestea se răspândise, cum era şi firesc... şi tocmai el fusese cel înşelat! El, bancher de atâţia ani de zile, să se lase tras pe sfoară de un începător? Unde mai pui şi ce fel de contract făcuse! Pusese o sumă mică, pentruca să nu plătească impozit mare şi primise o chitanţă „prin care se certifica achitarea unei vechi *datorii*". Flăcăul o să pretindă că într'adevăr aşa a şi fost. N'are decât! Să arate, să dovedească că el, Pepper, îi cunoscuse familia vreodată! Da, asta să facă!

Mister Pepper oftă din adânc de vreo câteva ori şi se gândi ce greu puteau fi convinşi judecătorii din ziua de azi.

In prada acestor gânduri triste, bancherul ajunse în New Frisco. Când îşi mai reveni şi privi în jurul său, văzu că străzile sunt împânate de mulţime, iar banca părea să fie centrul de adunare. Primul lui gând fu, că se comisese o tâlhărie la dânsul, al doilea că arsese, poate ceva, Peste două minute, căruţa se opri în faţa casei sale şi el sări, zăpăcit. jos. Nimeni nu se gândi să-l salute, sau să-i zâmbească,

Mulţimea se dădu în lături, Mister Pepper intră în casă şi deabia atunci băgă de seamă ce cutremur trecuse peste ea. In birou, era prăpăd, nu altceva. Lumea se înghesuia înfuriată, Lary, Fergusson şi Dickson ameninţau lumea cu revolverele, iar casierul lui, lipit de perete, era mai mult mort, decât viu. Văzu totul, dar fireşte că nu pricepu nimic.

— Ce se petrece aici ? întrebă el, înfuriat. De ce mi-aţi distrus casa ?

— Vrem banii noştrii, spuseră zece voci deodată. Vrem banii noştri, Pepper, atât şi nimic mai mult.

Faţa liniştită a lui Pepper făcu oamenilor să le revină puţin curaj.

— Atunci dece dracu îmi distrugeţi casa ?

— Pentrucă funcţionarul d-tale nu vrea să ne plătească, răspunse vocea limpede şi liniştită, care mai răsunase de câteva ori. Devreme ce nu ne-a plătit, era foarte firesc să ne înfuriăm ! Poţi să ne plăteşti, Mister Pepper ?

— Fireşte. Şi casierul ar fi putut, dar cheia se afla la mine.

Cu o mână tremurătoare, Mister Pepper scoase cheia cu pricină din buzunar şi o aruncă funcţionarului.

— Ia banii şi plăteşte... dar repede ! Ţin ca

gentlemanii aceştia s'o ia cât mai curând din loc!

Casierul luă o servietă mare de piele şi se depărtă.

Mister Pepper îşi privi muşterii şi deabia acum înţelese că nu are atâţia bani pentru a-i putea plăti pe toţi. Nici pe jumătate din ei nu i-ar fi putut plăti. Cu aceia cari i-au depus sume mari, mai merge... dar primejdioşi erau mititeii care cu chiu cu vai îşi strânseseră la el două trei sute de dolari. Cu aceştia avea de dat lupta cea mare.

— Gentlemeni, spuse vocea liniştită de mai adineauri, Mister Pepper nu-mi face impresie că are bani spre a ne plăti pe toţi. Să nu ne lăsăm traşi pe sfoară!

Acum se auziră şi vocile altora:

— Da, da, să nu se lăsăm traşi pe sfoară!

Mister Pepper se uită mândru şi dispreţuitor la ei, părăsi camera şi pătrunse în încăperea unde se afla tezaurul. La uşa acestuia, îl aştepta casierul.

— Sir, şopti acesta, mi-e teamă că nu va ajunge.

— Plăteşte-i pe'ndelete, porunci Mister Pepper, tare. Mai întâiu însă, să examinezi conturile

Apoi Mister Pepper intrând în camera sa particulară, trase ușa după dânsul și o zăvori. De afară se auziau murmurele depunătorilor. Oamenii erau din ce în ce mai înfuriați. Numai mulțumită poliției, se mai putea menține ordinea.

Mister Pepper străbătu camera soției sale de trei ori, fără să zărească scrisoarea. După ce o găsi și o citi, bancherul o făcu mici fărâme.

„Iubitule, îi scria dulcea Dolly, plec, pentru-
„că iubesc pe un altul cu care mă potrivesc mai
„mult. Nu mă urmări, pentrucă tot n'o să mă
„găsești. Mașina o voi lăsa la gara Edmonton.

Dolly".

Bancherul se aruncă pe pat și făcu o mutră de câine care vrea să urle la lună.

Când se uită pe fereastră, observă că se înserase. Inaintea casei sale se mai aflau încă mulți locuitori cari discutau evenimentele. Pe Pepper nu-l văzură, deoarece el sta pitit îndărătul perdelei.

Deodată, Pepper îi zări pe Norton pe trotuarul de vis-à-vis. Poate că dela dânsul îi va veni salvarea ? O strigă deci pe Magdalena și-i porunci să vadă încotro se duce străinul.

Mister Pepper oftă. Din strălucirea sa de o-

dinioară nu-i mai rămăsese nimic. Nici bani, nici femeie, nici situație.

*
* *

Norton bătu cu putere în ușă. Burton cu fetele sale tocmai sfârșiseră masa. Norton intră în casă și luă loc la masă, de parcă ar fi avut drept la așa ceva.

Burton era mai mult surprins decât supărat, iar fetele mai mult supărate decât surprinse. Norton rânji cu nerușinare. Burton înțelese că fetele sale deabia ce așteaptă ca să-i facă vânt îndrăznețului și ar fi și făcut-o, dar nu știau cum s'o înceapă. Ca să mai câștige timp își scoase o țigară din buzunar și o aprinse.

Când își aprinse însă și Norton o țigară, lăsându-se să cadă fericit, pe speteaza scaunului, Burton simți că supărarea i se urcă la cap. Făcu deci o mutră întunecată și comunică musafirului că Watson fusese cu o jumătate de oră mai înainte, pentru a lua banii. Cică voia să plece din New Frisco.

— Dece voia Watson să părăsească New Frisco? întrebă Norton, cu mina unui om cumsecade.

Burton răspunse ceva mai tare:

— Watson a descoperit că așa numitele claimuri, sunt în realitate numai niște gropi de nisip în cari nu se poate găsi fir de aur.

— Bine, dar asta nu era motiv pentru el să părăsească orașul. Ce-l privesc pe el gropiile?

— Probabil că nu vrea să aibă nici o legătură cu scandalul ce va isbucni. Și scandalul va isbucni, să știi! D-ta ai vândut gropile! Crezi că cumpărătorul te va lăsa în pace dacă nu va găsi aur în ele?

— Stai să ne lămurim. N'am vândut nici claimuri, nici terenuri aurifere... ci doar o simplă bucată de pământ. Am spus eu vreodată că pământul meu conține aur? Niciodată n'am pretins așa ceva.

— Da, ai procedat foarte rafinat, se amestecă și Doris în discuție. Moralmente. Mister Norton, ești răspunzător de tot ce se întâmplă. De noi, cel puțin, ești socotit vinovat. Iți ajunge?

— La ce?

— Ca să pleci! răspunse Doris, rece.

— Nu... nu-mi ajunge. Mister Burton, îți cer să-mi dăruești zece minute, ca să-ți lămuresc toată chestia. Zece minute ca să vezi dac'am procedat cinstit, sau nu! Te-aș ruga, doar, să-i spui fiicei d-tale ca în timpul acestor zece minute să-și ție gura!

— Asta-i de necrezut, făcu Doris, roșie ca focul.

— Norton, n'aș vrea să mă bagi și pe mine în chestiile astea. Ce vrei să-mi lămurești? Nu-ți cer nicio lămurire... mă declar mulțumit văzând cele ce se petrec.

— Burton, condamni fără să ai dovezi. Voi părăsi mâine, poate, orașul și n'aș vrea ca atât d-ta, cât și fiicele d-tale să aveți o părere greșită despre mine.

— Ba eu cred că pentru d-ta e tot una! răspunse Doris neîntrebată.

— M'ați primit ca pe un oaspe de seamă și nu țin să credeți că la masa dvs. a luat loc o canalie. Deaceia am venit aici! Vă rog să mă înțelegeți! continuă Norton fără să dea vreo atenție vorbelor fetei.

Burton se uită întrebător la fiicele lui. Doris mai era roșie încă și era de temut să nu explodeze în tot momentul.

Kitty vânătă și nervoasă, își examina unghiile

In clipa aceasta, cineva bătu la ușă.

— Vezi Kitty, cine e? porunci Burton.

Fata părăsi camera, dar reveni imediat.

— Pepper e afară și ar vrea să vorbească cu Mister Norton.

— Aşa, făcu Norton rece, asta vrea? Dacă Mister Burton n'ar avea nimic împotrivă, aş ruga să-l lăsaţi să intre în casă.

— Vrea să-ţi vorbească între patru ochi, îl lămuri Kitty, liniştită. Pare foarte enervat.

— Un motiv mai mult ca să vorbesc faţă de martori.

— E întovărăşit de Lary.

— Foarte bine. Dacă l-a adus pe inspector, vrea probabil să ameninţe. Miss Kitty, spune-i te rog că sunt ocupat acum. Dacă vrea, poate să intre, dacă nu, să vină mâine dimineaţa la „Prinţul de Walles".

— Hm... făcu Burton, n'ar fi mai bine...

— Nu, n'ar fi mai bine... Miss Kitty, spune-i te rog ce te-am rugat..

Kitty eşi şi peste câteva minute pătrunseră în cameră Lary şi Pepper.

— Bună seara, făcu Pepper, ştergându-şi năduşala de pe frunte.

Lary îl salută pe Burton cu un râs uşor, dar la Norton nici nu se uită. Burton era acum foarte curios. La fel şi Doris. Fata se stăpânia cu greu. Din toţi, numai Norton sta rece şi liniştit.

— Ce doreşti. Mister Pepper?

— Trebuie să-ți vorbesc între patru ochi. Știi, doar, ce se petrece!

— Și ce mă privește pe mine asta?

— Te privește... pentrucă d-tale îți datoresc totul! Imprumută-mă cu cincizeci de mii de dolari!

— Eu nu sunt bancher!

— Mister Norton, se amestecă acum și Lary, nu e vorba aici de un împrumut, ci de viața unui om! Orașul e în răscoală. Mister Pepper va fi linșat dacă nu plătește oamenilor. Pe urmele noastre sunt două duzini de inși cari vor să vadă ce facem! Dacă nu dai, se va ajunge la ciocniri sângeroase între poliție și populație, deoarece, forța publică nu poate îngădui legea judecătorului Lynch. Sângele ce va curge va cădea asupra capului d-tale!

Urmă o pauză. Toate privirile se îndreptară asupra lui Norton, atunci când acesta deschise gura:

— Din partea mea, n'au decât să-l și spânzure!

Pepper horcăi de parcă l-ar fi strâns funia la gât. Vocea lui Lary era complect răgușită atunci când luă cuvântul:

— Că ești o canalie, de asta am fost întotdeauna sigur, omule! Dar o să am eu grijă

să-ți achit polița. D-ta ai pus la cale toată porcăria aceasta! Te arestez!

— Bine, te urmez, dar dacă vei putea motiva această arestare, asta e altă treabă.

Ochii lui Norton căpătară pe dată o lucire ciudată.

— Vreți să vă spun eu cine e vinovat de toată chestia asta? Mister Pepper! Cine m'a poftit la el? Mister Pepper! Cine m'a îndopat cu whisky și văzându-mă beat turtă m'a dus la notar la Edmonton? Mister Pepper! Și tot acest Mister Pepper vine să-mi ceară acum banii înapoi! Și pe deasupra mai aduce și poliția cu el! Din partea mea, mulțimea n'are decât să-l facă mici bucățele!

Fața lui Mister Pepper deveni pământie.

— Norton, îți dau o ipotecă asupra proprietăților mele! Doar nu vrei să-mi pierd viața?

— Dece nu? răspunse tânărul, tăios. Și d-ta ai oameni pe conștiință, Pepper! Desigur, mi-ar fi fost mai ușor să vin aici și să-ți dăruiesc un glonte, dar drumul acesta ar fi fost prea scurt și afară de asta nu meriți ca să putrezească cineva în închisoare, din cauza-ți. De mulți ani visez eu clipa asta, canalie ce ești! A trebuit să dureze mult, până ce mi-au reușit planurile. Acum stai cu juvățul de gât! Știu că nimic nu

te mai poate salva! Oamenii sunt ascunşi pe după toate colţişoarele, încât nici să fugi nu poţi. Şi ştiu chiar ce o să se întâmple! Vei fi arestat, sub motiv că trebue să fi apărat, dar vei fi scos afară şi dus la spânzurătoare! De foarte mulţi ani aştept clipa asta şi nici nu-ţi închipui cât mă bucur c'o vei vedea cu ochii mei!

Urmă o tăcere apăsătoare. Pepper, cu o sudoare rece pe frunte, se retrase în colţul cel mai întunecos al camerei. Lary se uită gânditor la Norton, fără pic de supărare în ochi.

— Un act de răzbunare, deci?

— Da.

— Poate că e dreptul d-tale, făcu Lary. Mă întreb, doar, dacă n'ai mers prea departe?

— Asta e treaba mea.

Pepper se uită ţintă la Norton.

— Spune-mi cine eşti.

— Nu bănui?

In cilpa asta isbucni Kitty:

— Frank, ai devenit un diavol! N'aş fi trebuit să tac. Trebuia să-i previn pe toţi. Şi mai ales pe Lary!

CAP. X

RĂZBUNAREA LUI NORTON

Lary încruntă din sprincene și se uită supărat la Kitty.

— Atunci, îl cunoști, totuși! Și pretindeai...

— Da, am pretins că nu-l cunosc.. pentrucă am jurat să nu-l trădez.

— Foarte frumos. Și eu gândeam că...

Norton se uită la Kitty, râse și se întoarse spre Lary.

— Inspectore, ca să fiu cinstit, trebuie să-ți mărturisesc că ne-am jurat amândoi că vom fi soț și soție... dar nu te bosumfla... eram copii atunci. Ea era tovarășa mea de joacă și toată lumea se uita cu drag la noi, Kitty avea pe atunci cinci ani și eu număram vreo opt. Așadar, nu e motiv să te posomorăști. Atunci când am fost nevoiți să ne despărțim, Kitty a plâns după mine ca o logodnică credincioasă.

— Drace, urlă Burton, ești așa dar fiul lui Mc Grather?

— Well, Burton. Mi-am luat numele mamei: Norton. Imi amintesc, de parcă eri ar fi fost. Stam cu Kitty în fundul curții pe banca de lemn. Era ziua când trebuia să ne despărțim.

Aveam să ne spunem multe, dar tocmai atunci apăru și Doris. Doris era o pișcoace mică, cu picioarele crăcănate. Doris ținea cu tot dinadinsul să se așeze pe băncuță, lângă noi și atunci Kitty i-a tras o palmă.

Doris se roși până la rădăcina părului. Norton râse și se uită cu coada ochiului, iscoditor, la ea.

Burton se sculă în picioare, ocoli masa, se apropia de tânăr și-i puse mâna pe umăr.

— Mc Grather mi-era prieten, băiete. Chiar un prieten foarte bun. Intotdeauna am nădăjduit că voi afla vești despre el. Ce s'a făcut cu el?

Chipul lui Norton se înăspri iar.

— Știi foarte bine cum ne-a ruinat Pepper Plecând de aici, tata a trebuit să-și caute de lucru. La început nu prea găsi, așa că multe zile postirăm și dormirăm sub cerul liber. Ca să-mi potolesc foamea, eu trebui de multe ori să fur.

Norton râse amar, dar râsul lui n'avea nimic omenesc în el.

— Mama, pe lângă că era bolnavă, muri și de foame. Mai întâiu nici nu-mi dădui seama c'a murit. Credeam că doarme. A doua zi dimineața, când o văzurăm că e cu desăvârșire înțepenită, trebuirăm s'o îngropăm. O îngroparăm,

tata făcu o cruce primitivă, de lemn pe care o înfipse în pământ, apoi chemându-mă lângă el, îmi spuse :

„— Frank, să nu uiţi niciodată clipa asta ! Dacă, în cursul vieţei mele, nu voi isbuti să-i vin acestui Pepper de hac, va fi rândul tău să faci.

„Pe vremea aceea, nici nu înţelesei multe din logosul tatălui meu.

Norton râse iar, ocoli cu privirea pe cei prezenţi şi-şi strânse atât de tare maxilarele, încât i se auziră dinţii cum scrâşnesc.

— Nu pot uita deloc scena de atunci. Mama, o femeie frumoasă, încă şi bulgării de pământ ce cădeau asupra ei. Am întors capul, dar tabloul mi-a rămas întipărit în minte. Bulgări grei de pământ căzând pe chipul ei drag, pe corpul mamei mele adorate. Neavând sicriu, am trebuit s'o înmormântăm aşa cum murise, în rochia ei simplă şi veche !

Norton tăcu

Trecu un minut, în care timp nu se auzi decât răsuflarea grea a năduşitului Pepper.

— Opt zile, am căutat locul unde o îngropasem pe mama. In ultimii zece ani am căutat aur în toate colţurile lumii, am găsit, am economisit şi am strâns ceeace am... pentrucă voiam să

am în mână toate mijloacele cu care-mi puteam îndeplini planurile. Mai întâiu, însă, voiam să adun rămăşiţele pământeşti ale mamei şi să le îngrop creştineşte într'un cimitir, cu toată cinstea cuvenită. Mormântul, însă, nu-l mai putui găsi, căci pe locul acela se ridicase o casă.

— Hm, îşi şterse Burton, gânditor, nasul. Şi cu tatăl tău ce s'a făcut ?

— Tata se făcu tăietor de lemne. Pe mine mă luă cu el, deoarece nu voi să mă lase pe mâini străine. Când am împlinit doisprezece ani, un pom se prăbuşi peste el şi eu nu-l mai văzui, deoarece camarazii lui mă împiedecară să-i văd leşul. Mormântul lui există, însă. Camarazii lui l-au îngropat în cimitirul din Fort Hill. Băieţii au strâns mână dela mână şi m'au ţinut în şcoală încă vreo doi ani, apoi plecai angajându-mă ajutor de bucătar pe un vas. Celelalte amănunte nu mai sunt atât de interesante. Fireşte, însă, că niciodată nu putui uita scena când bulgării de pământ cădeau, fără milă, pe faţa mamei mele şi deaceia mă bucur acum atâta, văzând că însfârşit, îl va lua dracu şi pe Pepper. Căci, Pepper, cine ar fi crezut vreodată că fiul femeiei pe care ai jignit-o, fiul omului pe care l-ai ruinat, va reveni să te nimicească !

Pepper ridică capul şi se uită în ochii lui Frank.

— Sunt sigur că ştii unde se află soţia mea?

— Fireşte. Am convins-o pe frumoasa Dolly să te părăsească. Acum e în Chicago şi aşteaptă să vin şi eu acolo. Va aştepta, însă, cam mult, deoarece nu mă gândesc la aşa ceva. Pe d-ta voiam să te lovesc, Pepper, nu pe ea.

— Inţeleg, răspunse Pepper, trecându-şi degetele tremurătoare peste faţă. Norton, dacă-ţi înapoiez tot ce a aparţinut tatălui tău — printre cari şi fierestraiele — şi d-ta îmi dai banii de care am atâta nevoe — suntem chit?

— Nu, deabia n'am fi. Crezi că mama ar învia atunci?

Tânărul îşi aprinse o ţigară şi se apropie de fereastră. Indărătul lui auzi şuşoteli. Burton, fiicele sale şi Lary, vorbeau între ei.

Pepper, în jilţul lui, părea un om sfârşit, o momâie.

Trecură vreo câteva minute, apoi se auzi glasul lui Doris:

— Mister Norton, pot să-ţi vorbesc între patru ochi? Vino te rog, în bucătărie!

— Ce vrei dela mine? o întrebă Norton, nepoliticos.

— Ţi-e teamă să asculţi adevărul câtorva cuvinte ?

— Nu, nu mi-e teamă de adevăr... dar să ştii că nu mă las convins.

— Nici nu mă gândesc la asta. Ţineam să vorbesc, doar, ceva cu d-ta...

— Şi cam ce ai vrea să-mi spui ?

— Vino.

Doris se îndreptă spre bucătărie şi Norton o urmă, clătinând din cap.

— Mister Norton, făcu Doris, aşezându-se lângă fereastră, ţin să-ţi arăt urmările povestei d-tale !

— Nici nu vreau s'aud. Ce mă privesc pe mine urmările ? O să fiu, poate, arestat, dar asta mi-e tot una. Şi e încă o întrebare dacă voi fi arestat.

— Fireşte, te gândeşti numai la răzbunarea d-tale, râse Doris. Ce ţi-a făcut Lary ?

— Nimic. Nici nu mă interesează.

— Dar Kitty îl iubeşte şi pe ea o priveşte. Pe Pepper îl va apăra cu puterea armelor, în caz că poporul înebuneşte ! Trei poliţişti nu se pot împotrivi furiei poporului deslănţuit. Şi cu toate acestea se vor lupta din răsputeri !

— N'au decât.

— Ştii că prin asta o faci nefericită pe micuţa

d-tale logodnică de altădată? Știi că mulți depunători sărmani își vor pierde economiile pentrucă ai vrut să-l ruinezi pe Pepper? Kitty te-a recunoscut din prima clipă și totuși nu te-a trădat amintindu-și de dragostea ce era între voi atunci când erați mici. Să suporte ea, acum, consecințele?

Norton se uită, întunecat, la cismele sale. Doris se apropie de el.

— Ai făcut și alte lucruri pe cari nu trebuia să le facă un gentleman.

— Ce anume? întrebă Norton cu glasul răgușit.

— Un gentleman se răzbună astfel?

— Da.

— Un gentleman o sfătuiește pe soția dușmanului său să fugă?

— Voiam să-l lovesc prin orice mijloc!

— Ai fi putut căuta atunci ceva mai bun, făcu Doris, aspră.

Norton tăcu.

— Ai jertfit totul chestiunilor d-tale particulare. Prin asta nimeni nu va mai spune că ești un gentleman.

Norton nu-și îngădui luxul să se uite la fată.

— Un gentleman nu se răzbună astfel

Norton își mușcă buzele.

— Când ți-am auzit povestea, am plâns ca un copil, suspină Doris, cu lacrimile în ochi. Ai avut o copilărie foarte amară, recunosc, dar arată cum că ești un om adevărat și nu un nenorocit individ cu care n'aș avea niciodată a face. Primește propunerea lui Pepper, ia-ți îndărăt proprietățile tatălui d-tale. Pe Pepper l-ai nimicit cu desăvârșire, i-ai săpat groapa, ce mai ai nevoe și de acest ultim triumf?

Doris tăcu.

Norton își privea mereu cismele. Trecură câteva minute foarte lungi. Adevărate veșnicii. In cele din urmă, Norton scoase dela sân portofelul și trase afară un teanc gros de bancnote

— Ai banii la d-ta?

— Da, răspunse el, întunecat. Ia și dă-i lui Pepper totul înapoi.

Doris luă pachetul cu mâini tremurătoare.

— Pepper va iscăli pentru asta un contract de vânzare al bunurilor!

Spunând aceste vorbe, fata părăsi camera și reveni la ceilalți.

— A fost foarte înțelegător. Acceptă propunerea lui Pepper. Adu-mi mașina de scris, Kitty ca să batem un contract!

In timp ce Kitty părăsi camera Lary se apropie de Pepper.

— Ai avut noroc, Mister Pepper. Lui Doris trebuie să-i mulţumeşti!

Pepper se uită în spre fată, care număra banii.

— Şaptezeci şi cinci de mii, Mister Pepper! Iţi vor ajunge?

— Sigur.

El luă banii pe cari începu să-i numere, în timp ce culorile îi reveniau în obraz.

Intre acestea, Kitty bătu la maşină un contract de vânzare, prin care Mister Pepper din New Frisco înapoia lui Frank Norton-Mc. Grather toate bunurile, în schimbul sumei de dolari şaptezecişicinci de mii. Fără să şovăiască, Pepper iscăli contractul, iar Burton şi Lary făcură la fel, în calitate de martori. Intrucât tot ce trebuia făcut era rezolvat. Lary şi Pepper se pregătiră să se ducă la bancă.

Pepper se sculă în picioare, se uită la toţi şi înfine vorbi:

— Imi pare bine că am lichidat astfel o veche socoteală din tinereţe. In tot cazul, aş fi înapoiat moştenitorului, bunurile tatălui său.

— Bine, bine, e în regulă, Pepper, făcu Burton.

— Da, în regulă. Dar să știi, Burton, că afacerea asta m'a costat mulți bani.

— Se poate. Datoriile se plătesc cu dobândă.

— N'am nimic împotrivă, răspunse Pepper cu un râs ușor. Pot, însă, conta pe tăcerea dvs ? Mă duc acum la bancă să plătesc oamenii și poate că aceștia vor recăpăta încrederea în mine... asta, bine înțeles, dacă nu vor afla ce s'a întâmplat aici !

— In mine și'n fetele mele, poți avea încredere, îi făgădui Burton.

— Cât despre mine, eu sunt în interes de serviciu, îl lămuri Lary râzând. Datoria mă obligă să tac.

Pepper roși, apoi privi rugător în spre Doris.

— Vrei să te mai duci încăodată la el — și să-l întrebi unde e nevasta mea ?

— Mă rog, răspunse Doris, roșindu-se la gândul rolului important ce i se dă.

Se duse deci în bucătărie unde-l găsi pe Norton mâncând, cu lingura, dintr'o oală cu lapte bătut.

— Totul e orânduit, făcu Doris, strălucitoare. Acum rămâne să-mi mai spui unde e d-na Pepper ! Haide, răutăciosule !

— Chicago, Cormicks Hotel, 143 Michigan

Avenue, răspunse Norton, fără să ridice privirea din oală.

Probabil că-i plăcea tare mult laptele bătut.

— Nu trebuie să uit amănuntul acesta, își spuse Doris.

CAP. XI

INCREDEREA REVINE

Banca lui Pepper mai era plină de lume. Bancherul își arboră ținuta lui obicuit şi intră înăuntru, rece şi liniştit.

— Ce... tot aici sunteți? în tot cazul, voi începe plățile. Din păcate n'am decât bancnote de câte o mie. Boys, veniți aşa încât să vă revie în bloc câte o hârtioară din astea ! Inţelegeţi? Dacă are cineva de primit treisute de dolari, altul patru sute şi un altul să zicem tot trei sute, veniţi tustrei împreună, luaţi hârtia şi o veţi schimba voi undeva ! N'aveam de unde să ştiu că vă veţi pierde încrederea în bătrânul Pepper, aşa că n'am schimbat banii, din vreme.

Bancherul se apropie apoi de masa lângă care Fergusson şi Dickson stăteau mereu cu revolverele întinse şi aruncă, nepăsător, teancul de bancnote lângă grămăjoara de bani ce se mai afla acolo.

— Cu suta asta de mii, cred că vă plătesc pe toți !

Oamenii începură să se înghiontească și să facă ochi mari, uitându-se la teancul de bancnote. In definitiv, nu erau chiori ! Vedeau că bancnotele erau de câte o mie !

— Ei vedeți, spuse unul, v'am spus eu întotdeauna că Pepper e bun pentu banii noștri.

Omul se deslipi apoi de grup și se apropie de ușă.

— Nici nu-mi mai iau banii. Stau bine acolo unde se află !

— Joe are dreptate, strigă un altul. Băeți, aici sunt mai mulți bani decât vom putea noi câștiga vreodată. Mie nu mi-e teamă de cei cincisute de dolari ce-i am la el. Pepper, contul meu rămâne în picioare !

— Și al meu, strigă un al treilea.

Un al patrulea și un al cincilea urmară.

Pepper se afla iar în elementul său.

— Mai bine să vă luați banii, urlă el. De așa clienți n'am nevoe. Cu oameni ca voi nici nu ești sigur cu viața.

Dar fără să mai audă vorbele bancherului, oamenii se îngrămădiau la eșire, scuzându-se că s'au luat după svonuri. Pepper era, doar, un om solvabil !

— Dar voi ce căutați aici ? strigară cei cari eșiră, acelora cari se îmbulzeau afară. Aveți bani de primit? Intrați înăuntru și cereți-i, dar!

— Păi ce, poate plăti? întrebă unul, neîncrezător.

— Firește că poate, răspunse unul care tocmai eșia. Tare aș vrea să știu cine a avut ideea scrântită că nu poate plăti !

Când camera se goli de lume, casierul căzu istovit pe un scaun, polițiștii își băgară revolverele în buzunar, iar Pepper aduse din casă o sticlă de whisky și pahare. Când dădu cu ochii de Magdalena, îi spuse :

— Ești concediată. M'am săturat de palavrele tale. Am nevoe de un om care să mă înțeleagă, nu de o vacă bătrână !

Magdalena alergă urlând în camera ei. Sărmana, ea fu singura victimă a beției ce se deslănțuise în orășel, în cursul zilei.

CAP. XII

ȘI IUBIREA ARE DREPTURILE EI...

— Așa, făcu Burton frecându-și mâinele, acum Doris, când s'a sfârșit toată întâmplarea du-te de ne adu o sticlă de vin din pivniță și

spune-i lui Frank să intre în casă, ca să-l sărbătorim așa cum se cuvine.

Când Doris intră în bucătărie, găsi oala de lapte bătut goală, fereastra deschisă, dar de Frank Norton nici urmă. Fata se sperià... îl strigă pe tatăl ei și-i povesti în grabă cele întâmplate.

— Am știut eu c'o să... murmură fata, ascunzându-și fața în șorț.

— Lasă, lasă o să se întoarcă, încercă Burton s'o mângâie, dar vocea trăda că și el era foarte enervat. Doar nu s'o fi dus la Pepper...

— Vreau să văd. Face parte din acei oameni dela care te poți aștepta la orice!

Nici nu rosti fata bine aceste cuvinte, că și sbură spre eșire, trântind ușa îndărătul ei.

Când ajunse la Pepper, văzu oameni în stradă, dar de Norton nici semn. Răsuflă greu și goni mai departe. La vreo cincizeci de pași înainte de hotelul lui Bronson, auzi sgomot de copite și la lumina felinarelor văzu un călăreț eșind pe poartă. Călărețul se uită la dreapta și în stânga, imboldi calul cu pintenii, apoi cal și călăreț se pierdură în depărtare.

Doris se opri în loc și o clipă se dădu în ea o luptă grozavă. Era poate cea mai grea hotărîre din viata ei. Asta nu dură decât zece secunde,

deoarece o luă în goană spre casă, deschise poarta și se urcă la volanul mașinei. Automobilul nu voi însă s'o pornească dela început, ci sbârnăi și zumzâi, lucru ce atrase afară din casă pe Mister Burton și pe Kitty.

— Incotro ? întrebară cei doi, în acelaș timp. Ce dracu s'a întâmplat? mai adăugă Burton.

— Lăsați-mă acum, strigă Doris cu glas hotărît. Norton a plecat...

— Nu se poate să faci asta ! strigă Kitty speriată. Ce o să spună el !

— Ești o proastă ! Nu va spune decât ceeace trebuie, răspunse Doris, înțepată.

Peste câteva clipe, mașina se pierdea în depărtare. Burton se scărpină în cap, se uită la Kitty, apoi ridică din umeri.

— Nu prea pricep dece... hm... da,,,

— Tocmai de aceia, îi răspunse Kitty.

— Pe vremea mea, altfel se purtau fetele. Dacă n'am fi avut automobil...

— Ar fi încălecat atunci pe un cal, făcu Kitty, râzând. In definitiv, știe să și călărească !

Intretimp, stâlpii de telegraf dănțuiau amețitor dealungul șoselei. Peste zece minute îl zări și pe Norton călare. Armăsarul la sgomotul motorului, deveni cam neliniștit și Norton avu de lucru până ce-l liniști. Doris profită de clipa

aceasta ca să oprească maşina şi să sară afară din ea. Farurile luminau puternic trăsăturile grave ale tânărului. Chipul lui era acum prietenos, aşa ca altădată, deşi părea puţin cam obosit.

— Ce cauţi în puterea nopţii pe şosea? Calul meu nu prea e obicinuit cu duduitul motorului. Era cât pe ce să mă răstoarne. Unde pleci acum? La plimbare?

— Nu. Veniam după tine.

— Dece?

— Dece nu ştiu... Cred că voiam să nu te las să pleci.

— Pentru care motiv să rămân?

Ea se postă în faţa calului şi începu să-l mângăie.

— Ce o să se întâmple cu ferestraiele dacă pleci ?

— N'are importanţă. N'are decât să se îngrijească Pepper de ele.

— Prostule ,e doar averea ta. Cum îţi place situaţia?

— Care?

— Tu stai călare pe cal şi eu aici, în paful şoselei.

— Iartă-mă, răspunse Norton, descălecând. Ai fost foarte aspră cu mine, astă seară. Dealtfel

ai avut dreptate. M'am cam zăpăcit cu afacerea Pepper. Și ca să-ți spun cinstit : ca o fată să-mi spuie mie vorbele pe care mi le-ai spus tu, vezi, asta mi-a cam căzut pe nervi. Și afară de asta ce să mai caut eu în New Frisco ? Am început să cunosc oamenii... nu cred să le pot deveni vreodată prieten.

— Pentrucă ai venit în contact cu oameni lacomi de bani și cu un vagabond. Dar mai sunt și alții. Tata nu s'a bucurat când i-ai spus cine ești ?

— Ba da.

— Ei vezi?

— Tatăl tău e un om cumsecade... Spune drept, ți-ar place să vin înapoi ?

— Nu. Am fugit după tine din prostie. Cred c'aș fi foarte nenorocită dac'ai rămâne în New Frisco.

— Credeam că e o glumă.

— Nu... n'a fost glumă !

Armăsarul nărăvaș întoarse capul spre cei doi ca să vadă mai bine scena ce se petrecea. Deasemenea și stelele străluciră mai cu putere uitându-se la ei, deși lucrul nu le surprindea peste măsură, deoarece văzuseră scene la fel, de când lumea și pământul.

Ca să fim sinceri, trebuie să adăugăm că de data asta, Norton nu primi nicio palmă, ba chiar se supuse dorinţei fetei şi se întoarse în New Frisco.

SFÂRŞIT